

Ο ΜΟΣΛΗΜ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ,

Η

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤ' ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΣ.

1855.

Ο ΜΟΣΑΙΗΜ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ,

ἢ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ.

Ὁ Θεὸς τὰ θαύματά του μυστηριωδῶς πως πράττει,
Εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του χαράττει,
Ἐπὶ καταγίδων βαίνει,
Καὶ ὁ νοῦς ἐκπεπλεγμένος τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου μένει.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΤ' ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

1855.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ παρὸν πονημάτιον περιέχει Ὁμιλίαν ἐρμηνευτικὴν τῶν περὶ τῆς πτώσεως τῆς Τουρκίας Προφητειῶν τοῦ προφήτου Δανιὴλ καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· ἐρρέθη δὲ εἰς συνέλευσιν πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου Ἀγγλων κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ Ἐξέδραν Ἐξωνίας (Exeter Hall) ὑπὸ τοῦ Αἰδουμένου Ἰωάννου Κυμιγκος, Διδάκτορος τῆς Θεολογίας, Μέλους τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τῶν Ἐπιστημῶν, κτλ. κτλ. κατὰ τὸ 1854.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ!

ΑΦ' ἧς ἐκτίσθη ὁ κόσμος πόλεμος πεισμα-
τωδέστερος καὶ καταστρεπτικώτερος τοῦ νῦν
γινομένου οὐδέποτε συνέβη. Καὶ ὅμως εἰσέτι
εὕρισκόμεθα περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ· «διότι,
ὡς λέγει ὁ σοφὸς Κύμιγξ ἀλλαχόθι, ὀλίγον
τι πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἡμισελήνου κατὰ
τὴν Ἀνατολὴν, καὶ τῆς Τιάρας κατὰ τὴν Δύ-
σιν, ἀναγινώσκομεν ἐν ταῖς προφητείαις τῆς
Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, ὅτι θέλει συμ-
εῖν γενικὸς πόλεμος καθ' ὅλην τὴν Εὐρώ-

πην, ἐπειδὴ τ' ἀκάθαρτα πνεύματα ἐτοι-
 μάζουσι τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς εἰς τὸν μέγαν
 πόλεμον, ὡς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τὸν ἀποκαλεῖ,
 Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος*». Καὶ εἶδον, λέ-
 γει, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ
 τοῦ στόματος τοῦ θηρίου, καὶ ἐκ τοῦ στό-
 ματος τοῦ ψευδοπροφήτου, πνεύματα τρία ἀ-
 κάθαρτα ὅμοια βατράχοις· εἰσὶ γὰρ πνεύ-
 ματα δαιμόνων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπο-
 ρεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τῆς
 οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πό-
 λεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ
 Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

* Ἐκ τῆς ὁμιλίας «ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ
 ΑἰΩΝΟΣ» ὅπου ἀποδεικνύει ἐκ τῶν προφητειῶν τὴν πτώ-
 σιν τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἄκρου Ἀρχιερέως, «τοῦ ἀνθρώπου
 τῆς ἁμαρτίας, τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας, τοῦ ἀντικειμένου καὶ
 ὑπεριζομένου ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε
 αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι, ἀποδεικνύντα
 ἑαυτὸν, ὅτι ἐστὶ Θεός». (Β'. Θεσ. Β'. 4.) τοῦ διδάσκοντος
 διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων, τοῦ εἰσαγαγόντος το-
 σάφειας τερατώδεις καινοτομίας καὶ νέα δόγματα, καὶ τοῦ
 πληττηθέντος οὕτω τὴν ἀπλὴν καὶ ἁγίαν τοῦ πράξου Ἰη-
 σοῦ θρησκείαν, ὥστε αὕτη νὰ ὁμοιάζῃ τῇ εἰδωλολατρείᾳ ὑπὸ
 τὸ πρόσημα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς, οἷς μᾶλλον
διαφέρει ἡ ἔκθασις τοῦ πολέμου τούτου ὡς αἱ
ἐξῆς σελίδες τρανώτατα ἐμφαίνουσιν, ἀνάγκη
να ἴστανται καλῶς, καὶ ἴστανται μετὰ φόβου,
τὴν ἀγίαν ἀναφορὰν αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ προσ-
φέροντες, καὶ πάντῃ οὐδέτεροι διατελοῦντες.
Ἐξόχως δὲ ἡμεῖς οἱ συναπαρτιζόντες τὸ ἐλεύ-
θερον τεμάχιον τῆς κληρονομίας τοῦ συνόλου
τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὀφείλομεν νὰ ἤμεθα ὁ-
λως ἀμερόληπτοι, μηδεμίαν μερίδα λαμβά-
νοντες ἐν τοῖς διαμαχομένοις. Αἱ τρεῖς εἰς
τὴν σημερινὴν πάλιν ἐνασχολούμεναι Δυνάμεις
ὑπῆρξαν πρὸς ἡμᾶς εὐεργέτιδες. Ἐχουσι πρὸς
ἀλλήλας διαφοράς; Ἄς τὰς ἐξομαλύνωσιν αἱ
ἴδιαι. Μήπως ἐσμὲν Ἄγγλοι, ἢ Γάλλοι, ἢ
Ῥῶσσοι; Οὐδαμῶς. Ἄς φροντίσωμεν περὶ τῆς
αὐξήσεως τοῦ ταλάντου, ὅπερ ἠυδόκησεν ἁ-
κρι τοῦδε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἡμῖν, ἵνα φανῶμεν
ἄξιοι καὶ μεγαλητέρας παρ' αὐτῷ ἐμπιστοσύ-
νης. Ἐξόχως δὲ ὀφείλομεν, ἐν συντριβῇ καρ-
δίας, νὰ ζητῶμεν πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ἵνα ταῦτα
πάντα προστεθῶσιν ἡμῖν. Καὶ ὁ διέπων τὰς

τύχας τῶν βασιλείων καὶ τῶν λαῶν, ἃς πράξῃ
ἐν τῇ Προνοίᾳ Αὐτοῦ τὸ εἰς Αὐτὸν ἀρεστόν.
Ἐρρώσθε!

Ὁδὸς Αἰόλου,
Ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ 1855.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός ὑμῶν
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ.

Ο ΜΟΣΛΗΜ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΥΤΟΥ.

ΦΕΡΩΝ ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνώστου τον
Μοσλήμ καὶ τὴν εἰμαρμένην αὐτοῦ δέν
δυσχυρίζομαι ὅτι προφητεύω, ἀλλ' ὅτι ἀ-
πλῶς ἐκτίθημι περὶ αὐτοῦ ὅσα φαίνονται
μοι, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεγίστης πιθανότη-
τος, ὅτι εἶναι ἡ ἔννοια τῆς προφητείας
τῆς παρὰ Θεοῦ μὲν ἐμπνευσμένης, πρὸς
διδασκαλίαν δ' ἡμῶν γεγραμμένης. Δέν
προτίθεμαι νὰ προφητεύσω· ἐπιχειρίζομαι
μόνον νὰ ἐκθέσω ὅ,τι ἤδη προεβρέθη ἐν

τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ. Εἰμί ταπεινὸς τῶν παρὰ Θεοῦ γεγραμμένων διερμηνεύς, οὐχὶ δὲ προφήτης τῶν παρ' Αὐτοῦ πραχθισομένων. Ἀποτείνομαι πρὸς λογικὰ ὄντα· ἐξαίτουμαι μὲν προσοχήν, οὐδαμῶς δὲ καὶ ὑποταγήν.

Ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τὰ σήμερον συμβαίνοντα ἐφαρμογὴ ἀπαιτεῖ ἤδη εἴπερ ποτε μεγίστην τὴν προσοχήν. Ἀνάγκη διὰ τοῦτο ν' ἀποφεύγωμεν τὴν οἴησιν ἐκείνην τὴν ἀποφαινομένην ἐκπλήρωσιν τῶν προφητειῶν περὶ πραγμάτων, ἅτινα κατ' οὐδένα δίκαιον λόγον εἶναι ἀρχαίων προφῶρησεων ἀπηχῆσεις· ἐπίσης δὲ καὶ ἐκείνην τὴν ἀπιστίαν ἢ μᾶλλον τὴν ἀμβολίαν τὴν θεωροῦσαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδόλως ἐφαρμοστέον τοῖς ἀνθρωπίνεις πράγμασι. Πιστεύω ὅτι ἡ ἱστορία εἶναι συνεχῆς τῶν προφητειῶν ἐκπλήρωσις· ὅτι τὰ περιστατικὰ αὐτῆς εἰσὶ τὰ σημεῖα τῆς Θείας Προνοίας, διερμηνεύοντα

τὸ γεγραμμένον εἰς τὸ πραγματικόν· τὰ ἀρχαῖα ἀναγνώσματα εἰς σημερινὰ χρονικά. Ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν τὸν προφήτην. Αὐτὸς δὲ ἄρχει ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων· καὶ ὅταν ὅλαι αἱ παρελθοῦσαι ῥήσεις φανῶσι πραγματοποιούμεναι εἰς τὰ σήμερον γινόμενα, ἡ δὲ ἱστορία στρέψῃ τὸν δείκτην αὐτῆς πρὸς τὸ ἐκτεθειμένον ἐν ταῖς Ἱεραις Γραφαῖς διάγραμμα, τὸ πρὸ τῆς ὕλης αὐτῆς ὑπάρξεν, Γίββων ὁ Θεϊστής, καὶ Ὑμιος ὁ Ἀθεός, καὶ Ἀλισὼν ὁ Χριστιανός, καὶ ὁ Μακαύλαος, καὶ ἀναρίθμητοι ἄλλοι περίφημοι συγγραφεῖς, θέλουσι φανῇ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως οἱ ἐμφαντικώτεροι τῷ Θεῷ μάρτυρες ἐν τῷ Λόγῳ Αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ Αὐτοῦ. Τοῦτ' αὐτὸ προσεγγίζει ὁσημέραι εἰς ἡμᾶς ἅπιντας· ἔτι καὶ ἔτι αἱ Θεῖαι Γραφαὶ ἐκλάμπουσι καὶ ἔχουσι καθωραϊσμόν ἀπερίγραπτον.

Ἄλλ' ἐνταυτῷ πιρακτηρητέον ὅτι ὡς πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ὑψηλὰς τοῦ Χρι-

στιανισμού ἀληθείας, πάντες εἰπάσης πεποιθήσεως ἀληθεῖς Χριστιανοὶ ὁμονοοῦσιν· ὥς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν δὲ τῶν προφητειῶν, ὁφείλω νὰ εἶπω, ὅτι εὐσυνειδήτως διαφέρουσιν. Ἀλλ' ὁμως καὶ κατὰ τοῦτο ἔτι ὑπάρχει συμφωνία θαυμαστὴ μεταξὺ τῶν πλειοτέρων. Δύνασαι, Χριστιανέ Ἀναγνώστα, νὰ διαφέρῃς ἐμοῦ, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου Χριστιανοῦ, καθ' ὅτι εἶναι ζωτικὸν καὶ οὐσιῶδες, ἀλλὰ τότε ἀπαλλοτριοῖς σεαυτὸν ἀπὸ τῶν παρὰ παντὸς Χριστιανοῦ ἀπαιτουμένων· ἂν ὁμως διαφέρῃς ἐμοῦ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν προφητειῶν, καὶ κατ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἐμοὶ φαίνεται πιθανώτατον, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας ἐν τῷ πνεύματι τῆς φιλαδελφίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, ὅτι θέλομεν συγχωρήσει τὰς περὶ πραγμάτων ὁμολογουμένως μὲν δυσκόλων, ἐνίοτε δὲ σκοτεινῶν, διαφορὰς ἡμῶν ἔνεκα τῆς ἁρμονίας ἡμῶν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἑνδοξὰ ἀφ' ἐνὸς τὰ τόσον κα-

θαρά, ἀφ' ἑτέρου τὰ μηδεμίαν εἰς οὐδένα ἀμφιβολίαν παρέχοντα.

Ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα, εἶναι ἡ Τουρκία καὶ ὁ Μωαμεθανισμός, ἥτοι ὁ Μοσλήμ καὶ τὸ τέρμα αὐτοῦ. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη κατὰ τὰς παρούσας τῆς Εὐρώπης κρίσεις περι-
στάσεις διαφέρει καθόλου παντὶ τῷ ἀν-
θρωπίνῳ γένει. Ἐνασχολεῖ ὅλων τοὺς
στοχασμούς· ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ στρέφον-
ται πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Πᾶσα ἐφημερίς
ἀντανακλᾷ εἰς τὴν Δύσιν ἀξιοθαύμαστα
φῶτα ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνατέλλοντα. Πᾶν
ταχυδρομεῖον προθύμως ἀναμένεται. Ἡ
Ἡμισέληνος κατέχει τὰς διανοίας, τὰς
ἐλπίδας, τὰς συμπαθείας, μάλιστα δὲ ἐ-
ρεθίζει τὰς θλίψεις καὶ τὰς ὀδύνας τῶν
καλητέρων, τῶν πλέον πεπολιτισμένων
καὶ Χριστιανικωτάτων τῆς ἀνθρωπίνης οἰ-
κογενείας. Τὸ Κοράνιον ἔφερε τόσον ἀ-
ξιοθαύμαστον πρόσωπον εἰς τὸ μέγα τοῦ

παρελθόντος δράμα, ὥστε φυσικῶς καὶ μετὰ προθυμίας ἀκαταμαχήτου ἐρευνῶμεν ὁποῖαν μέλλει νὰ καθέξη θέσιν εἰς τὰς κυοφορουμένας τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας. Παρίσταται ἐνώπιον ὑμῶν οὐχὶ νὰ μαντεύσω ἢ νὰ ὑπολογίσω διὰ τῆς στάθμης τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ νὰ ἐρμηνεύσω τὸ κατὰ δύναμιν τὴν θεόπνευστον προφητείαν

Αἱ δύο μεγάλαι προφητεῖαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ προσηλώσητε τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ἐμπεριέχονται εἰς τὴν βίβλον τοῦ προφήτου Δανιήλ καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως. Τὰ συγγράμματα τοῦ Δανιήλ καὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περιγράφουσι πράγματα μέλλοντα, καθ' ὃν τρόπον ἡ βίβλος τῆς Γενέσεως καὶ τῆς Ἐξόδου περιγράφουσι πράγματα παρελθόντα. Ἐδόθησαν βέβαια τοῖς ἀνθρώποις πρὸς ἀνάγνωσιν, διατί δὲ ὅχι καὶ πρὸς κατάληψιν;

Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν εὐρίσκεται εἰς τὸ ὀγδοὺν κεφάλαιον τῆς βίβλου τοῦ Δανιήλ,

ὅπου ἀναγινώσκομεν τὴν ἐρμηνείαν τῆς
ὀράσεως. Λέγει δὲ,

Ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ βα-
σιλέως Βαλτάσαρ, ὅρασις ἐφάνη εἰς ἐμὲ, εἰς ἐ-
μὲ τὸν Δανιήλ· καὶ ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς
μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵστατο ἔμπροσθεν
τοῦ ποταμοῦ Οὐλάτ κριὸς εἰς ἔχων κέρατα· καὶ
τὰ κέρατα ἦσαν ὑψηλὰ, τὸ ἐν ὅμως ὑψηλότε-
ρον τοῦ ἄλλου· καὶ τὸ ὑψηλότερον ἐξεφύτρω-
σεν ὕστερον. Εἶδον τὸν κριὸν κερατίζοντά
πρὸς δύοσιν, καὶ πρὸς βορρᾶν, καὶ πρὸς
νότον· καὶ οὐδὲν θηρίον ἠδύνατο νὰ σταθῇ
ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐλευθε-
ρῶν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· ἀλλ' ἔκκαμνε κατὰ
τὴν θέλησιν αὐτοῦ, καὶ ἐμεγαλύθη. Ἐνῶ δὲ
ἐγὼ ἐσκεπτόμην, ἰδοὺ τράγος ἤρχετο ἀπὸ τῆς
δύσεως ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ δὲν
ἠγγίζε τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ τράγος εἶχε κέρας
περίβλεπτον μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.
Καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ κριοῦ τοῦ ἔχοντος τὰ δύο
κέρατα, τὸν ὅποτον εἶδον ἱστάμενον ἔμπρο-
σθεν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν
ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Καὶ εἶδον

αὐτὸν ὅτι ἐπλησίασεν εἰς τὸν κριὸν, καὶ ἐξη-
 γριώθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκτύπησε τὸν κριὸν,
 καὶ συνέτριψε τὰ δύο κέρατα αὐτοῦ· καὶ δὲν
 ἦτο δύναμις ἐν τῷ κριῷ νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν
 αὐτοῦ, ἀλλ' ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ κα-
 τεπάτησεν αὐτόν· καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐλευθε-
 ρῶν τὸν κριὸν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Διὰ τοῦ-
 το ὁ τράγος ἐμεγαλύνθη σφόδρα· καὶ ὅτε ἐνε-
 δυναμώθη, συνετρίβη τὸ κέρας τὸ μέγα· καὶ
 ἄντ' αὐτοῦ ἀνέβησαν τέσσαρα ἄλλα περί-
 βλεπτα πρὸς τοὺς τέσσχρας ἀνέμους τοῦ οὐ-
 ρανοῦ. Καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἐξῆλθεν ἐν
 κέρας μικρόν, τὸ ὁποῖον ἐμεγαλύνθη καθ' ὑ-
 περβολὴν πρὸς τὸν νότον, καὶ πρὸς τὴν ἀνα-
 τολὴν, καὶ πρὸς τὴν γῆν τῆς δόξης. Καὶ ἐ-
 μεγαλύνθη, ἕως τοῦ στρατεύματος τοῦ οὐρα-
 νοῦ· καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν μέρος ἐκ τῆς
 στρατιᾶς καὶ ἐκ τῶν ἀστέρων, καὶ κατεπά-
 τησεν αὐτά. Μάλιστα ἐμεγαλύνθη, ἕως κατὰ
 τοῦ ἄρχοντος τοῦ στρατεύματος· καὶ ἀφῆρε-
 σεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν παντοτεινὴν θυσίαν, καὶ
 τὸ ἅγιον κατοικητήριον αὐτοῦ κατεβλήθη. Καὶ
 τὸ στράτευμα παρεδόθη εἰς αὐτὸν μετὰ τῆς

παντοτεινῆς θυσίας ἐξ αἰτίας τῆς παραβά-
σεως, καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὴν ἀλήθειαν· καὶ
ἔπραξε, καὶ εὐωδώθη. Τότε ἤκουσα ἁγίου τι-
νὸς λαλοῦντος· καὶ ἄλλος ἅγιος ἔλεγε πρὸς
τὸν δεῖνα λαλοῦντα. Ἔως πότε θέλει διαρκεῖ
ἡ ὄρασις ἡ περὶ τῆς παντοτεινῆς θυσίας,
καὶ τῆς παραβάσεως ἣτις φέρει τὴν ἐρήμωσιν,
καὶ τὸ ἁγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα παρα-
δίδονται εἰς καταπάτησιν; Καὶ εἶπε πρὸς ἐ-
μὲ, Ἔως δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων ἡμερο-
νυκτίων· τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρι-
σθῇ. Καὶ ὅτε ἐγὼ ὁ Δανιὴλ εἶδον τὴν ὄρασιν,
καὶ ἐζήτησαν τὴν ἔννοιαν, τότε, ἰδοὺ, ἐστάθη
ἔμπροσθέν μου ὡς θεὰ ἀνθρώπου. Καὶ ἤκου-
σα φωνὴν ἀνθρώπου ἐν μέσῳ τοῦ Οὐλαῖ, ἥ-
τις ἔκραξε καὶ εἶπε, Γαβριήλ, κάμε τὸν ἄν-
θρωπον τοῦτον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὄρασιν. Καὶ
ἦλθε πλησίον ὅπου ἰστάμην· καὶ ὅτε ἦλθεν, ἐ-
τρόμαξα, καὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπόν μου· ὁ
δὲ εἶπε πρὸς ἐμέ. Ἐννόησον, υἱὲ ἀνθρώπου·
διότι ἡ ὄρασις εἶναι διὰ τοὺς ἐσχάτους και-
ρούς. Καὶ ἐνῶ ἐλάλει πρὸς ἐμέ, ἐγὼ ἤμην
βεβυθισμένος εἰς βαθὺν ὕπνον μὲ τὸ πρόσωπόν

μου ἐπὶ τὴν γῆν, πλὴν μὲ ἡγγισε, καὶ μὲ ἔκαμνε νὰ σταθῶ ὀρθίος. Καὶ εἶπεν, ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω σὲ κάμει νὰ γνωρίσης τί θέλει συμβῆ ἔν τοις ἐσχάτοις τῆς ὀργῆς· διότι ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ θέλει εἶσθαι τὸ τέλος.

Ὁ κριὸς τὸν ὅποῖον εἶδες, ὁ ἔχων τὰ δύο κέρατα, εἶναι οἱ βασιλεῖς τῆς Μηδίας καὶ τῆς Περσίας. Καὶ ὁ τριχωτὸς τράχος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος· καὶ τὸ κέρας τὸ μέγα, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος βασιλεὺς. Τὸ δὲ ὅτι συνετρίβη, καὶ ἀνέβησαν τέσσαρα ἀντ' αὐτοῦ, δηλοῖ ὅτι τέσσαρα βασιλεία θέλουσιν ἐγερθῇ ἐκ τοῦ ἔθνους τούτου· πλὴν οὐχὶ κατὰ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς τῆς βασιλείας αὐτῶν, ὅταν αἱ ἀνομίαι φθάσωσιν εἰς τὸ πλήρες, θέλει ἐγερθῇ βασιλεὺς σκληροπρόσωπος, καὶ συνιῶν προβλήματα. Καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἰσχυρά, οὐχὶ ὅμως ἐξ ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεως· καὶ θέλει ἀφανίζει ἐξαισίως, καὶ θέλει εὐδοῦσθαι καὶ κατορθόνει, καὶ θέλει ἀφανίζει τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τὸν λαὸν τὸν ἅγιον. Καὶ

διὰ τῆς πανουργίας αὐτοῦ θέλει κάμει νὰ εὐδοϋται ἡ ἀπάτη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ θέλει μεγαλυνθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐν εἰρήνῃ θέλει ἀρανίσει πολλούς· καὶ θέλει σηκωθῇ κατὰ τοῦ Ἀρχοντος τῶν ἀρχόντων· πλὴν θέλει συντριφθῇ ἄνευ χειρός. » Δανιὴλ Η΄. 1—23.

Δὲν θέλω ἐπασχολήσει τὸν πολύτιμον ὑμῶν καιρὸν ἀποδεικνύων τὴν σύμπτωσιν ἐνός ἐκάστου τῶν ἐν τῷ παρόντι τεμαχίῳ συμβόλων εἰς τὰ σημερινὰ πράγματα· ἐμολογῶ ὅτι ἡ κατὰ τὸν Ἐπίσκοπον Νεύθωνα, τὸν Ἑλλιωτον καὶ τὸν Μηδον καὶ πολλοὺς ἄλλους περιωνύμους ἐρμηνευτὰς τῶν προφητειῶν παραδεχομένη σύμπτωσις, εἶναι ἀκριβής. Περὶ τούτου μάλιστα, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, οὐδόλως ἀμφιβάλλω. Ἐν πρώτοις παριστάνουσιν οὗτοι καὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ κριὸς εἶναι ἡ Περσικὴ ἐξουσία. Τὰ δύο κέρατα εἰσὶ δύο δυναστικοὶ κλάδοι, ἦτοι τὸ Μητ

δικόν καὶ τὸ Περσικόν βασιλείον ἐξερχόμενα ἐκ μιᾶς κεφαλῆς, ἡ ἐν τῇ μιᾷ μεγάλη ἐθνικῇ ἐγκεντρισμένα ἐξουσία. Ἐπὶ πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα ἐνιαυτοὺς, τουτέστιν ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ Κύρου μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας, οὐδεμία ἐθνικὴ ἐξουσία πρὸς δυσμὰς, πρὸς ἄρκτον ἢ πρὸς μεσημβρίαν ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν αὐτῆς. Αὕτη εἶναι ἡ κατὰ γράμμα ἱστορία τῆς προόδου τῶν θριάμβων, καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Μηδο-Περσικοῦ βασιλείου. Ὁ τράγος, ὅστις ἐν τῷ πέμπτῳ ἐδαφίῳ τοῦ ῥηθέντος κεφαλαίου τοῦ Δανιὴλ ἀναφέρεται, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ Μακεδονικὰ νομίσματα ἔτι μαρτυροῦσιν, ἦτο ἡ Μακεδονικὴ ἐξουσία. Τὸ περίβλεπτον κέρας, τὸ ἀξιοσημείωτον ἢ ἐνδοξον κέρας τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐταυτίσθη ἐπιτυχῶς εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὅστις κατὰ τὴν φράσιν τῶν ἐδαφίων 6 καὶ 7, ἔδραμε πρὸς

τὸν χριόν, ἐξηγριώθη κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκτύπησε, συνέτριψε τὰ κέρατα αὐτοῦ, ἦτοι ἐξηφάνισε τὸ Περσικὸν βασίλειον· ἐπρόσθεσε τὴν αὐτοκρατορίαν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδικήν του, καὶ οὕτως ἐξώγκωσε τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπεροχὴν μέχρι τῆς ὑπερτάτης δυνατῆς ἀκμῆς, καὶ ἐγένετο πολιτικῶς «περίβλεπτος».

Τὸ μέγα τοῦτο ἡ περίβλεπτον κέρας συνετρίβη ἐν τῇ μεσημβρίᾳ αὐτοῦ, τουτέστιν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἀπεβίωσεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ νικῶν· μελαγχολικὴ ἀπόδειξις! ἡ νίκη ματαιότης! Τὰ τέσσαρα κέρατα τὰ ἐπὶ τῆς διαιρέσεως τῆς αὐτοκρατορίας διαδεχθέντα τὸν Ἀλέξανδρον ἦσαν τὰ τέσσαρα Μακεδονικὰ βασίλεια τὰ ὑπὸ τῶν τεσσάρων στρατηγῶν αὐτοῦ σχηματισθέντα μετὰ τὴν ἐν Ἰφῳ μάχην. Τοῦτ' αὐτὸ εἶναι τὸ διάγραμμα τοῦ ὁποίου σᾶς ἀνέγνωσα

κεφαλαίου. Οὕτω λοιπὸν τὰ ἱστορικὰ πράγματα πληροῦσι τὰ προφητικὰ διαγράμματα.

Ἡ ὑπόθεσις, ἣτις ἰδιαιτέρως διαφέρει ἡμῖν εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην εἶναι ἡ ἔγερσις, ὁ τόπος καὶ ἡ χρονολογία ἐκείνου ὅπερ ἐνταῦθα προσαγορεύεται τὸ «κέρας τὸ μικρόν», ζωήρῳ τῷ τρόπῳ παρὰ τοῦ προφήτου παριστανόμενον. Ἦτο, ὑποθέτω, τὸ ἀντιπροσωπεῦον τὴν Τουρκικὴν καὶ Μωαμεθανικὴν ἐξουσίαν. Ἐν πρώτοις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἐνὸς τῶν τεσσάρων Μακεδονικῶν βασιλείων κατὰ τὴν λῆξιν αὐτοῦ. Δεύτερον, ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀρχηγοῦ τούτου εἶναι «βασιλεὺς σκληροπρόσωπος καὶ συνιῶν προβλήματα», ἡ ἐν ἄλλαις λέξεσι, στρατιωτικὸς προφήτης διαδίδων ἐκτάκτους καὶ τερατώδεις ἀποκαλύψεις. Τρίτον, ἡ ἐπιτυχία του, ὅτι ἤθελε δῆθεν μεγαλυνθῇ καθ' ὑπερβολὴν πρὸς τὸν νότον, πρὸς τὴν ἀνανολὴν καὶ πρὸς τὴν γῆν

τῆς δόξης, ἡ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἐνταῦθα πιθανῶς ἀναφέρεται ἵνα παραστήσῃ τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν. Τέταρτον, τὰ ἀποτελέσματα τῆς προόδου αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἢ κατὰ γῆς ἀπόρριψις τῆς ἀληθείας, ἢ εὐδόσεις τῆς ἀπάτης, ἢ ἀφαίρεσις τῆς παντοτεινῆς θυσίας καὶ ἡ καταφρόνησις τοῦ ἁγίου κατοικητηρίου τοῦ Θεοῦ, τουτέστιν ἡ καταπίεσις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πέμπτον, θέλει καταπατήσῃ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἢ τοι κοσμικῶν ἐξουσιῶν, καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον θέλει κρίνει αὐτοὺς ἡ ἐπιτκεφθῇ αὐτοὺς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀποστασία ἢ ἡ ἔγερσις αὐτῶν ἐναντίον τοῦ « Ἀρχοντος τῶν ἀρχόντων, » τουτέστι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῷ τέλει τῶν 2300 ἐνιαυτῶν κατὰ τὴν προφητείαν τῆς βίβλου ταύτης τὸ θυσιαστήριον θέλει καθαρισθῇ, ἢ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ 16 Κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐφράτου, ὡς θέλω σὰς ἀ-

ποδαίξει μετ' ὀλίγον, θέλει ἀρχίσει ν' ἀποσύρεται, ἢ νὰ ἐξατμίζεται καὶ νὰ παύσῃ.

Ἀφοῦ οὕτως ἐν βραχυλογίᾳ διήλθομεν τὸ διάγραμμα τῆς προφητικῆς διηγήσεως, ἐπιτρέψατέ μοι ἤδη νὰ ἐφαρμόσω τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, περιγράφων τὴν ἱστορικὴν ἐκπλήρωσιν, ὡς βεβαιοῦται εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἡ Τουρκικὴ ἐξουσία ἠγέρθη πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὅξου ποταμοῦ ἐν Χορασάν, ἐπαρχία τοῦ Περσο-Μακεδονικοῦ κέρατος ἡ βασιλείου. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Τουρκικὴ τις φυλὴ ἐπανέστη κατὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς Γκίζνης, ἐξελέξατο ὡς ἀρχηγὸν αὐτῆς τὸν Τογρούλ Βέην, καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς ἑαυτὴν τὴν ὑπεροχὴν, τὴν θέσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἀρχούτης δυνάμεως, ἂν καὶ συγκριτικῶς τότε ἡ δύναμις αὕτη ἦτο λίαν «μικρά.» Ὁ Τογρούλ προσεκλήθη παρὰ τοῦ Καλίφου τοῦ Βαγδάτ νὰ συνδράμῃ αὐτὸν κατὰ τῆς Περσίας. Ὁ

Τούρκος ἀρχηγὸς ὑπήκουσεν εἰς τὴν αἰτησιν ταύτην, καὶ κατὰ τὴν φράσιν τῆς προφητείας ἐπροχώρησε πρὸς νότον. Ὁ Τογροῦλ μετὰ ταῦτα προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρώτου στρατηγοῦ τοῦ Ἰσλαμισμού· ἐπομένως ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Καλίφου, καὶ οὕτως ἐγένετο ἰσχυρὸς καὶ φανατικὸς τοῦ Μωαμεθανισμού ἀπόστολος εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας καὶ εἰς τὸν Ἀνατολικὸν Χριστιανισμόν· καὶ οὐχὶ μόνον ἡ Ἰουδαία, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσιατικὸς Χριστιανισμὸς ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν.

Γίββων, ὁ ἄριστος ἐρμηνευτὴς τῶν ἐκπληρωθεισῶν προφητειῶν ὡς ἡ ἐφημερίς εἶναι ὁ ἄριστος ἐρμηνευτὴς τῆς ὑπαρχούσης καὶ ἤδη ἐκπληρουμένης, οὕτω περιγράφει τὴν νικηφόρον πρόοδον αὐτοῦ τοῦ Τουρκικοῦ ἀρχηγοῦ διὰ λέξεων, αἵτινες σχεδόν εἰσιν ἡ ἡχὼ τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ· «Ἀπὸ τῶν Σινικῶν συνόρων ἐν

τῇ ἀνατολῇ ἐξέτεινε τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν αὐτοῦ πρὸς τὴν δύσιν καὶ τὸν νότον, μέχρι τῶν περιχώρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ἁγίας πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἀρωματικῶν δασῶν Ἀραβίας τῆς Εὐδαίμονος.» ἡ, κατὰ τὴν φράσιν τῆς προφητείας, τῆς ὁποίας ὁ Γίββων ἐγένετο ἀκουσίως καὶ οὐχὶ κατὰ πεποιθήσιν ἐξηγητῆς, αὐτὸς «ἐμεγαλύνθη καθ' ὑπερβολὴν πρὸς τὸν νότον καὶ πρὸς τὴν ἀνατολὴν καὶ πρὸς τὴν γῆν τῆς δόξης.» Ὁ Δανιὴλ, λέγει, ἐμεγαλύνθη ἕως τοῦ στρατεύματος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν μέρος ἐκ τῆς στρατιᾶς καὶ ἐκ τῶν ἀστέρων, καὶ χιτεπάτησεν αὐτά· καὶ ἀφήρесе τὴν παντοτεινὴν θυσίαν καὶ τὸ ἅγιον κατοικητήριον κατεβλήθη. Ὁ Γίββων σὺτω περιγράφει τὴν Τουρκικὴν πρόοδον· «Διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σουλτάνου ἡ Νίκαια προετιμήθη ὡς ἀνάκτορον αὐτοῦ, καὶ ἡ Θεϊότης

τοῦ Χριστοῦ ἀπεδοκιμάζετο καὶ ἐνεπαίζετο ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ ναῷ, ἐν ᾧ πρῶτον εἶχε κηρυχθῆ διὰ τῆς πρώτης τοῦ Χριστιανισμοῦ συνόδου. Διὰ τῶν σκληρῶν συνθηκῶν τοῦ φόρου καὶ τῆς δουλείας, οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ ἐπετρέποντο νὰ ἐξασκῶσι τὴν ἐλευθέραν τῆς θρησκείας αὐτῶν λατρείαν, ἀλλ' οἱ ἁγιώτατοι ναοὶ αὐτῶν ἐβεβηλοῦντο, καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι αὐτῶν περιυβρίζοντο».

Ἡ ἀποστασία καὶ αἱ ἀνομίαι τῶν τότε Χριστιανῶν, φθάσασαι εἰς τὸ πλήρες κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δανιὴλ, ἐτιμωρήθησαν οὕτω διὰ τῆς μάστιγος τῆς παρὰ Θεοῦ σταλείσης πρὸς τιμωρίαν τῶν παραβατῶν καὶ ἀνόμων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐθνῶν. Τὰ «προβλήματα», τὰ ὅποια ὁ Δανιὴλ ἀναφέρει, οὕτως ἐρμηνεύονται παρὰ τοῦ Γίββωνος, ἂν καὶ οὐδόλως αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Δανιὴλ οὕτως εἶχε γράψει· «Τὸ Κοράνιον εἶναι πλήρες ἀτελευτήτων, ἀ-

συναρτήτων ραψωδιῶν καὶ μύθων, ἐνίοτε μὲν ἔρπον εἰς τὸν κονιορτὸν, ἐνίοτε δὲ μετεωρίζομενον εἰς τὰς νεφέλας». Τὸ «σκληροπρόσωπον» τοῦ προφητευθέντος τούτου βασιλέως, ὅπερ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Δανιήλ, περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Γίββωνος, ὅταν λέγῃ ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. «Ἦτο ὡς ἄλλος Τοῦρκος θηριώδης.» «Οἱ Τοῦρκοι ἔπνεον ἔτι ὅλην τὴν ἀγριότητα τῆς ἐρήμου». Ἡ θηριωδία τοῦ Τούρκου ἐγένετο ἐπὶ τέλους παροιμιώδης καθ' ὅλον τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ Ἅγιος ἐν τῇ προφητείᾳ ἐρωτᾷ, Ἔως πότε θέλει διαρκέσει ἡ ἀπόλυτος αὕτη Ἀνατολικὴ ἐξουσία; Καὶ ἡ δοθεῖσα, ὡς προανέφερα, ἀπάντησις, εἶναι 2300 ἡμερονύκτια*. Τὸ

* Ἐκαστὸν τῶν ἀνωτέρω προφητικῶν ἡμερονυκτίων παρίσταισι τὸν ἐνικυτὸν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν, ἐπὶ σχεδίου ἢ γεωγραφικοῦ χάρτου, ὁ δάκτυλος ἢ τὸ τέταρτον τοῦ δακτύλου παρίσταισι μίλιον. Ἐχομεν ἐναργῆ τοῦτου ἀπόδειξιν. Εἰς τὴν βίβλον τῶν Ἀριθμῶν ἐν Κεφ. ΙΔ'. 34

πρῶτον ζήτημα εἶναι, Τίς ἐστὶν ἡ χρονολογία τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐποχῆς ταύτης; Δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι πρὸ τοῦ ἔτους 536 πρὸ Χριστοῦ· διότι τότε τὸ δικέρατον βασιλεῖον ὑπῆρχε. Δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι μετὰ τὴν ἡτταν τοῦ Ξέρξου κατὰ τὸ 480 Π. Χ. διότι τότε ἡ κυριωτέρα δόξα τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας ἐξέλιπεν· ἀλλὰ κατὰ τὸ 480 ἔτος Π.Χ. ὀλίγον τι πρὸ τῆς τελευταίας καταστροφῆς τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ Ξέρξης ἔκαμε τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ πορείαν εἰς τὴν Μα-

λέγεται. «Κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν εἰς τὰς ὁποίας κατεσκοπεύσατε τὴν γῆν, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐκάστης ἡμέρας λογιζομένης δι' ἓν ἔτος, τεσσαράκοντα ἔτη θίλειτε φέρει ἐφ' ἑαυτοὺς τὰς ἀνομίας σας.» Καὶ ἐν τῇ βίβλῳ Ἰεζικιήλ, Κεφ. Δ'. 6 «Θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου Ἰούθα τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐκάστην μίαν ἡμέραν προσδιώρισα εἰς σὲ ἀντὶ ἐνὸς ἔτους.» Οὕτως ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τούτων, καὶ πολλῶν ἄλλων, ἃ χάριν συντομίας παραλείπομεν, τὸ μέτρον τῆς προφητικῆς θεωροῦμεν κλίμακος.

κεδονίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτω τὸ ρεῦμα τῆς δόξης αὐτῆς ἦτο πλήρες, ὀλίγον τι πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ὀπισθοδρόμησις του. Ἀφοῦ λοιπὸν θέσωμεν τὴν ἐναρξιν τῆς χρονολογίας τῶν 2300 ἐνιαυτῶν εἰς τὴν περίοδον ταύτην, ἡ Ἡμισέληνος, ἐὰν ἡ χρονολογία ᾖναι ἀκριβής, ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐλαττοῦται κατὰ τὸ 1820 μετὰ Χριστόν· τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐφράτου ἔπρεπε τότε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐξατμίζεται, καὶ ἡ Τουρκία οὐχὶ νὰ ἐξοντωθῇ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ ν' ἀρχίσῃ ν' ἀποθνήσκῃ βαθμηδὸν παρλυομένη, ἐκνευριζομένη καὶ φθειρομένη. Μετ' ὀλίγον δὲ θέλω σᾶς ἀποδείξει πόσον ἐξεπληρώθη τοῦτο κατὰ γράμμα.

Ἀφοῦ ἐθεωρήσαμεν τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ Δανιὴλ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δείξω, ὅπως σᾶς δώσω πλήρη τὴν ἱστορίαν, ἄλλην τινὰ εἰκόνα ἐκ Θεοπνεύστου ἐπίσης συγγραφέως τουτέστι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅστις ἐν τῷ ἐν-

νάτω κεφαλαίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως, λέγει·

Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἄστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου, καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀῆρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος· καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπιοὶ τῆς γῆς· καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰμὴ τοὺς ἀνθρώπους μόνους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον· καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐχ εὕρησουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύζεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν. Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν α-

κρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων· καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν· καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν· καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς· καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον· καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα ἦν ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε. Καὶ ἔχουσιν ἐφ' αὐτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἐβραχίστι Ἀβαδδὼν, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν πρώτοις διηγεῖται, παρακατιῶν δὲ λέγει·

Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὃς εἶχε τὴν σάλπιγγα, Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους

τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ
 Εὐφράτῃ· καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι
 οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ
 μῆνα καὶ ἑνιαυτὸν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον
 τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὁ ἀριθμὸς στρατευμάτων
 τοῦ ἱππικοῦ δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤ-
 κουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Καὶ οὕτως εἶδον
 τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει, καὶ τοὺς καθημέ-
 νους ἐπ' αὐτῶν ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ
 ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν
 ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν σο-
 μάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ
 θεῖον· ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν
 τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ ἐκ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευο-
 μένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν· αἱ γὰρ ἐξου-
 σίαι αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εἰσιν· αἱ
 γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσai κε-
 φαλὰς, καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

Ἦδη ἐν πρώτοις εἰς τὸ ὅποῖον ἀνέγνω-
 σα κεφάλαιον ἔχομεν τὸν πρωτουργὸν ἡ
 κύριον ἐφευρετὴν ἡ τὸν ἀπολύσαντα τὸν

καπνὸν ἐκεῖνον, τὸν ὀλίγον τι μετ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὀλόκληρον τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ μέρος σκοτίσαντα. Δεύτερον, ἔχομεν τοὺς Σαρακηνοὺς τῆς Μωαμεθανικῆς ἀπάτης κήρυκας, τοὺς προαγαγόντας τὸ κήρυγμα αὐτῶν μέχρις ἀκμῆς ὠριζμένης ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ, διὰ τῆς ἐναργοῦς ὁμολογίας τοῦ θεοπνεύστου συγγραφέως, καὶ βεβαιωθείσης, ὥς θέλομεν μετὰ ταῦτα ἰδεῖ, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ἐπομένως ἔχομεν τοὺς Τούρκους, τοὺς ἀναδεχθέντας τὸ κήρυγμα τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, κατὰ τὸ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Βαγδάτ, ἐνθα οἱ Σαρακηνοὶ εἶχον παύσει, καὶ μεταφέροντας αὐτὸ εἰς τὰ πρόσω, καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην, μέχρις ὅτου ἡ νικηφόρος Ἡμισέληνος ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς δεσποίνης τῆς Ἀνατολῆς, τῆς ἐνδόξου καὶ ὠραιότητας, λέγω, Κωνσταντινουπόλεως.

Ἰδόμεν, λοιπὸν, πόσον ἀκριβῶς ταῦτα πάντα ἐξεπληρώθησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Πρῶτον, ἔχομεν τὸν μέγαν ἀρχηγὸν ἢ δημιουργὸν τοῦ συστήματος παραβαλλόμενον πρὸς πεπτωκότα ἀστέρα. Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Νεύθων, καὶ ὁ Ἑλλιώτος, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν προφητειῶν ἐρμηνεύται παραδέχονται, ὅτι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸν Μωάμεθ· καὶ ἡ ἀπόδειξις δὲν εἶναι εἰκασία, ἀλλ' ἀκριβὴς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ ἀνδρὸς βιογραφίας καὶ τῶν ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς σημερινῆς Εὐρώπης παραλληλισμός. Ἀστὴρ τοῦ στερεώματος δηλοῖ ἄρχοντα κοσμικὸν ἢ ἐκκλησιαστικόν. Πεπτωκὼς τοῦ στερεώματος ἀστὴρ δηλοῖ ἄρχοντα κατησχυμμένον, ἐκφραλισθέντα ἢ ἐκθρονισθέντα. Ὁ Μωάμεθ ἦτο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Κοραιτῶν τῶν διοικητῶν τῆς Κααβᾶς, ἐχόντων τὴν κλεῖδα αὐτῆς, ὡς παριστάνουσιν τὴν εἰδωλολατρείαν. Μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ Μωά-
μεθ ἀφένθη δυστυχὲς ὀρφανόν· ἔπescen ἀπὸ
τῆς δόξης πρὸς τὴν γῆν· κατήγετο μὲν
ἐξ ἀρχαίου βασιλικοῦ γένους, ἀλλ' ἤδη
ἀπώλεσε τὴν μεγαλειότητα αὐτοῦ, καὶ εἰς
ἐσχάτην κατήντησε ταπεινώσιν. Ἦτο
ποτὲ ἀστήρ φαεινότατος ἐν τῷ στερεώ-
ματι· ἐν δὲ τῇ ἀκμῇ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ
ἔπescε, καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Γίβρω-
νος, τοσοῦτον ἐξετελείσθη, ὥστε νὰ γείνη
ταπεινὸς ὑπηρέτης ταπεινῆς καὶ ἀτυχοῦς
χήρας· ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀπώλεσε τὴν
κλειδα τῆς Κααβάς, καὶ τὰς τιμὰς τῆς
κατοχῆς αὐτῆς, κατ' ἀρχὰς ἐμπιστευθεί-
σης εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀρ-
χαίαις ἡμέραις, καὶ ἐγένετο ἀτυχοῦς χή-
ρας ὑποκλινῆς ὑπηρέτης, δι' ἣν ἐξετέλει
ὑπηρεσίας ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ἐν ταῖς κυ-
ριωτέραις ἐμπορικαῖς συνοικίαις τῆς Δαμα-
σκοῦ. Τρία μίλια μακρὰν τῆς Μέκκας ὑ-
πῆρχε σπήλαιον, Ἐῖρα καλούμενον, ἐν ᾧ

ὁ Μωάμεθ, ὡς ὑποκλινῆς τῆς χήρας ταύτης ὑπηρέτης, συνήθως ἀπεσύρετο, καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Γίββωνος, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ «ἐλαβε κοινωνίαν μετὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ φανατισμοῦ», καὶ ἐκ τῆς ἀβύσσου, ἧς τὸ σπήλαιον τοῦτο ἦτο ἀρμόδιον ἀπεικόνισμα, αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἐξῆλθεν, ὁμολογῶν, ὅτι ἦτο μέγας ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, τὸ πρῶτον δοχεῖον καὶ ὁ κήρυξ τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Οἱ ἐπιστημότεροι τῶν ἐν Μέκκα, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὸς δημοσίως ἀνεδέχθη τὸν βαθμὸν ἀποστόλου, τὸν ἀπεκήρυξαν ὡς ἀπατεῶνα, καὶ τὸν ἐξώρισαν ἀπὸ τῆς πόλεως· καὶ ἡ ἐξορία ἐκείνη τοῦ Μωάμεθ ἐκ τῆς πόλεως εἶναι ἡ ἐπιρχὴ τῆς Μωαμεθανικῆς χρονολογίας, Ἑγείρα καλουμένη, ἀφ' ἧς χρονολογοῦσι τὰ ἔτη αὐτῶν, ὡς ἡμεῖς ποιούμεεν ἀπὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, ἡ

τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

«Μετὰ ἑξορίαν ἑπτὰ ἐνιαυτῶν,» λέγει ὁ Γίββων, «ὁ φυγὰς ἐνεθρονίσθη ὡς ἡγεμὼν καὶ προφήτης τῆς πατρίδος αὐτοῦ· ἡ ἀδικία τῆς Μέκκας μετεσχημάτισε τὸν πολίτην τῆς Ἐίρας εἰς ἡγεμόνα, κήρυκα, καὶ ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων τῆς πατρίδος αὐτοῦ.»

Ἐν τῷ χωρίῳ ὅπερ ἀνέγνων λέγεται, ὅτι ἐδόθη κλεις εἰς αὐτόν. Ἡ ἀκρίβεια τῶν συμβόλων τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι λίαν ἀξιοσημείωτος. Ἐν τῷ Κορανίῳ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Μωάμεθ ἔλαβε τὴν κλεῖδα παρὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ Κοράνιον λέγει· «Μετὰ τῆς κλειδὸς ταύτης δὲν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τὸν τίτλον καὶ τὴν ἐξουσίαν θυρωροῦ, ὅπως ἀνοίγῃ τὰς πύλας τοῦ παραδείσου;» Καὶ ὑπάρχει ἔτι τύπος ἀπαρνήσεως Μωαμεθανοῦ παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς λέξεσιν· «Ἀναθεματίζω τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μωάμεθ, τοῦ

ἔχοντας, ὡς λέγουσι, τὴν κλεῖδα τοῦ παραδείσου. Καὶ ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ λίθου τοῦ θόλου τοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἀλχάμβρας μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει μεγάλη κλεῖς γεγλυμμένη, τὸ μέγα σύμβολον τῆς Μωαμεθανικῆς παριστάνουσα δικαιοδοσίας· τόσον ὥστε ἡ περὶ ἧς ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἐρρέθη κλεῖς, ὡς δοθεῖσα τῷ πεπτωκότι ἀρχηγῷ, εἶναι πρὸς τὸν Μωαμεθανὸν ἀπαράλλαχτα ὅ,τι εἶναι ὁ σταυρὸς πρὸς τὸν Χριστιανόν. Καὶ οὕτως ὁ Μωάμεθ ἀπολέσας τὴν κλεῖδα τῆς εἰδωλολατρίδος Κααβᾶς, τὴν παρὰ τῶν προπατόρων αὐτοῦ κατεχομένην, τουτέστιν ἀπολέσας τὴν ἐπὶ αὐτῆς ἡγεμονικὴν ἐξουσίαν καὶ δικαιοδοσίαν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀδύσσου, ἀφοῦ ἔλαβε κοινωνίαν, ὡς ἀναφέρει ὁ Γίββων, μετὰ τοῦ πνεύματος τοῦ δόλου καὶ τοῦ φανατισμοῦ, ἐλαυνόμενος ὑπὸ διαπύρου πρὸς τὸν προσηλυτισμὸν τάσεως, καὶ ἀπώλεσε καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν τὸν καπνὸν

ἐκεῖνον, τὸν ἄπειρα πλήθη τῶν ἀνατολικῶν
ἐθνῶν μέχρι τῆς σήμερον σκοτίζοντα.

Παρατηρήσαντες τὸν πρῶτον ἀρχηγόν,
θεωρήσωμεν ἤδη τοὺς πρῶτους ἀποστό-
λους τοὺς διχδόντας τὸν κιπνὸν, ὃν ὁ
Μωάμεθ ἀπέλυσεν ἀπὸ τῆς ἀβύσσου. Οἱ
μὲν Σαρακηνοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι, οἱ δὲ
Τοῦρκοι οἱ δεύτεροι. Ἐνταῦθα συγχωρή-
σατέ μοι νὰ παρατηρήσω, ὅτι οἱ πρῶτοι
προσαγορεύουσι ἐαυτοὺς Σαρακηνοὺς. Οἱ
Ἀραβες ὁμολογοῦσιν ὅτι εἰσὶν οἱ ἀπόγο-
νοι τῆς Σάρρας, γυναικὸς τοῦ Ἀβραάμ,
ὅθεν καλοῦσιν ἐαυτοὺς Σαρακηνοὺς, ὡς
αἰσχυνόμενοι νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἰ-
σὶν Ἰσραηλῖται ἢ ἀπόγονοι τῆς Ἀγαρ·
καταλλήλως ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται Ἀ-
γαρηνοὶ, ὡς ἀπόγονοι τῆς Ἀγαρ· πη-
ραδεχόμενοι δὲ ὅτι εἰσὶν οἱ ἀπόγονοι τῆς
Σάρρας, τῆς ἡγεμονίδος, καλοῦσιν αὐτοὶ
ἐαυτοὺς, ὡς ὄνομα ἐμφαῖνον ἀξίαν καὶ
τιμὴν, Σαρακηνοὺς. Οἱ πρῶτοι κήρυκες

τῆς ἀπάτης ταύτης ἦσαν οἱ Σαρακηνοί· καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πρόοδος αὐτῶν ἀπεικονίζονται διὰ συμβολικοῦ ὕφους κατὰ τὴν προφητικὴν συνήθειαν, δυναμένου νὰ ταυτισθῇ, ὡς νομίζω, εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν. Αἱ ἀκρίδες, λίαν σύνθετον, καὶ ἐναργῶς συμβολικὸν ἔντομον, αἰ εἰς τὰ ἐδάφια 3, 7, καὶ 10 τοῦ ἐννάτου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως ἀναφερόμεναι, εἰσὶν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀποστόλων τούτων.

Ἰδῶμεν τὴν δύναμιν τούτου, ἐξετάζοντες τί τὸ σύμβολον δηλοῖ. Ἡ συκῇ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Ἰουδαίας· ὁ κροκόδειλος, τῆς Αἰγύπτου· ἡ ἰτέα, τῆς Βαβυλῶνος· ὁ ἄγριος ὄνος, τοῦ Ἰσμαήλ, καὶ τὸ πλοῖον, τῆς Τύρου. Ἀλλὰ τίνος σύμβολον εἶναι ἡ ἀκρίς; Ὑπάρχει ἀναμφιβόλως σύνθετον, καὶ πρέπει νὰ δηλοῖ ὃν σύνθετον, καὶ οὐχὶ φυσικόν, πραγματικόν, ἢ ἔμφυχον ζῶον. Πρέπει νὰ σημαίνῃ μέγα τι

ἡθικὸν χαρακτηριστικὸν, ἐνυπάρχον εἰς ἐκείνους, οὓς παριστάνει. Ἦδη, ἡ ἀκρίς, κατὰ πρῶτον ἐμφανίζεται εἰς σμήνην, ἰδέα σχεδὸν ἀχωρίστως συνδεδεμένη μετ' αὐτῆς. Δεύτερον, ἡ ὁμοία ἵππου μορφή αὐτῆς δηλοῖ ὅτι τὰ εἰσβάλλοντα σμήνη ἤθελον κατὰ τι ὁμοιάζει ἱππικῶ, ἢ συνίστασθαι μόνον ἐξ αὐτοῦ. Τρίτον, ἡ λεοντομορφή αὐτῶν δηλοῖ ἀκαταμάχητον θηριωδίαν. Καί, τελευταῖον, τὸ κέντρον τοῦ σκορπίου ἐμφαίνει τὸν βασανισμόν ὃν ἤθελον προξενήσει καὶ ἀφήσει ὀπίσω αὐτῶν. Ὁ τόπος τῆς γεννήσεως τῶν ἀκριδαποστόλων τούτων πρέπει νὰ ᾖ ἡ ἀνατολή· ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν βίβλον τῆς Ἑξόδου, «ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἔφερεν ἀκρίδας» εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ὁ Βόλντης λέγει, «Αἱ ἀκρίδες ἔρχονται ἀπὸ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβίας» καὶ Ἑβραϊστὶ Ἀρβη σημαίνουσα τὸν Ἀραβα, εἶναι σχεδὸν ταυτόσημος μετὰ τῆς ἄρβα σημαίνου-

σης τὴν ἀκρίδα. Ἐντεῦθεν, εἰς τὴν βί-
βλον τῶν Κριτῶν, 5. 5, ἀναγινώσκουμεν,
«ἔρχονται πολυάριθμοι ὡς ἄρβα (ἀκρί-
δες)». Ὁ σκορπίος, ἐπομένως, πάντοτε
περιγράφεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν γραφῶν ὡς
ἐν τῇ Ἀραβίᾳ ὑπάρχων. Ὁ Μωϋσῆς λέ-
γει, «ἡ ἔρημος ἐνθα ὄφεις φλογεροὶ καὶ
σκορπίοι ὑπάρχουσιν.» Ὁ ἵππος, περιττὸν
νὰ εἶπω, πανδῆμως ὁμολογεῖται ὅτι εἶναι
σύμβολον Ἀραβικόν. Ἡ Ἀραβία εἶναι ἡ
πατρίς αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀραβικὸς ἵππος θεω-
ρεῖται ὡς τὸ πρωτότυπον τοῦ ἵππου. Ὁλό-
κληρος ἡ ζωολογία τοῦ συμβόλου εἶναι
ἀκριβῶς Ἀραβική. Ἀλλὰ πρόσθετον εἰς
τὸ σύμβολον εἶναι καὶ τὸ ἀξιοσημεῖωτον
τοῦτο περιστατικὸν ὅτι εἶχον τὰ πρόσω-
πα ἀνδρῶν, τὰς μακρὰς τρίχας γυναικῶν,
στεφάνους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ
θώρακας σιδηροῦς· ἡ μεθερμηνευόμενον
εἰς πραγματικὴν γλῶσσαν, εἶχον τὴν ἀν-
δρείαν τῶν ἀνδρῶν, τὴν θηλυπρέπειαν τῶν

γυναικῶν, τὸ ἀτρόμητον καὶ τὸν θρίαμβον ἐν τῷ πολέμῳ. Οὗτοι δὲν ἦσαν, παρατηρητέον, οἱ Γότθοι, διότι οἱ Γότθοι δὲν εἶχον πρόσωπα ἀνδρῶν· αὐτοὶ ἐξύριζον τὸν μύστακα, καὶ κατηγοροῦντο παρὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν ὡς ἔχοντες πρόσωπα γυναικεῖα. Δὲν ἦσαν, ἐπομένως, οἱ Ἕλληνες οὐδ' οἱ Ῥωμαῖοι, διότι ἡ μακρὰ κόμη, ἕτερον μέρος τοῦ συμβόλου, ἦτο βδέλυγμα παρ' αὐτοῖς. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τοὺς Ἀραβας ὡς ἔχοντας τὸν μύστακα, καὶ μακρὰς τρίχας ὡς τὰς τῶν γυναικῶν, καὶ ἔχοντας κιδάρεις ὡς στεφάνους· καὶ ἐν τῷ Ἀντάρ, περιφήμῳ Ἀρχιεπὶ ποιήματι, λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκε τοῖς Ἀραβσι τέσσαρα οὐράνια δῶρα·

Κιδάρεις ἀντὶ διαδημάτων,

Σκηνὰς ἀντὶ τῶν οἰκῶν,

Ρομφαίας ἀντὶ χαρὰς καὶ χαρῶν,

Ποιήματ' ἀντὶ νόμων.

Τὸ Κοράνιον ἀναφέρει τὸν θώρακα τοῦ

Ἄραβος ὡς δῶρον Θεοῦ. Ἡ ἀκρις εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ Ἰσμαηλίου, ἡ Ἄραβος. καὶ Τοῦρκοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν, ὅτι σμῆνος ἀκριδῶν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μωάμεθ, καὶ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν ἐκάστης ἦτο γεγραμμένον, «Ἡμεῖς ἐσμέν ἡ στρατιὰ τοῦ Θεοῦ.» Οὕτω πως ταυτίζομεν ἐντελῶς τὸ σύμβολον εἰς τοὺς Σαρακηνούς, ἡ Ἀραβας Μωαμεθανούς.

Ἦδη, ὀλίγον τι μετὰ τὴν ὕψωσιν τοῦ Μωαμεθανικοῦ καπνοῦ ἀπὸ τῆς ἀβύσσου, ἀναγινώσκομεν ὅτι «οἱ Σαρακενοὶ ἐνηγῆ καλίσθησαν τὴν νέαν καὶ τερατώδη ἀπάτην, καὶ ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐμπνευσθέντος φανατισμοῦ ἐφώρμησαν ἀπειράριθμοι πρὸς τ' ἀνατολικά τοῦ Χριστιανισμοῦ μέρη.» Ὁ Ἀλλάμιος λέγει «Ἡ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ εἶναι οὐσιωδῶς στρατιωτική. Ὁ λαὸς τῆς Ἀραβίας εὔρεν ἐν τῷ νόμῳ τοῦ προφήτου αὐτῶν, οὐχὶ ἄδειαν ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπιταγὴν νὰ ἐρημώ-

σωσι τὸν κόσμον.» Ὡς σμήνη ἀκρίδων ἐπέ-
 πεσαν κατὰ τῆς Εὐρώπης, ἔχοντες ὅλην
 τὴν θηριωδίαν τῶν λεόντων, ὅλην τὴν τα-
 χύτητα τῶν ἵππων, ἀπολαμβάνοντες πᾶ-
 σαν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ
 προσδοκῶντες ὡς ἀμοιβὴν αὐτῶν σαρκικὰς
 ἡδονὰς ἐν τῷ παραδείσῳ.

Ταυτίσαντες οὕτω τὸ σύμβολον εἰς τοὺς
 Σαρακηνοὺς, στραφῶμεν ἤδη πρὸς τὴν
 ἱστορίαν καὶ ἀναγνώσωμεν τὴν ἱστορίαν
 καὶ τὰς πράξεις τῶν Σαρακηνῶν, αἵτινες
 θέλουσιν ἐξηγήσει ἀρκούντως τὴν θεό-
 πνευστον ῥῆσιν. Κατὰ τὸ ἔτος 629 οἱ
 Σαρακηνοὶ τὸ πρῶτον ἐξῆλθον ἐκ τῆς ἐ-
 ρήμου κατὰ τὸ 636 σωτήριον ἔτος ὥρ-
 μησαν ὡς χεῖμαρρος σφοδρότατος. Ἡ
 Δαμασκὸς καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα ἔπεσαν δια-
 δοχικῶς ἀπέναντι αὐτῶν καὶ κατ' αὐτὸ
 ἐκαῖνο τὸ ἔτος, δηλαδὴ κατὰ τὸ 636, τέ-
 μερος ὠκοδομήθη ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐν-
 δόξου τοῦ Σολομῶντος ναοῦ, καὶ ἡ κραυγὴ

τοῦ μου εἰς μετεφέρετο ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ἀέρος, τοῦ ποτὲ τοὺς φαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ ἠχοῦντος, καὶ τὰ «Ὡσαννᾶ» τοῦ μεγάλου υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀντιλαλοῦντος.

Εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν, ἀπὸ 634 μέχρι τοῦ 644, οἱ Μωαμεθανοὶ καθυπέταξαν 3600 πόλεις· κατέστρεψαν 4000 ἐκκλησίας, καὶ ὠκοδόμησαν 1400 τεμένη· ἡ δὲ ἀπόδειξις τοῦ κεντήματος αὐτῶν ὡς σκορπίου εὐρίσκεται εἰς ταύτας τὰς λέξεις: — «Ὑμεῖς Χριστιανοὶ κύνες, ὑμεῖς γνωρίζετε τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν· τὸ Κοράνιον, τὸν φόρον, ἢ τὴν ῥομφαίαν.» Καὶ τοὺς σωθέντας ἐβασάνιζον διὰ τοῦ σκορπιο-κεντήματος τῆς ἀνόμου τυραννίας, ἣν ἐπ' αὐτῶν ἐνήργουν.

Ἀλλ' ἡ πρόοδος τῶν Σαρακηνῶν αὐτῶν, ὡς ἐν τῇ ἱερᾷ παρατηρεῖτε ῥῆσει, δύο ἔσχεν ὅρους· πρῶτον, νὰ μὴ βλάπτωσι τοὺς ἔχοντας τὴν σφραγίδά τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ

μετώπου αὐτῶν· δεύτερον, νὰ μὴ βλάπτωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, μηδὲ κἀνὲν δένδρον. Παρατηρήσατε ἤδη πόσον ἀξιοθαυμάστως ἀμφοτέρω ταῦτα ἐξεπληρώθησαν. Τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπληρώθη ἐν τῷ περιστατικῷ τούτῳ· καθ' ὃν καιρὸν ἐξῆλθον οἱ Σαρακηνοί, «οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος,» ὡς ἀναφέρει ὁ Γίββων «εἶχον ἐπανελθεῖ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν ὑπὸ ἄλλην μορφήν· αἱ δημόσιαι καὶ αἱ κατ' ἰδίαν εὐχαὶ αὐτῶν ἀπετείνοντο εἰς εἰδῶλα καὶ λείψανα, κατασχύνοντα καὶ αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν τοὺς ναοὺς· ὁ δὲ Θρόνος τοῦ Παντοκράτορος ἐσκιάζετο ὑπὸ νέφους μαρτύρων, ἁγίων καὶ ἀγγέλων, ἐπισπώντων ὅλως εἰς ἑαυτοὺς τὸν δημῶδη σεβασμόν.» Οἱ ἄσεβεῖς οὗτοι Χριστιανοί, οἱ μὴ ἔχοντες τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, ὑπέστησαν μόνοι τὴν τιμωρίαν τῶν ἀκριδαποστόλῶν τούτων, τῶν ἐντολὴν λαβόντων νὰ μὴ βλάπτωσι τοὺς

μυστικούς καὶ κεκρυμμένους τοῦ Ὑψίστου ἁγίους, ἀλλὰ ν' ἀνταποδίδωσι ποινικὰς κρίσεις εἰς τοὺς μεταβαλόντας τὸν Χριστιανικὸν ναὸν εἰς ναὸν εἰδώλων, καὶ θέσαντας πέριξ τοῦ μετώπου τοῦ πλάσματος τὴν δόξαν τὴν ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν. Καὶ δεῦτερον νὰ μὴ βλάπτωσιν οὐδὲν χλωρόν. Πόσον ἀξιοθαύμαστον τοῦτο! ἰδοὺ ἡ ἐξῆς εἶναι σχεδὸν αὐτολεξεῖ, ἡ πρὸς τοὺς Σαρακηνοὺς δοθεῖσα ἐντολή· «Μὴ καταστρέψητε φοινικίαν, μηδ' ἀγρὸν σίτου· μὴ κόψητε τὰ κάρπιμα δένδρα μηδὲ χλωρόν τι.» Οἱ μὲν Γότθοι πάντα κῆπον μετέβαλον εἰς ἔρημον, οἱ δὲ Σαρακηνοὶ ὀρησκειτικῶς διετήρησαν αὐτούς.

Καὶ τελευταῖον, εἶχον ἐφ' ἑαυτῶν βασιλέα. Οἱ μὲν Γότθοι καὶ οἱ Βάνδαλοι ἐδέχθησαν τὴν ὀρησκειάν τῶν κατακτηθεισῶν ἐπικρατειῶν· οἱ δὲ Σαρακηνοὶ μετέφερον τὴν ὀρησκειάν αὐτῶν μεθ' ἑαυ-

τῶν, καὶ ὑπακοή τῷ Μωάμεθ, τῷ ἡγεμόνι καὶ προφήτῃ ἀπετέλει μέρος οὐσιώδες τοῦ θρησκευτικωτάτου αὐτῶν καθήκοντος. Ἡ ἀποστολή αὐτῶν ἦτο νὰ μὴ ἐξαφανίζωσι τοὺς παραβάτας Χριστιανοὺς, ἀλλὰ νὰ βασανίζωσιν αὐτοὺς, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν περιωρίσθη εἰς 150 ἔτη. Ὅσάκις οἱ Σαρακηνοὶ ἐπροσπάθησαν νὰ ὑπερβῶσι τὰ ὅρια αὐτῶν ἐκωλύθησαν καὶ ἀπεκρούσθησαν. Δις ἀπέτυχον τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπέδραμον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἂν κατόρθονον νὰ ὑποτάξωσι τὴν ἑνδοξὸν ἐκείνην γῆν, ἡ Εὐρώπη κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν ἤθελεν εἶσθαι πιθανῶς Μωαμεθανικὴ. «Κάρολος ὁ Μάρτελλος,» ἀναφέρει ὁ ἱστοριογράφος, «ἀπέκρουσεν αὐτοὺς· καὶ εἰς τὰς ἡρωϊκὰς αὐτοῦ προσπαθείας χρεωστεῖ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς θρησκείας αὐτῆς ἡ Εὐρώπη.» Ἀλλ' ἅμα ἐτελείωσαν τὴν

ἐντολήν των, εὐρίσκομεν ὅτι ἀμέσως ἔ-
 παυσαν. Ὁ Ἀλλάμιος λέγει, «Αἱ κατα-
 κτήσεις αὐτῶν» ἦσαν μᾶλλον ἐνοχλητι-
 καὶ ἢ ἡ παῦσις αὐτῶν». Ὁ δὲ Γιββων
 ἀναφέρει, «Ὁ ἀτάραχος ἱστοριογράφος
 ὀφείλει νὰ μελετήσῃ ὅπως ἐξηγήσῃ διὰ
 τίνων μέσων ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτεία
 ἐσώθησαν ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης ἐρημώ-
 σεως.» Ὁ ἀληθὴς λόγος εὐρίσκεται εἰς
 τὴν προφητικὴν ῥῆσιν. Ἡ περίοδος τῆς
 ἐνεργείας αὐτῶν, τουτέστι τοῦ νὰ βασα-
 νίσωσι τὸν ἄνομον Χριστιανισμόν, προσ-
 διωρίσθῃ εἰς 150 ἔτη. Σημειώσατε ἐν-
 ταῦθα πόσον ἀληθὲς ὑπάρχει τοῦτο. Τῷ
 612 ὁ Μωάμεθ πρῶτον ἐκήρυξ τὴν ἀπο-
 στολὴν αὐτοῦ. «Τίς,» εἶπε, «γίνεται ὁ
 μέγας Βεζύρης μου;» Ἡ παρὰ τοῦ πρώ-
 του ὁπαδοῦ αὐτοῦ δοθεῖσα ἀπάντησις ἦτον·
 «ὦ προφῆτα! ἰδοὺ ἐγώ· τοῦ ἐναντίου σου
 ἐγερθησομένου ἐκβαλῶ τοὺς ὁδόντας, ἀπο-
 σπάσω τὰς τρίχας, ἀφαιρέσω τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς, καὶ διασχίσω τὴν κοιλίαν αὐτοῦ.» Τῷ 755 οἱ Ἀβασσιῖδαι ἀντικατέστησαν τοὺς Ὀμνιάδας εἰς τὸ Καλιφάτον· καὶ οὕτως εἰς δύο ἀντιπάλους διεσχίσθησαν δυνάμεις. Τῷ 762 ἐξελέξαντο τὴν Μεδιναν ἁλ-Σαλέμ πρὸς ἀνατολὰς ὡς ἁλ-Λην πρωτεύουσαν, ἐκεῖ δὲ αἱ ἀκρίδες καθιδρύθησαν. Ἡδὴ, ἀκούσατε, λέγει ὁ ἱστοριογράφος, «ὁ Κολοσσός,» γράφει ὁ Σισμόνδης, «ὁ ὅλον τὸν νότον διαβάς, ἤδη ἐθλάσθη. Ἡ μεταβολὴ αὕτη συνετέλεσε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ Μόσλημ μᾶλλον ἢ ἡ μάχη τοῦ Ποατιέ*. Καὶ ὁ Γίββων ἀναφέρει «Ὁ πόλεμος δὲν ἦτο πλέον τῶν Σαρακηνῶν τὸ πάθος. Ἡ τρυφὴ καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν Καλίφων ἡδυνάτησαν τὰ νεῦρα αὐτῶν, καὶ ἐπέφερον τῆς Ἀραβικῆς Αὐτοκρατορίας τὸ τέρμα.» Παρατηρήσατε ἤδη κατὰ

* Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν ᾗ συνέβη ἡ μάχη κατὰ τὸ ἔτος 1836, Σεπτεμβρίου 19.

πόσον χρονολογικῶς τοῦτο ὑπῆρξεν ἀκριβές. Τῷ 612 ἦτο ἡ ἑναρξίς τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μωάμεθ· τῷ 762 ἦτο ἡ παῦσις τῆς προσόδου καὶ τῶν κατακτήσεων αὐτῶν. Ἀφαιρέσατε 612 ἀπὸ 762 καὶ ἔχετε 150 ἔτη, ὀνομαζόμενα ἐν τῇ Ἀποκαλύψει 150 προφητικαὶ ἡμέραι· ἡ ἀκριβὴς περίοδος καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια αὐτῶν, ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐμελλον νὰ διαρκέσωσιν.

Εἶδομεν οὕτως, ὅτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ὀνομάζεται ἡ πρώτη ἡ Σαρακηνὴ οὐαί· στρέψωμεν ἤδη πρὸς τὴν Τουρκικὴν ἡ δευτέραν οὐαί ὡς ἐν τῇ Ἀποκαλύψει προσαγορεύεται. Ἀχρι τοῦδε ὁ Δυτικὸς Χριστιανισμὸς ὑπῆρξε κυριωτέρως τ' ἀντικείμενον τῆς τιμωρίας τῶν Σαρακηνῶν. Ὁ Ἀνατολικὸς Χριστιανισμὸς δὲν ὑπῆρχεν ἡττον τοῦ Δυτικοῦ ἔνοχος· κοί ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους (καὶ τοῦτο ἐξηγήσει ἀρκούντως τὸν λόγον δι' ὃν ταυτίζομεν τὴν Τουρκίαν καὶ τὸν Μωαμεθα-

νισμόν εἰς τὸν Εὐφράτην) ἐφ' οὗ οἱ Σαρακηνοὶ καθιδρύθησαν, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην Βαγδάτ, οἱ τῆς ἀνταποδόσεως ἐλύθησαν αὖθις ἄγγελοι, καὶ οἱ Τούρκοι ἐπορεύθησαν ὑπὸ τὸν Τογρουλ-Βέην, τὸν κατασταθέντα ἀρχηγὸν αὐτῶν, ὅπως προαγάγωσι τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν θρησκευτικὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμισμού, καὶ ἐρημώσωσι τὸν Ἀνατολικὸν Χριστιανισμόν, ὥς οἱ πρὸ αὐτῶν Σαρακηνοὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Δύσιν κατηφάνισαν. Ὁ Ἀλπ' Αῤσλάν, ὁ ἀνδρεῖος λέων, διέβη τὸν Εὐφράτην, κατὰ τῷ 1063, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἑναρξίς τῆς Τουρκικῆς ἀποστολῆς, ἐπὶ κεφαλῇς ἀπείρου Τουρκικοῦ ἱππικοῦ, καὶ στάδιον ἀδιακόπων ἐφ' ὅλου τοῦ Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμού ἤρξατο κατακτήσεων, ἄχρις οὗ ἔπεσε διὰ τῆς μαχαίρας τοῦ δολοφόνου. Ὁ Μαλέκ Σάχ διεδέχθη αὐτὸν, καὶ ἐξέτεινε τὰς νίκας αὐτοῦ, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Γίββωνος,

«ἀπὸ τῶν Ἀρωματικῶν δατῶν Ἀραβίας τῆς Εὐδαίμονος μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως». Οἱ σταυροφόροι ἐμπόδισαν πρὸς τινὰ καιρὸν τὴν πτῶσιν τῆς αὐτοκρατορικῆς πόλεως, ἀλλ' οὕτω πράττοντες, τὰς δυνάμεις τῶν Ὀθωμανῶν ἐστερέωσαν· καὶ περὶ τὰ τέλη τῆς 14 ἑκατονταετηρίδος οἱ Τοῦρκοι διέβησαν τὸν Δούναβιν· καὶ ὡς γράφει ὁ Γίββων, «κατὰ πρῶτον ἤδη ἐν διαστήματι χιλίων ἐνιαυτῶν ἡ Κωνσταντινούπολις περιεζώσθη ἀπὸ τοῦ Ἀσιατικοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ μέρους.» Ἡ Ἀποκάλυψις ὀνομάζει αὐτοὺς «ἀριθμὸν τῶν στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ.» Ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι οἱ δυτικοὶ πολεμισταὶ ἦσαν κυρίως πεζοί· οἱ δὲ ἀνατολικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἱππεῖς. «Αἱ μυριάδες τοῦ Τουρκικοῦ ἱππικοῦ,» λέγει ὁ Γίββων, «τὴν Ἑλληνικὴν ἐκάλυψαν αὐτοκρατορίαν». Πέτρος δὲ ὁ Ἐρημίτης ἔγραψε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Δύσει

ἀδελφούς αὐτοῦ οὕτως· «Ἐξαιτούμεθα τὴν συναρωγὴν ὑμῶν· τῶν Τούρκων αἱ δυνάμεις θηριώδεις εἰσι, καὶ πολυάριθμοι μάλλον ἢ τῶν Σαρακηνῶν· προλαβόντες δὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμον κατέφαγον.»

Οὕτως, ὅσω πλησιέστερα ἀναγινώσκουμεν, τοσούτω καθαρώτερα βλέπομεν τῶν Ἀποκαλυπτικῶν συμβόλων τὴν ἀκρίθειαν. Ἀναφέρεται ὅτι «ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐξήρχετο πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.» Ἦδη κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν καιρὸν, καὶ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγένετο τοπρῶτον τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν κανονίων χρῆσις, ἡ τοῦλάχιστον κατὰ μέγα μέρος, καὶ φοβερὰ κανονοστοιχία τοὺς καταστρεπτικοὺς αὐτῆς ἐξέμει κεραυνοὺς κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐν δὲ τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ τῆς ἱστορίας του, ἐνθα ὁ Γίββων περιγράφει τὴν πτῶσιν τῆς δεσποίνης τῆς Ἀνατολῆς, ἀναφέρει τὰ θαυμαστὰ τῆς

τελευταίας ἐφευρέσεως καὶ τοῦ μυστηριώ-
δους μίγματος τοῦ νίτρου, θείου, καὶ ἀν-
θράκων, ἀποτελέσματα. «Δύνασαι νὰ χύ-
σης κανόνιον», εἶπεν ὁ Σουλτάν Μαχμουτ
πρὸς τὸν κατασκευαστὴν, «ἄρκετὰ ὀγκώ-
δες, ὥστε νὰ κατεδαφίσω τὰ τείχη τῆς
Κωνσταντινουπόλεως;» Τὸ κανόνιον κα-
τεσκευάσθη εἰς Ἀδριανούπολιν ταχέως
δὲ αἱ ἐπάλξεις καὶ τὰ ὀχυρώματα τ' ἀντι-
σχόντα πρὸς χιλίων ἐτῶν κλονισμόν, ἀπέ-
ναντι τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἔπесαν κανονίου.
Ὁ δὲ Γίββων λέγει «Τὰ διπλᾶ τείχη
κατεστράφησαν παρὰ τοῦ κανονίου· οἱ
Τούρκοι ὥρμησαν πρὸς τὰ ῥήγματα· ἡ
αὐτοκρατορία ἀνετράπη· ἡ θρησκεία αὐ-
τῆς κατεπατήθη μέχρι κονιορτοῦ, παρὰ
Μοσλὴμ κατακτητοῦ,» ἡ κατὰ τὸ ὕφος
τοῦ θεοπνεύστου συγγραφέως ὑπὸ τῶν
τριῶν τούτων τοῦ πυρὸς, τοῦ καπνοῦ (ἡ
ἀνθρακος) καὶ τοῦ θείου, τῶν ἐκ τῶν
στομάτων αὐτῶν ἐξερευγομένων, τὸ τρίτον

μέρος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐγένετο ἐρήμον.

Μετὰ ταῦτα προστίθεται, ὥσανεὶ πρὸς περισσότερον ταυτισμὸν αὐτῶν, ἡ «ἐξουσία» τουτέστιν ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν, «εἶναι εἰς τὰς οὐράς αὐτῶν.» Ἦδη πόσον περίεργος εἶναι ἡ ἔκφρασις αὕτη! Τὸ στέμμα εἶναι σημεῖον βασιλέως, τὸ διάδημα αὐτοκράτορος, ἡ ῥομφαία στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, ἀλλ' ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου τίνος εἶναι σημεῖον; Παρατηρήσατε αὖθις τῶν συμβόλων τῆς Ἀποκαλύψεως τὴν ἀκρίβειαν. Ἐν μιᾷ τῶν μεγάλων τῶν Τούρκων μαχῶν, ὁ ἀρχηγὸς ἀπώλεσε τὴν σημαίαν τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ· καταβάς ἀμέσως τοῦ ἵππου, ἔκοψε τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, τὴν ἀνεβίβασεν εἰς κόντον, καὶ καθιέρωσεν αὐτὴν ὡς παράσημον τῶν Τούρκων. Τί δὲ συμβαίνει μέχρι τῆς σήμερον; Πασᾶς τῶν δύο, ἢ τῶν τριῶν οὐρῶν τοῦ ἵππου, εἶναι ἡ ἄχρι τοῦδε περιγραφὴ τῶν Τούρκων ἀξιοματικῶν καὶ ἀρχηγῶν καὶ ὑπὸ

τὴν αἰγίδα τῶν οὐρῶν τούτων, ἐν παρελθούσαις ἡμέραις, δὲν «ἐβλάψαν» ὡς τὸ ἐννοοῦμεν, ἀλλ' «ἠΐκησαν.» Τοσοῦτον ἀκριβῶς τῆς προφητείας ταυτίζομεν τὰς λέξεις εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ιστορίας! Ἦδη σημειώσατε αὐθις, ἐξακριβώσαντες λεπτομερέστατα τὸν χρόνον τῶν 150 ἐνιαυτῶν καθ' ὧν τὴν διάρκειαν οἱ Σαρακηνοὶ ἔμελλον νὰ τιμωρήσωσι τοὺς παραβάτας Χριστιανοὺς, ἔχομεν ἤδη τὴν περίοδον προσδιωρισμένην, καθ' ἣν οἱ Τούρκοι μέλλουσι νὰ τιμωρήσωσι τοὺς ἐν τῇ ἀνατολῇ κατὰκοῦντας. Ὁ χρόνος εἶναι προσδιωρισμένος, ἡμέρα, μῆν, ἐνιαυτός καὶ ὥρα. Ἦδη (προφητικῶς θεωρουμένου· διότι ἡ προφητεία ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα χάρτη ἐπικρατείας, ἐφ' οὗ ὑπάρχει τὸ μέτρον ἐνὸς ὁγδόου τοῦ δακτύλου ἀντὶ ἐνὸς μιλίου) ἔχετε ἐνταῦθα ἡμέραν ἀντὶ ἐνιαυτοῦ, ὡς δύνασθε ῥαδίως νὰ παρατηρήσητε πρὸς διάφορα τῶν Θείων Γραφῶν

ἀναφερόμενα μέρη. Ὁ μὴν 30 ἔτη τὸ ἔτος 365 καὶ 1|4 ἔτη ἡ ὥρα 15 1|2 ἡμέραι. Προσθέσατε ὅλα ταῦτα ὁμοῦ καὶ ἀναβαίνουνσιν εἰς 396 ἔτη 106 ἡμέρας. Ἦδη, ὡς παρατηρήσωμεν πόσον ἀκριβῶς κατὰ γράμμα ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία αὕτη. Οἱ Τοῦρκοι ἤρξαντο τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Βαγδάτ τὴν 18 Ἰανουαρίου 1057. Τὴν 29 Μαΐου 1453 ἐπραγματοποίησαν τὸ τελευταῖον μέγα αὐτῶν κατόρθωμα, ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἔπεσεν εἰς χεῖρας αὐτῶν. Ἀφαιρέσατε Ἰανουαρίου 18, 1057 ἀπὸ Μαΐου 29, 1453 καὶ ἔχετε τὴν προφητείαν χρονολογικῶς ἀποδεδειγμένην ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἥ, ὡς λέγεται ἐν τῇ προφητείᾳ τῆς Ἀποκαλύψεως, τὴν διάρκειαν 396 ἐτῶν 106 ἡμερῶν.

Διεξιελθόντες τὰ ἐπιτυχῇ τῶν Σαρακηνῶν κατορθώματα, ἐπομένως δὲ καὶ τὰ τῶν Τούρκων ἰδόντες προσέτι κατὰ πόσον

ἡ ἱστορία ὑποστηρίζει καὶ διαβεβαιοῖ τὰ προφητικὰ ῥήματα, παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ὑπερχειλίσαντα τὰς ὀχθας τοῦ Εὐφράτου καὶ ἐξαπλωθέντα ἀπὸ τῶν ἀρωματικῶν δασῶν τῆς Ἀραβίας μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὕδατα, νῦν ἀποσύρονται εἰς τὴν κοίτην αὐτῶν, ἢ μᾶλλον, ξηραίνονται εἰς τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω πορείαν των, καὶ μετὰ τὸ 1820 τὸ ῥεῦμα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξατμίζεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ· καὶ καθ' ὅσον τὰ ὕδατα ταῦτα τοῦ Εὐφράτου ἀποσύρονται ἀφ' ὧν ἐκάλυψαν ὡς ἄλλος κατακλυσμὸς γαιῶν, καὶ ἐξατμίζονται ἀπέναντι τοῦ θερμογόνου ἡλίου, ἢ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν κοίτην, μυριάδες τῆς Ἀνατολῆς Χριστιανῶν ἀνυψοῦσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἐποφθαλμιῶσι πρὸς τὴν ἔνδοξον ἐκεῖνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἔσεται Βασιλεὺς ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, Θεὸς ἀείμνηστος καὶ ἀειμακάριστος. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἅπαξ

πάλιν ἔσεται Χριστιανική, ὁ σταυρὸς ἅπαξ
 πάλιν ὑψωθήσεται ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας,
 καὶ ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμὸς ἐπὶ τέλους
 θριαμβεύσει.

Ἡ παρακμὴ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ το-
 σοῦτον ἐναργῶς ἀποδεικνύεται εἰς τὰ Ἱε-
 ρὰ Βιβλία, ὡς οἶονδ' ἕποτε ἄλλο γεγονὸς
 δυνάμενον νὰ τελεσθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ.
 Διαρκούσης τῆς Ἑκτῆς Φιάλης, τῆς ἀρ-
 ξαμένης νὰ ἐκχέεται περὶ τὸ 1820, ὁ
 Εὐφράτης θέλει ξηρανθῇ, «ἵνα ἐτοιμασθῇ
 ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῶν
 ἡλίου» Ματαίως ἤθελον ἐπασχολήσῃ τὸν
 καιρὸν ὕμῶν, ἐὰν ἀνέφερον ὅλας τὰς περὶ
 ξηράνσεως ταύτης ἀποδείξεις ἀπὸ τοῦ
 1820, ὅτε ἡ προφητεία μᾶς λέγει ὅτι ἔ-
 μελλε ν' ἀρχίσῃ. Σᾶς ἀνέφερα προλαβόν-
 τως, ὅτι οἱ 2300 ἐνιαυτοὶ τοῦ Δανιὴλ,
 ἔμελλον νὰ λήξωσι περὶ τὸ 1820. Κατ' ἐκεί-
 νην τὴν ἐποχὴν ὁ Μωαμεθανισμὸς ἤρξατο
 νὰ ὑποχωρῇ. Παρατηρήσωμεν ἤδη τὰ πε-

ριστατικὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ὑποθέσεως.

Περιώνυμός τις ἐρμηνευτὴς τῶν προφητειῶν, πρὸ 200 περίπου ἀκμάσας καὶ συγγράφας ἐτῶν, παρεδέχθη τὸ σύμβολον «τῆς ξηράνσεως τοῦ Εὐφράτου,» προεῤῥηθείσης ὑπὸ τὴν Ἑκτὴν Φιάλην, ὡς δηλοῦν τὴν βαθμιαίαν ἔκλυσιν τῆς Μωαμεθανικῆς ἐξουσίας· καὶ ἔκτοτε σχεδὸν πᾶς τις τὰς προφητείας μελετῶν ἐχορήγησεν ἰσχυροτέρας, καὶ ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἀπολύτως καταπειστικὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ἐρμηνείας ταύτης.

Ἄλλος τις ἔξοχος πρὸ 100 περίπου ἀκμάσας ἐτῶν ἐρμηνευτὴς, ἀναφέρει ὅτι περὶ τὸ 1820 ἡ Τουρκικὴ ἐξουσία ἤθελεν ἀρχίσει νὰ φθείρεται καὶ νὰ παρακμάζῃ. Τὸ ἔτος τοῦτο τὸ 1820 δηλονότι, πρεσβεύεται ἐν γένει παρὰ τῶν περὶ τὰς προφητείας ἀσχολουμένων, ὡς ἡ ἑναρξίς «τῆς ξηράνσεως τοῦ Εὐφράτου,» ἢ τῆς παρακμῆς τοῦ Μωαμεθανισμοῦ πρῶτον μὲν ἐν τῇ

Ευρώπη, κατόπιν δὲ καθ' ὅλην τὴν Ἀσίαν.

Ἐν πρώτοις κατὰ τὸ ἔτος 1820, ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν του, καὶ ἐπέσπευσε τὸν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἐπειτα δὲ οἱ γενναῖοι Σουλιῶται ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἐπανάστασεως τὸν Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Τὴν δὲ 25 Μαρτίου 1821, οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἕλληνες ἀνεπέτασαν τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἀρχτῶα Ἑλλάς, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, καὶ αἱ Παραδανούβιοι χῶραι ἐπίσης ἐπανεστήσαν. Ἐν τῇ Πελοποννήτῳ οἱ Ἕλληνες κατετρόπωσαν τῷ 1823 στρατὸν 30,000 Τούρκων. Διὰ θαλάσσης οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν τὸν Τουργο-Αἰγυπτιακὸν στόλον τὸν Σεπτέμβριον 1824. Τῷ 1827, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐφαίνοντο πρὸς τινα καιρὸν ἀπηυδνηκότες, ἐκ τοῦ μακροχρονίου καὶ ἀνίσου αὐτοῦ πολέμου, οἱ ἠνωμένοι στόλοι τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας

καὶ Ῥωσσίας, κατέστρεψαν τὸν Τουρκο-
Αἰγυπτιακὸν κατὰ τὴν ἐν Πύλῳ ναυμα-
χίαν, ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατέφε-
ραν τοιαύτην πληγὴν εἰς τὴν Τουρκίαν,
ἀφ' ἧς ἡ Ὄθωμανικὴ αὐτοκρατορία οὐδέ-
ποτε ἔκτοτε ἀνέλαβε. Τῷ 1828, ἡ Ῥωσ-
σία, νομίσασα ἑαυτὴν ἐξυβρισθεῖσαν, ἐκή-
ρυξε τὸν πόλεμον, ὑπερέβη τὸν Αἰμόν,
εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἡ
Κωνσταντινούπολις ἐσώθη μόλις διὰ τῆς
μεσολαβήσεως τῶν Δυτικῶν Πρέσβειων.
Ἀλλὰ διὰ τοῦ τελευταίου τούτου βήματος
ἡ ἐξασθένεισις τῆς Τουρκίας, ἡ «ἡ ξήραν-
σις τοῦ Εὐφράτου» ἐπεταχύνθη. Ἡ Σερ-
βία, ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαυία, ἀπεσπά-
σθησαν ὅλαι πράγματι ἀπὸ τῆς Τουρκίας,
καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ Τουρκικὴ ἐπαρ-
χία τοῦ Ἀλγερίου ἐγένετο Γαλλικὴ ἀποι-
κία. Καὶ ὥσανεὶ μετετράπη ἐκ μα-
γείας ὁ φανατισμὸς τῆς Τουρκίας, ὁ
ἀεὶποτε τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἀποτελέσας,

εἰς ἐσχάτην μωρίαν, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ κατέστρεψε τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα, τοὺς Γενιτζάρους, καὶ εὗρεν ὅτι ἡ μεταρρύθμισις αὕτη ὑπῆρξεν ὁ ἀφανισμὸς αὐτῆς.

Μετὰ ταῦτα δὲ συνέβη ἡ ἀποστασία τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρόοδος αὐτοῦ, ὥστε ἐὰν αὖθις δὲν ἐμεσολάβωσιν αἱ Δυτικαὶ Δυνάμεις, ἡ Τουρκία ἤθελεν ἐξοντωθῆ. Ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1831 τὸ Βαγδάτ, ἡ Μέκκα καὶ ἡ Μέδινα ἀπέβαλον τὸ ὅλον σχεδὸν τῶν κατοίκων αὐτῶν ἐκ σεισμῶν, πανώλους καὶ λοιμῶν. Ὁ Αἰδέσιμος Κύριος Οὐάλσιος, ὁ παρὰ τῇ Βρετανικῇ Πρεσβείᾳ εἰς Κωνσταντινούπολιν λειτουργὸς, γράψας κατὰ τὸ 1831, λέγει· «Ἐντὸς τῶν τελευταίων εἴκοσιν ἐτῶν ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπώλεσε πλεόν τοῦ ἡμίσεως αὐτῆς πληθυσμοῦ. Δύο συνέβησαν πυρκαϊαί, ὅτε διέτριβον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθ' ἃς 15000 οἰκίαι ἐγένοντο παρα-

νάλωμα τοῦ πυρός. Τὸ κρύφιον δρέπανον τῆς πανώλους δὲν παύει τοῦ νὰ ἐνεργῇ, ἂν καὶ δὲν εἶναι πάντοτε φοβερόν. Δὲν μεταχειρίζομαι ὑπερβολὴν λέγων, ὅτι ἐντὸς τῆς, ὡς ἄνω εἴρηται, περιόδου, 300,000, ἕως 400,000 ἀνθρώπων ἀφηρέθησαν ἁώρως ἀπὸ ταύτης τῆς μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς πόλεως ἐξ αἰτιῶν, μὴ ἐνεργουσῶν εἰς ἄλλην τινα πόλιν, τὴν πυρκαϊᾶν δηλαδὴ, τὸν λοιμὸν καὶ τὰς πολιτικὰς ταραχάς. » Μνημονεύω δὲ τὰ ἱστορικὰ ταῦτα περιστατικὰ ὅπως ἀποδείξω τί ἐσυμπέραινον οἱ ἀρχαιότεροι τῶν περὶ τὰς προφητείας καταγινομένων, περὶ τῆς βαθμιαίας ἐξασθενήσεως τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ χρονολογία τῆς ἐνάρξεως τῆς παρακμῆς αὐτῆς ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἕκτην Φιάλην εἰδικὴ προφητεία εἶναι « ἡ ξήρανσις τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, » τουτέστιν ἡ βαθμιαία ἐξάτμισις τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, ἣτις ἄρχεται μὲν

ἀπὸ τοῦ 1820, προσδοκᾶται δὲ παρὰ πάντων τῶν περὶ τὰς προφητείας, νὰ λήξῃ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου διαστήματος. Μέλλει ὡς θέλετε παρατηρήσει νὰ διατελέσῃ ψυχορῥαγοῦσα· δὲν πρόκειται δὲ νὰ καταβληθῇ διὰ μιᾶς. Ὁμοιάζει πρὸς ἐξάτμισιν ρεύματος, οὐδαμῶς πρὸς καταστροφὴν φρουρίου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ δύναμις αὕτη φθίρεται καὶ μαραίνεται, δὲν ἔπεται ὅτι ὁ Ῥωσικὸς αἰτὸς θέλει μετασχηματίσει τὴν Ἀγίαν Σοφίαν εἰς κατασκήνωσιν αὐτοῦ. Τὰ ὑπὸ τὴν Ἡμισέληνον 9,000,000 τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν, καὶ ὑποκειμένων εἰς ὅλας τὰς περιφρονήσεις, τὴν καταπίεσιν καὶ τυραννίαν αὐτῆς, δύνανται ν' ἀναστηθῶσι, καὶ ν' ἀποτελέσωσιν ἑνδοξον ἔθνος· ἰσχυρὰν δυναστείαν, εὐγενέστερον φραγμὸν κατὰ τῆς Ῥωσικῆς φιλοδοξίας, ἢ ἡ σιθρὰ καὶ ἐτοιμόρροπος Τουρκία, ἣν αἱ Δυτικαὶ Δυνάμεις ματαίως προσπαθοῦσι νὰ ὑποστηρίξωσιν.

Ἡ Τουρκία, ὡς εἶδομεν, κατὰ τὴν προρ-
 ρηθεῖσαν ἐν τῇ προφητείᾳ περίοδον, ἤρ-
 χισεν ἐπακριβῶς ν' ἀποθνήσκη. Ἡ ἐνάρ-
 γεια τῆς ἀποφάνσεως ταύτης πηγάζει ἐκ
 προσφάτου τινος μαρτυρίας. Ὁ Λαμαρ-
 τῖνος, ἐν ἐνὶ ἐκείνων τῶν σοφῶν ἀφορισμῶν,
 δι' ὧν ἡ εὐγλωττία αὐτοῦ διακρίνεται, λέ-
 γει, «Ἡ Τουρκία ἀποθνήσκει δι' ἑλλειψιν
 Τούρκων» Ἡ βαθμικία αὕτη τῆς Τουρκι-
 κῆς αὐτοκρατορίας φθορὰ ταυτίζει τὴν ἐν ἡ
 εὐρισκόμεθα περίοδον εἰς τὴν Ἑκτὴν Φιάλην,
 ὡς ἐν τῇ Ἀποκαλύψει προσαγορεύεται. Ὁ
 Ἀβερσούνιος ἐν τῷ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ ἐπὶ
 τῆς ὑποθέσεως ταύτης πονήματι τῷ 1830
 ὑπελογίσατο ὅτι ἡ Τουρκικὴ Αὐτοκρατο-
 ρία ἤθελε παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ ὀλί-
 γον τι μετὰ τὸ 1840 ἔτος. Δὲν ἐλαν-
 θάσθη ὁ ἔξοχος οὗτος ἀνὴρ πολὺ εἰς τοὺς
 ὑπολογισμούς του. Τὸ τέλος αὐτῆς πλη-
 σιάζει. Κατὰ πᾶσαν ἡμέραν προσδοκῶ ν' ἀ-
 κούσω τὴν ξήρανσιν τοῦ ρεύματος αὐτῆς,

τὴν μείωσιν τῆς Ἡμισελήνου καὶ τὴν Τουρκίαν ὡς ἔθνος ὑπάρξαν ποτε, οὐχὶ δὲ ὡς ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ δυνάμενον νὰ διατηρηθῇ.

Καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πτώσιν αὐτῆς, τοσοῦτον θαυμασταί εἰσιν αἱ προφητικαὶ χρονολογίαι, ὥστε ὅχι μόνον ὁ ἀνωτέρω ρηθείς Ἀβερσούνιος, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἕκαστος τῶν περὶ τὰς προφητείας καταγινομένων, μὴ ἀμοιρούντων ἱκανότητός τινος ἢ ὑπολήψεως, ὡς ὁ Ἑλλιῶτος, ὁ Κείθιος, ὁ Βικερσέθιος, ὁ Βίρκιος, καὶ ἕτεροι, εἰσὶ σύμφωνοι θεωροῦντες τὴν τελείαν τῆς Τουρκίας καταστροφὴν, ὡς ἐγγίζουσιν. Δὲν ἀξιῶ δὲ, ὅτι αἱ σκέψεις ἡμῶν περὶ τῶν μὴ ἐκπληρωθεισῶν προφητειῶν ὀφείλουσι νὰ κανονίσωσι τὴν πολιτικὴν τῶν μυστικοσυμβουλίων· πλὴν εἶναι εὐχάριστον εἰς ἡμᾶς ἀταράχως καὶ ὑπομονητικῶς νὰ προσβλέπωμεν πρὸς τὰς σημερινὰς πολυπλόκους τῆς Ἀνατολῆς περιστάσεις ὡς πρὸς ἀναμφίλεχτα προμηνύματα τῆς τα-

χείας ἐξοντώσεως τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, καὶ ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μετὰ λύπης θεωροῦμεν τὸ μέγα ἡμῶν ἔθνος ἐμπλεκόμενον εἰς πόλεμον ἵνα ἐμποδίσῃ ὅ,τι ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς ἀναπόφευκτον συμπέρασμα, κατὰ προφητικὴν ἔποψιν, καὶ πρᾶγμα, ὅπερ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἐπιθυμῶμεν ἢ ν' ἀναβάλλωμεν. Οἱ περὶ τὰς προφητείας ἀναστρεφόμενοι δὲν εἶναι τυφλοὶ τῆς εἰμαρμένης ὁπαδοί, μήτε προφηταὶ, ἀλλ' ἐρμηνευταὶ ἀπλῶς ἐκεῖνων τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων τοῦ μέλλοντος, ὅς ὁ Συγγραφεὺς τῶν Ἱερῶν Βιβλίων ηὐδόκησε ν' ἀποκαλύψῃ.

Ἡ αὐτὴ προφητικὴ ῥῆσις ἢ ἀποδεικνύουσα τὴν προσεγγίζουσαν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ καταστροφὴν, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ πτώσις αὕτη θέλει ἐτοιμάσει τὴν ὁδὸν «τῶν βασιλέων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἡλίου». Ἄν τοῦτο ἀναφέρεται πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἂν πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν

ἀρχαίων ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι ὑπόθεσις διαφιλονεικουμένη. Πλὴν τοῦτο εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς θέλουσι καθ' ὅλα ὠφεληθῇ ἐκ τῆς μειώσεως τῆς Ἡμισελήνου, καὶ θέλουσιν ἀναδείξει ἑαυτοὺς καλῆτερον φραγμὸν πρὸς τὴν περαιτέρω πρόοδον τῆς Ῥωσσίας, ἢ οἱ Τοῦρκοι.

Ἦδη φαίνεται ἐναργέστατον ἐκ τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ, ὅτι ἡ μεγάλη Μωαμεθανικὴ ἀπάτη, (διότι τοιαύτην ὡς Χριστιανοὶ πρέπει νὰ τὴν θεωρῶμεν) καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἰσχὺς αὐτῆς, ἡ Ὄθωμανικὴ δηλαδὴ δυναστεία, δὲν θέλει καταβληθῇ διὰ μιᾶς, ὡς ἡ Ῥωσσία καὶ τινες ἄλλοι προσδοκῶσιν, ἀλλὰ θέλει, ἐὰν ἡ προφητεία ᾖ ἀληθής, βαθμιαίως καὶ προοδευτικῶς ἐκπνεύσει. Ἀποθνήσκει ψυχομαχοῦσα· τὰ ὕδατα αὐτῆς πράγματι ἐξατμίζονται· ἐκπνέει ἐκ προβεβηκυίας ἡλικίας, μαρασμοῦ καὶ φθορᾶς. Δὲν πιστεύω,

ἐπὶ τῶν προφητειῶν βασιζόμενος, ὅτι ὁ Ῥωσσικὸς αἰτὸς θέλει συγχωρηθῇ νὰ τὴν κατακερματίσῃ· δὲν πιστεύω ὅτι θέλει ἐξαφανισθῇ, ἐνόσω ὁ τελευταῖος παλμὸς ἀδυνάτως ἐν τῇ Μωαμεθανικῇ πάλλει καρδίᾳ· ἀλλ' εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε ἐν εἰρήνῃ ἡ Τουρκία ἐπίσης ἐξαντλεῖται. Ἐὰν ἡ Ῥωσσία ἐπιμείνῃ εἰς τὸν πόλεμον, ἡ Τουρκία ὡς Μωαμεθανικὴ ἐξουσία θέλει ἀφανισθῇ· ἐὰν ἡ Ῥωσσία ἀναγκασθῇ ἀπέναντι τῶν λογχῶν τῆς Εὐρώπης νὰ ὑποχωρήσῃ, τὸ Τουρκικὸν θησαυροφυλάκιον θέλει ἐκκενωθῇ· καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ προφητεία τῆς ἐκπνεύσεως αὐτῆς θέλει πληρωθῇ. «θέλει συντριφθῇ ἄνευ χειρός».

Εἶναι δὲ ἀρκετὰ περίεργον, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι εἰσὶν ἐν γένει πεπεισμένοι ὅτι ὁ νεκρώσιμος κώδων αὐτῶν ἤρχισε νὰ χρούῃ. Κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν οἱ ἐν τῷ Εὐρωπαϊκῷ μέρει τῆς πόλεως τε-

λευτῶντες μεταφέρονται εἰς τὸ ἀπέναντι Ἀσιατικὸν καὶ ἐνταφιάζονται, καὶ ἐκεῖ φρονοῦσιν, ὅτι θέλουσιν ἀναπαυθῆ ἐν εἰρήνῃ. Ὑπάρχει μάλιστα παράδοσις μεταξὺ αὐτῶν ὅτι τὸ 1854 λήγει ἡ δυναστεία τῶν Τούρκων ἐν Εὐρώπῃ· καὶ ὁ Ναπολέων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐλένῃ πρὸ τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν, διὰ τῆς ἐκτάκτου βαθυνοίας του, δι' ἧς ὁ νοῦς τοῦ ἐξόχου ἐκείνου ἀνδρὸς ἐ-
χαρακτηρίζετο, εἶπε, « Κατὰ τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων πορείαν ἐν ὀλίγοις ἔτεσιν ἡ Τουρκία θέλει περιελθεῖ εἰς τὴν Ῥωσσίαν. Τὸ μέγιστον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς εἰσὶν Ἕλληνες, οὓς δύνασαι νὰ ὀνομάσῃς Ῥώσσους. Αἱ δυνάμεις ἃς ἤθελε κυρίως βλάψῃ ἡ Ῥωσσία, καὶ αἵτινες δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτὴν, εἰσὶν ἡ Ἀγγλία, Γαλλία, Πρωσσία καὶ Αὐστρία. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Αὐστρίαν, θέλει εἰσθαι εὐκολώτατον εἰς τὴν Ῥωσσίαν νὰ ἐπιτύχῃ τῆς συνδρομῆς αὐτῆς, χορηγοῦσα αὐτῇ

τὴν Σερβίαν καὶ ἄλλας συνορευούσας πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ γειτνιαζούσας πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπαρχίας. Μόνοι δὲ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἂν ποτε εἶναι δυνατόν νὰ συμμαχήσωσιν εἰλικρινῶς δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μά-
λιστα ἡ συμμαχία θέλει εἶσθαι ἀτελεσφό-
ρητος. Ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Πρωσ-
σία ἠνωμένοι δὲν δύνανται νὰ τὸ ἐμποδί-
σωσιν. Ἡ δὲ Ῥωσσία καὶ Αὐστρία δύ-
νυνται καθ' οἷονδὴποτε καιρὸν νὰ τὸ πραγ-
ματοποιήσωσιν. Ἀπαξ κυρία τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ἡ Ῥωσσία ἀποκτᾷ ὅλον
τὸ ἐμπόριον τῆς Μεσογείου, καθίσταται
μεγάλῃ ναυτικῇ δύναμις, καὶ ὁ Θεὸς γι-
νώσκει τί τότε συμβήσεται. Ἀπαξ κατα-
σταῖσα εἰς πόλεμον πρὸς ὑμᾶς, πορεύεται
πρὸς τὰς Ἰνδίας μετὰ 70,000 καλῶν
στρατιωτῶν, οἵτινες διὰ τὴν Ῥωσσίαν εἶ-
ναι οὐδὲν, καὶ 100,000 σκυλογίου
Κοζάκων καὶ ἄλλων, καὶ ἡ Ἀγγλία ἀ-

φαιρεῖται τὰς Ἰνδίας*. Ὑπὲρ ὅλας τὰς ἄλλας δυνάμεις πάντες τὴν Ῥωσσίαν πρέπει νὰ φοβῶνται, καὶ μάλιστα ὑμεῖς. Οἱ στρατιῶται αὐτῆς εἶναι καλῆτεροι τῶν Αὐστριακῶν, καὶ ἔχει τὰ μέσα νὰ στρατολογήῃ ὅσους θέλει. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀνδρίαν, οἱ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι στρατιῶται εἰσὶν οἱ μόνοι δυνάμενοι νὰ παραβληθῶσι πρὸς αὐτούς. Ταῦτα πάντα προτίδον. Ἐσχόπευα εἰς τὸ μέλλον μακρότερον παρ' ἄλλους, καὶ ἤθελα νὰ ἐγείρω φραγμὸν ἐναντίον αὐτῶν τῶν βαρβάρων, ἀνορθῶν ἐκ νέου τὸ βασίλειον τῆς Πολωνίας καὶ ἀποδεικνύων τὸν Πονιατόβσκην βασιλέα αὐτῆς· ἀλλ' οἱ βλάκες ὑπουργοὶ ὑμῶν δὲν συγκατετίθεντο. Μετὰ 100 ἔτη θέλουσι μ' ἐπαινεῖ· καὶ ἡ Εὐρώπη ἐξόχως δὲ ἡ Ἀγγλία, θέλει λυπεῖσθαι ὅτι ἀπέτυχον. Ὅταν ἴδωσι τὰς τερπνοτέρας τῆς Εὐρώ-

* Ὁ Ναπολέων λέγων ταῦτα ἀπετείνοντο πρὸς Ἀγγλοὺς τινα ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἑλένῃ διατρίβοντα.

πης χώρας προσβαλλομένης καὶ λάφυρον
 γινομένης τῶν ἀρχτῶν ἐκείνων βαρβά-
 ρων, θέλουσιν εἰπεῖ, «Ὁ Ναπολέων εἶχε
 δίκαιον».* Τὴν σήμερον οἱ ἐν τῇ Ἀνατο-
 λῇ Ἕλληνες Χριστιανοὶ κάμνουσι γιγαν-
 τιαίας προόδους· σχολεῖα, λύχεια, πανε-
 πιστήμια καθιδρύονται καὶ ἀκμάζουσιν· ὁ
 λόγος τοῦ Θεοῦ ἀκωλύτως διαδίδεται καὶ
 δὲν ἐμποδίζεται ὡς πράττει ἡ Παπικὴ
 Ἐκκλησία· πάντες ἀνατείνουσι τὰς καρ-
 δίας αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν δεόμενοι ὑπὲρ
 τῆς ἀπελευθερώσεώς των· καὶ εἶναι ду-
 νατὸν νὰ ὑποθέσωμεν ποτὲ ὅτι οἱ Χρι-
 στιανοὶ οὗτοι θέλουσιν εἶσθαι ἀνάξιοι νέας
 καὶ εὐγενοῦς ἀναστάσεως; Εἶναι δυνατὸν
 ποτὲ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Ἡμισέληνος
 δὲν θέλει ἐκλείψει ἀπέναντι τοῦ σταυροῦ;
 Ὅτι ἡ σελήνη τοῦ Ἰσλαμισμού δὲν θέλει
 δύσει ἀπέναντι τῆς φαεινῆς λάμπεως τοῦ
 Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ὅτι ἔθνος Χρι-

* Ἀληθὲς ὄντως κάτοπτον τῶν σήμερον διατρεχόντων.

στιανικὸν δὲν θέλει λάβει τὴν θέσιν τῶν Μωαμεθανῶν καὶ σχηματίζει ἐναντίον τῆς Ῥωσσικῆς φιλοδοξίας καὶ Ῥωσσικῆς ἐξουσίας προπύργιον ἰσχυρότερον ἢ ἡ ἐτοιμόρροπος, ἐξησθενισμένη καὶ ἤδη πνέουσα τὰ λοίσθια Τουρκία ; Ἀλλ' ἡ προφητικὴ πα-
ρακμὴ τῆς Τουρκίας δὲν σημαίνει καὶ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Τούρκων. Οἱ Τοῦρκοι δύ-
νανται νὰ ὑπάρχωσιν ἐκεῖ, καὶ μετὰ πα-
ρέλευσιν καιροῦ νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς ἀπά-
της αὐτῶν, καὶ νὰ δεχθῶσι τὴν αἰώνιον
καὶ ἐνδοξὸν ἀλήθειαν. Ὁ Χριστιανισμὸς
δὲν εἶναι θρησκεία ἐξοντώσεως, ἀλλὰ βελ-
τιώσεως, ἐξυψώσεως καὶ ἀγάπης.

Ἐκ τούτων πάντων βλέπομεν ὅτι τὸ
τέρμα τῆς Ἡμισελήνου καὶ τοῦ Μωαμε-
θανισμοῦ ἤγγικεν. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ
Γαλλία, ὡς νέφη, δύνανται νὰ ἐκτείνωνται
ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, καὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ
ἐμποδίσωσι τὴν ἐξάτμισιν τῶν ὑδάτων αὐ-
τοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην ! Ὁ ἀγέρωχος Τζά-

ρος ἔχει τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ.* Εἴτε διὰ τοῦ πολέμου, εἴτε διὰ τῆς εἰρήνης ὡς προεῖπον, ἡ Τουρκία ἐπίσης ἐξασθενεῖ.

Διὰ τῆς συναρωγῆς ὑμῶν ἐμπορεῖτε νὰ βραδύνετε τὴν πτώσιν της, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ ἐμποδίσῃτε τὴν φθοράν της. 'Ο πρὸς ἐξάλειψιν τῆς Τουρκίας ἀπὸ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος χρόνος γιγαντιαίως χωρεῖ θήμασιν. 'Ο « βέβαιος προφητικὸς λόγος » εἶναι ἰσχυρώτερος τῶν ἡνωμένων στόλων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας: Ἀναμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τ' ἀποτέλεσμα· καὶ ἀναμνησκόμενος τὰ δεινὰ καὶ τὸν ὄλεθρον, τὰ ὅποια ὁ Μωαμεθανισμὸς ἐπέφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην, δὲν

* Ἡ Ρωσσία εἶναι προσωρισμένη ν' ἀναλάβῃ μέγα καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τρομερὸν εἰς τὸ δράμα τοῦ κόσμου τοῦτου πρόσωπον· ὑπάρχουσι προφητεῖαι ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Ἰεζεκιήλ, ἀκριβῶς ἀναφερόμεναι εἰς τὴν τεράστιον ταύτην αὐτοκρατορίαν, ἐπὶ τῶν ὁποίαν προσκαλῶ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀναγνώστου.

ἐπιθυμῶ ἄλλο, εἰμὴ ν' ἀκούσω τοὺς τελευταίους παλμοὺς αὐτοκρατορίας, ἣτις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κατεπίεσε τοὺς ἐλευθέρους καὶ ἐξηφάνισε τοὺς ἀγαθοὺς· ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω τὴν τελευταίαν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ Μωαμεθανικοῦ πυροβόλου· καὶ νὰ ἴδω τὰς ὠραίας γαίας, τὰς πέριξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπέκεινα, τὰς τόσον κλασικὰς καὶ τόσον εὐφόρους, ἀπελευθερωμένας ἀπὸ τῆς Μωαμεθανικῆς ἐξουσίας, καὶ οὐχὶ τοὺς 'Ρώσους, οὐδὲν ἱστορικὸν ἢ ἐθνικὸν δικαίωμα κεκτημένους ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἀλλὰ τοὺς Χριστιανοὺς κατοίκους, ἀνακτωμένους τὴν γῆν τῶν πατέρων των, διέποντας τὴν τύχην των καὶ τὴν εὐημερίαν των!

Εἶθε ὁ Ἄρχων τῆς Εἰρήνης νὰ ἐπεκτείνῃ ταχέως τὴν ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τὸν νόμον ἐφ' ὅλης τῆς γῆς!

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ.

Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητούμενον,

Ἄλωτάν' ἐκφεύγει δὲ τ' ἀμελούμενον.

ΟΙΔΙΠ. Τύραν.

ΑΝ καὶ ὥς ἐκ τῆς προηγουμένης Ὀμι-
λλας τοῦ σοφοῦ Κύμικος ἐπείσθημεν ὅτι
οὐδεμία μένει ἀμφιβολία εἰς τινα, καὶ εἰς
αὐτὸν τὸν πλέον ἡλήθιον, ὅτι δῆθεν εἰς τὴν
παραμονὴν μεγάλων εὐρισκόμεθα συμβεβη-
κότων, χάριν ὅμως τῶν Ἀναγνωστῶν ἡμῶν
προσθέτομεν ἐνταῦθα διάφορα σχέσις ἔχον-
τα μετὰ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου
ἀξιοπερίεργα τεμάχια, ἅτινα φρονοῦμεν ὅτι
θέλουσιν εἶσθαι ἢ ἂν εὐπρόσδεκτα.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ.

Χρησμολογική επιγραφή εύρεθεῖσα ὡς λέγεται ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἐξηγηθεῖσα παρὰ τοῦ Πατριάρχου Γερραδίου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου.*

Τ. π. τ. τ. Ι. δ. τ. η. β. σ. λ. τ.

Τῇ πρώτῃ τῆς Ἰνδίκτου ἡ βασιλεία τοῦ

Ι. μ. λ ο κ. λ. μ. ν. Μ. α. μ. θ. μ. λ. δ. ν.
Ἰσμαὴλ ὁ καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διὰ νὰ

τ. ρ. π. γ. ν. τ. Π. λ. ο. λ. γ. τ. ε. π. τ.
τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων, τὴν ἑπτά-

* Ἐκ τοῦ λίαν περιέργου βιβλίου τοῦ ἐπιγραφομένου Σολογῇ διαφόρων προρρήσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ὁπτασία τοῦ Ἀγαθαγγέλλου, καὶ ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τῷ 1838 ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου Ἰατροῦ, Π. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΤΣΗ, τοῦ Λευκαδίου. Τὸ πόνημά τοῦτο χρήζει ὄντως ἀναγνώσεως, καὶ ἂν καὶ ὀλίγον δυσνόητον δὲν πρέπει ὡς ἐκ τούτου νὰ τὸ καταφρονῶμεν.

λ. φ. κρ.τ.σ. ε.σ.θ. β.σ.λ. σ. ε.θ.ν. π.
 λοφον κρατήσσει, ἔσωθεν βασιλεύσει, ἔθνη πᾶμ-
 πλ. κ.τ. ξ. κ. τ. ν. σ. ς ε.ρ.μ. σ. ρ.
 πολλὰ κατάρξει, καὶ τὰς νήσους ἐρημώσσει μὲ-
 χ.ρ. τ. Ε.ξ. ν. π. τ. ι.ς. γ. τ. ν. π. θ.
 χρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἰστρογείτονας πορθή-
 σ. τ. ο.γ.δ. τ. Ι.δ.κ.τ. Π.λ.π. ν.σ. κ.
 σει, τῇ ὀγδόῃ τῆς Ἰνδίκτου Πελοπόννησον κα-
 τ. ξ. τ. ε. ν.τ. τ. Ι.δ.κ.τ. ε. τ. β.
 τάρξει, τῇ ἐννάτῃ τῆς Ἰνδίκτου, εἰς τὰ βόρεια
 τ. μ.ρ. μ. λ. δ. ν. ς. τ. σ. τ. δ.κ.τ.
 τὰ μέρη μέλλει διὰ νᾶ σρατεύσῃ, τῇ δεκάτῃ
 τ. Ι.δ.κ.τ. τ. Δ. μ. τ. τ.ρ.π. π.λ.
 τῆς Ἰνδίκτου τοῦς Δαλμάτας τροπώσει, πάλιν
 ε.π.ς. ψ. ε.τ. χ. ν. τ. Δ. μ. τ. π.λ.
 ἐπιστρέψει ἔτι χρόνου τοῖς Δαλμάταις πόλε-
 μ. ε.γ.ρ. μ.γ. μ.ρ.κ. τ. σ. τ. ε. κ.
 μὲν ἐγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβῆναι καὶ
 τ. π. θ. κ. τ. φ.λ. σ.ν. δ. τ. ε.π.ρ.
 τὰ πλήθη καὶ τὰ φῦλα συνοδῇ τῶν ἐσπερίων
 δ. θ.λ. σ. κ. ξ. ρ. τ. π.λ. μ. σ. ν.
 διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς τὸν πόλεμον συνά-

ψ. κ. τ. Ι.σ.μ.λ. τ.ρ.π.σ. Τ. α.π.γ.
 ψουν καὶ τὸν Ἰσμαῆλ τροπώσουν. Τὸ ἀπόγο-
 ν. α.τ. β.σ.λ. σ. ε.λ. τ. μ.κ.ρ. ο.λ.γ.
 νον αὐτοῦ βασιλεύσει ἔλαττον μικρὸν ὀλίγον.

Τ. δ. ξ. θ. γ.ν. α.μ. μ. τ. τ. π. κ.τ.ρ.
 Τὸ δὲ ξανθὸν γένος ἅμα μετὰ τῶν πρακτόρων

ο.λ. Ι.μ. τ. π. σ. τ. ε.π. λ. φ. ε.π.
 ὄλον Ἰσμαῆλ τροπώσουν, τὴν ἐπτάλοφον ἐπά-

ρ. μ.τ. τ. π.ρ.ν.μ. τ.τ. π. λ. μ. ε.γ.
 ρουν μετὰ τῶν προνομίων, τότε πόλεμον ἐγεί-

ρ. ε. φ. λ. η.γ.ω.μ.ν. μ.χ. τ. π. πτ.
 ρουν ἔμφυλον ἡγριωμένον μέχρι τῆς πεμπταίας

ω.ρ. κ. φ. ν. β. σ. τ. τ. ς. ς. μ.
 ὥρας, καὶ φωνὴ βοήσσει τρίτον, ᾤητε, ᾤητε με-

τ. φ.β. σ.π. τ. π. λ. σ. δ. ω. ε. τ.
 τὰ φόβου, σπεύσατε πολλὰ σπουδαίως εἰς τὰ

δ.ξ. τ. μ.ρ. α.δ. ε.ρ.τ. γ. ν. θ.
 δεξιὰ τὰ μέρη, ἄνδρα εὑρετε γενναῖον, θαν-

μ. ς. κ. ρ. μ. λ. ο. τ. τ. ε.ξ.τ. δ.
 μαζὸν καὶ βωμαλαῖον, τοῦτον ἔξετε δε-

σ.π.τ. φ.λ. γ. ε.μ. υ.π.χ. κ. α.τ.
 σπότην, φίλος γὰρ ἐμοῦ ὑπάρχει, καὶ αὐτὸν

π. ρ. λ. β. θ. λ. μ. ε. μ. π. λ. ρ. τ.
 παραλαβόντες, θέλημα ἔμὸν πληροῦτε.

Προφητεία Τουρκική.

ΕΙΣ τὴν περὶ Τουρκίας διατριβὴν ἐπιγραφομένην ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ὁ Φὸν Ὑβέρτος Βοένος, ἀξιωματικὸς Πρῶστος, διατρίψας καιρὸν τινα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀναφέρει τὴν παρὰ τοῖς Τούρκοις ὑπάρχουσαν Προφητείαν καὶ ἔχουσιν οὕτως·

Ο ΛΛΟΣ ΤΟΥ ΙΣΜΑΗΛ

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΜΟΝΟΝ ΕΤΗ

ΑΡΞΕΙ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ἡ περίοδος αὕτη ἔληξε τὴν 29 Μαΐου 1853. Ἐκτοτε, πάντες γνωρίζουσι τίνες πράγματι ἄρχουσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὸ ἀληθὲς τῆς ἀνωτέρω προρρήσεως καθίσταται λίαν περίεργον.

*Περὶ εὐργος Προφητεία περὶ τῆς πτώ-
σεως τῆς Τουρκίας.*

(Ἐκ τοῦ ἐν Λονδίῳ Ἀνατολικοῦ Ἀστέρος.)*

»Ἡ κρίσιμος θέσις εἰς ἣν ἡ Τουρκικὴ Αὐτοκρατορία ἤδη εὐρίσκεται, καθιστᾷ τὸ ἐξῆς προφητικὸν ἀπόσπασμα λίαν καὶ περιεργὸν καὶ ἐνδιαφέρον. Ἡ πρόρρησις εὐρίσκεται εἰς τὸν τρίτον καὶ τελευταῖον τόμον συλλογῆς τινος προφητειῶν, γενομένων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, καὶ τυπωθείσης εἰς Λεῖψικον εἰς τὴν Βιομηχανικὴν Ἐφημερίδα, πι-

*Ἡ ἀξιόλογος αὕτη ἐφημερίς φέρουσα ἐν κεφαλίδι τὸ λάβαρον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου οὖν τῇ ἐπιγραφῇ **ΕΝ ΤΟΥΤΩ: ΝΙΚΑΙ**, ἐτυστήθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίῳ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1853 πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλληνικῶν δικαιωμάτων ἐν τῇ οὕτω λεγομένῃ Τουρκικῇ χώρῃ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς περὶ ἀνεγέρσεως τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ιδέας. Ἐπαυσε δὲ τὸν Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀφοῦ ἐξεδόθησαν 20 ἀριθμοί, ἕνεκα δυσχερείας τινος συμβάσεως εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις ἐνδὲς ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν συγγραφόντων. Λυπούμεθα ὅντως διὰ τὴν παῦσιν αὐτῆς ὡς φρονούντες τὴν ἔκδοσιν τοιαύτης ἐφημερίδος λίαν ἀναγκαίαν εἰς τὴν μεγαλόπολιν τοῦ κόσμου μάλιστα εἰς τὰς παρούσας περιπτώσεις.

θανῶς τῷ 1838. Ἐπιγράφεται δὲ «Πρεσβυ-
στικὸν Προφητειῶν καὶ Ἀποφθεγμάτων ἀφο-
ρῶντων τὰ δυστυχήματα καὶ τὰς μεγάλας ἑ-
ριδας κατὰ τὴν Εὐρώπην· Συλλεγὲν ὑπὸ τοῦ
Ἀστρονόμου Ἀντωνίνου Τουρκουάτου τῷ 1480»·
Ἐγράφη Λατινιστὶ, μετεφράσθη Γερμανιστὶ
ὑπὸ Γασπάρου Γολδβάουν ἐν Φρανγκφὸρτ
1558 καὶ μετετυπώθη ἐν πρωτοτύπῳ εἰς
Χάλην τῷ 1613.

»Οἱ Ἀραγωνοὶ θέλουν ἐκδιωχθῆ ἀπὸ τὸ Βα-
σίλειον τῆς Νεαπόλεως. Πολλὰ σπέρματα δι-
χονοιῶν θέλουν συμβῆ εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν
ὁποίαν θέλουν κυριεύσει οἱ Γάλλοι.

»Οἱ Γάλλοι θέλουν κατακτήσει τὴν Βενε-
τίαν, καὶ θέλουν λάβει κατοχὴν τῆς ἐπικρα-
τείας της.

»Οἱ Γάλλοι θέλουν ἐπαναστατήσει τὸ Ρω-
μαϊκὸν Κράτος, καὶ τρομερὸς πόλεμος θέλει
ἐκτραγῆ, εἰς ὃν θέλουν μεθέξει καὶ οἱ Ἀγγλοί.

»Εἰς τὴν πόλιν τῆς Ρώμης θέλουν εἰσβάλ-
λει καὶ θέλουν κυριεύσει αὐτὴν οἱ Γάλλοι. Ἡ
Ῥωμικὴ Αὐλὴ θέλει παραδώσει τὰς κλεῖς
καὶ θέλει μεταβληθῆ εἰς κοσμικὸν βασίλειον

καὶ κυβέρνησιν. Ὅκτῳ ἔτη τὸ σκάφος τοῦ Πέτρου θέλει ταλαντεύεσθαι ὑπὸ τῆς μανίας τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων· ἀλλ' ἐπὶ τέλους θέλει σωθῆ.

»Τότε πόλεμος θέλει ἐγερθῆ μεταξὺ Γάλλων, Γερμανῶν, Ἀγγλῶν, Ἰσπανῶν, Πολλωνῶν, καὶ Ἰταλῶν. Δεινὰ καὶ δυστυχήματα μεγάλα θέλουν ἀκολουθήσει, ἅτινα θέλουν θέσει τὴν ἀνθρωπίνην ὑπομονὴν πέραν τῶν ἑαυτῆς ὁρίων.

»Ἐν Ἰταλίᾳ—τὰ Μεδιόλανα, ἡ Γενούη, ἡ Βενετία, ἡ Φλωρεντία, καὶ ἡ Ῥώμη, θέλουν πέσει. Μεγάλα συμβάντα ἐπαπειλοῦνται εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος της, διότι ἰσχυρὸς ἡγεμὼν θέλει ἐγερθῆ καὶ θέλει κινήσει πόλεμον κατὰ τοῦ λαοῦ, καὶ θέλει κατακτήσει καὶ ὑποτάξει διὰ ἀγρίων καὶ αἱματηρῶν μαχῶν μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἡγεμόνας.

»Τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος περιπεπλεγμένον καὶ ἀναποφάσιστον, θέλει βοηθεῖ τώρα μὲν τὴν μίαν ὑπόθεσιν, ἄλλοτε τοῦναντίον, μεταχειριζόμενον ὅλας τὰς προφυλάξεις ἵνα ἀποφύγῃ

τὰς πλεκτάνας τῶν ῥαδιουργιῶν καὶ τῶν συνωμοσιῶν.

»Ἡ Ὄθωμανικὴ φυλὴ ἀφοῦ κυβερνηθῇ ὑπὸ 13 καὶ 18 ἢ 20 ἡγεμόνων, ὅχι περισσότερον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, θέλει πέσει καὶ ἀφανισθῇ.

»Τότε οἱ Χριστιανοὶ θέλουν ὁμοφώνως διασχίσει τὰς θαλάσσας μετ' ἀπλήστου χαρᾶς, ὡς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ θέλουν ἐγερθῇ κατὰ τῶν Ὄθωμανῶν, οἵτινες θέλουν ὑποταγῇ καὶ ἐν βραχεὶ θέλουν ἐναγκαλισθῇ τὸν Χριστιανισμόν.

»Τότε δύο Βασίλεια θέλουν ὑποτάσσεσθαι εἰς ἓνα Βασιλέα. Ἡ Ὄθωμανικὴ πίστις θέλει πέσει, καὶ οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι θέλουν γίνεαι Χριστιανοί.»

Ἦθελεν εἶσθαι χρήσιμον ἂν τις τῶν ἐν Φραγκφὸρτ ἢ Χάλλη ἐξέταζε τὸ ἀνωτέρω βιβλίον καὶ ἐβεβαίονεν ἂν τοῦτο ἀνταποκρίνεται μετὰ τῶν ἐκδόσεων τῶν 1538 καὶ 1613. Πρὸς τούτοις κατὰ πρώτην ὄψιν ἡ κατὰ γράμμα ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας ὁ-

φείλει νὰ ἐκπλήξῃ πάντα περὶ τὰ ἱστορικὰ ἐ-
νασχολούμενον.

» Ἡ ἐκδίωξις τῶν Ἰσπανῶν (Ἀραγωνῶν)
ἀπὸ τῆς Νεαπόλεως, ἰδίως ὡς ἀποβλέπουσα
τοὺς Ἰταλοὺς ὑπῆρξε σημαντικὸν γεγονὸς διὰ
τὴν Ἱστορίαν. Ἐλαβε δὲ χώραν περὶ τὰς ἀρ-
χὰς τοῦ 18 αἰῶνος.

» Ἡ Βενετικὴ Δημοκρατία ἀνεστράφη ὑπὸ
τῶν Γάλλων, καὶ ἀπώλεσεν ὅλας τὰς κατὰ
τὴν Γαλλίαν χώρας τῆς διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ
Καμποφορμίου, τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1797.

» Ἡ καταστροφή τῆς πνευματικῆς κυβερνή-
σεως ἐν Ῥώμῃ συνέβη τῷ 1805 καὶ ὀκτὼ
ἔτη μετὰ ταῦτα, ὅ ἐστὶ τῷ 1813, ὁ Πάπας
ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Ῥώμην.

Τὸ σκάφος τοῦ Πέτρου διὰ τοῦτο ἐσώθη
ἐπὶ τέλους.

» Τὰ δεινὰ μεταξὺ τῶν Γάλλων, Γερμανῶν,
Ἀγγλῶν, Ἰσπανῶν, Πολλωνῶν καὶ Οὐγγρῶν
τινὰ μὲν ἐπραγματοποιήθησαν, καὶ ἄλλα ἐ-
ξακολουθοῦσι μέχρι τῆς ὥρας· ὅστις δὲ ρί-
ψη ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, θέλει ὁ-
μολογήσει ὅτι αἱ πόλεις τῆς θέλουν ἀνατρα-

πῇ καὶ ὅτι ἀγὼν γιγαντιαῖος μέλλει νὰ λάβῃ χώραν μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων.

»Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας δὲν δύναται καθαρώτερον καὶ συντομώτερον νὰ ὀρισθῇ εἰμὴ ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων ἢ εὐφρεστέρων πολιτικῶν. Αὕτη γίνεται ἡμέραν παρ' ἡμέραν καταφανεστέρα.

»Ἡ πτώσις τῆς Τουρκίας εἶναι ἡ προφητεία ἣτις μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ θέλει λάβῃ χώραν ὑπὸ τὸν βασιλεύοντα Σουλτάνον. Ἡ προφητεία λέγει ὅτι ἡ Ὄθωμανικὴ φυλὴ ἀφοῦ κυβερνηθῇ ὑπὸ 13 καὶ 18 ἢ 20 ἡγεμόνων, οὐχὶ πλέον τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ—ἐπομένως μετὰ 33 ἡγεμόνας—θέλει πέσει.

»Κατὰ τοὺς χρονολογικοὺς πίνακας φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ 1299 τῆς βασιλείας τοῦ Ὀσμάν, πρώτου Σουλτάνου ἢ Ὄθωμανοῦ Αυτοκράτορος μέχρι τοῦ 1574 (Σελῆμ τοῦ 2) ἐν διαστήματι 275 ἐτῶν, 13 Σουλτάνοι ἐβασίλευσαν· καὶ ἀπὸ τοῦ 1574 (Ἄμουράτ τοῦ 2) μέχρι τοῦ 1853 (τοῦ Ἀβδούλ Μετζίτ) ἢ

τοι 279 ἔτη 20 Σουλτάνοι. Ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν 554.

Εἰς ταῦτα πρόσθετες 1299 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ὄθωμανικοῦ βασιλείου καὶ θέλεις ἔχει τὸ ἔτος 1853.

Τὸ 1453 τὴν 29 Μαΐου, Μωάμεθ ὁ 2 ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὴν κατέστησε Πρωτεύουσαν τοῦ Ὄθωμανικοῦ βασιλείου.

Ἡ προφητεία ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἤθελον διασχίζειν τὰς θαλάσσας μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ὥσανεὶ ἐπέτων, ἐξεπληρώθη καθ' ὁλοκληρίαν. Ὁ ἀτμὸς προφανῶς τὸ ἀπέδειξε.

Ἡ ἔνωσις τῆς Τουρκίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ἑνα βασιλέα δὲν φαίνεται ἀπίθανος εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ (εἰς τούτους πρόσθετες καὶ τοὺς Σίνας), θέλουν ἐναγκαλισθῆ τὸν Χριστιανισμόν πλησιάζει γιγαντιαίοις βήμασι.

*Προφητική γλώσσα τοῦ ἀειμνήστου Λόρδου
Ἑρσκίνου πρὸς τὸν Λόρδον Λιβερ-
πούλην κατὰ τῷ 1825.*

»Ἐρχετι καιρὸς—καὶ ἡ ἡμέρα δὲν εἶναι
μακρὰν—καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες θέλουν ἀνυψωθῆ
εἰς αὐτοκρατορίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ΚΑΝ
ΘΕΛΗΣΩΣΙ ΚΑΝ ΜΗ ΘΕΛΗΣΩΣΙΝ οἱ πε-
φωτισμένοι πολιτικοὶ νὰ ὑπογράψωσι τὸ ἔγ-
γραφον διὰ τοῦ ὁποίου ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΕΞΟΡΙ-
ΣΘΗ οἱ Τούρκοι εἰς τὴν Ἀσίαν. Οἱ Ἕλληνες
δὲν θέλουσιν εὐρεῖ ἀσφάλειαν δι' ἑαυτοὺς, ἡ
δόξα τῆς ἐπιχειρήσεώς των θέλει μένει ἀτε-
λῆς, ΕΝΟΣΩ ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΑΙ ΝΑ
ΚΑΘΗΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΠΑΓΕΝΤΟΣ ΘΡΟ-
ΝΟΥ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ.»

Ἐνταῦθα θέλουσι μᾶς ἐπιτρέψει οἱ Ἀνα-
γνώσται ἡμῶν νὰ προσθέσωμεν ἕτερον ἐκ τῆς
ἐπιστολῆς ταύτης πρὸς τὸν Λόρδον Λιβερπού-
λην ἀπόσπασμα. Ὁ ὄντως σοφὸς καὶ φιλέλ-
λην Λόρδος Ἑρσκίνης συγκρίνων τοὺς Ἕλλη-
νας μετὰ τῶν Τούρκων, ἐκφράζεται οὕτω· «Τὸ
νὰ κρίνωμεν τί ἠδύναντο νὰ ᾔναι οἱ Ἕλληνες

ΥΠΟ ΚΑΛΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ὅποιοί ποτε ὑπῆρξαν. Ἡ γενεὰ αὐτῶν, ἐν ᾗ ἀπαντῶμεν τοσοῦτους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἵτινες οὐδέποτε ἐπρεπε ν' ἀποθάνωσιν, ὀφείλει νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τῶν Τούρκων, μὴ δυναμένων εἰς ὅλα τὰ οἰκόσημα αὐτῶν νὰ δείξωσιν οὔτε ἕνα, ἄξιον γὰρ ζήση.»

Διαθήκη τοῦ Βησσαρίωρος.

Ο Βησσαρίων, ἐπίσκοπος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην. Ὁ τότε Πάπας τὸν ὑπεδέχθη μετὰ φιλοφροσύνης καὶ τιμῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐνηγκαλίσθη τὸ Λυτικὸν δόγμα, καὶ ἐγένετο Καρδινάλιος. Κατῴκει εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου αὐτοῦ συνέταξε τὴν διαθήκην του ἐν ᾗ εὐρίσκεται καὶ τὸ ἐξῆς περιεργον ἐδάφιον,

«*Ἀφιερῶ τὴν βιβλιοθήκην μου εἰς τὸ ἔ-*

θρος μου, ὁπόταν ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ νὰ
παλικορθώσῃ τὴν ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΝ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

*Απόσπασμα ἐκ τοῦ φυλλαδίου «Νύξεις πρὸς
Λύσειν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος».*

Ὁ σοφὸς καὶ ὄντως Ἕλλην τὴν καρδίαν
συγγραφεὺς τοῦ εὐγλώττου τούτου φυλλαδίου,
τοῦ ὁποίου ἐτυπώθησαν ἐν Λονδίῳ, δαπά-
ναις φιλελληνικαῖς 5,000 ἀντίτυπα Ἑλληνι-
στὶ, καὶ διενεμήθησαν δωρεὰν ἐν τῇ Ἑλλάδι
παρά τινος ἐσχάτως ἀφιχθέντος ἐκ Λονδίνου,
λέγει· «Ἄς πληροφορηθῶσι προσέτι μ' ἐκπλη-
ξιν καὶ θαυμασμόν των βέβαια καὶ οἱ πολι-
τικοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι τῆς Δυτικῆς Εὐ-
ρώπης, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεώς των
μέχρι τῆς σήμερον, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
τῆς δουλείας των, καὶ καθ' ὅλους τοὺς Χρι-
στιανικοὺς ναοὺς των δὲν ἔπαυσαν καὶ δὲν
παύουν οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες, ἐν ἀγνοίᾳ βέ-
βαια τῶν Τούρκων, νὰ ψάλλωσι κατὰ τὸν ὁρ-

θρον ἐκάστης ἡμέρας αὐτολεξεῖ τὸν ἴδιον ὕμνον, τὸν ὁποῖον ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορός των, ὑπὲρ τοῦ πολιτεύματός των καὶ κατὰ τῶν βαρβάρων ἔψαλλον ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας των εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας των. ΤΟΣΟΝ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΟΙ ΟΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΩΝ ! Ἴδου αὐτολεξεῖ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὕμνος· *Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, ρίχας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολιτευμα.*—Ἴδε σελ. 38. ἐκδόσεως Λονδίνου.

Περίεργον Ἀνέκδοτον.

Περιηγητὴς τις ἐπισκεφθεὶς ἐπὶ Τουρκοκρατείας τὰς Ἀθήνας, διηγεῖται ἐν τῇ βίβλῳ τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ τὸ ἐξῆς περίεργον Ἀνέκδοτον, ὅπερ ἤκουσεν ὡς λέγει ἐν Ἀθήναις διατρέβων.

« Ἐπὶ μιᾷ τῶν στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, τοῦ πλησίον τῆς περιφήμου Καλιβρόης κειμένου, φαίνονται εἰσέτι τὰ ἐρείπια κτιρίου τινος πενιχρᾶς κατασκευῆς, ἐν ᾧ κατῴκει, ὡς λέγεται, Ἐρημίτης τις Χριστιανὸς λίαν εὐσεβὴς καὶ ἀγαθός. Πρὸς προμήθειαν τῆς ἀναγκαιούσης αὐτῷ λιτῆς τροφῆς, ἐσυνείθιζε νὰ καταβιβάζῃ κύνιστρον ἀπὸ τῆς στήλης προσηρτημένον εἰς σχοινίον, καὶ οἱ εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ Ἀθηναῖοι τὸν ἐφωδίαζον μετ' ἄρτου, ἐλαιῶν, ὕδατος, καὶ ἄλλων τοιούτων πρὸς τροφήν χρησίμων. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ, διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν κατοίκων λαμβανομένην πρόνοιαν ἐσυνείθιζε νὰ συντάττῃ καὶ ῥίπτῃ πρὸς τὸν κάτωθι λαὸν γραμμάτια, διαφόρους πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ περιέχοντα προτροπᾶς. Τὰ ἀπὸ τῆς στήλης κατερχόμενα ταῦτα γραμμάτια μετὰ προθυμίας ἠρπάζοντο παρὰ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναπεταμιεύοντο. Πλησίον δὲ τῶν στηλῶν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κατῴκει καὶ Τοῦρκός τις Δερβίσης. Οὗτος βλέπων τὸν λαὸν μετὰ τοσαύτης προθυμίας ν' ἀναζη-

τῇ καὶ ἀρπάξῃ τὰ ἐκ τῆς στήλης κατερχόμενα χαρτία, ἠρώτησε τί ἐνδιαλαμβάνουσι. «Τί σᾶς λέγει,» εἶπεν, «αὐτὸς ὁ ἀνόητος καὶ μισάνθρωπος ἀπὸ τῆς στήλης;» Οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρεστοι οὗτοι οὐδόλως ἐπτοήθησαν, οὐδ' ἐδειλίξαν νὰ τῷ διακοινώσωσι τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα. «Μᾶς λέγει,» εἶπον «νὰ ἐλευθέρωσωμεν τὴν γῆν τῶν πατέρων ἡμῶν ἀπὸ σᾶς τοὺς τυράννους μας. Μᾶς λέγει, νὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀποκτήσωμεν τὴν πρωτεύουσάν μας καὶ τὴν Ἀγίαν μας Σοφίαν. Μᾶς λέγει νὰ ἔχωμεν ἀσάλευτον εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, καὶ ὅτι Αὐτὸς δύναται νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα, ὅταν φανῇ εἰς Αὐτὸν ἀρεστόν». Ὁ Δερβίσης οὐδόλως ταραχθεὶς διὰ τὰ πρὸς αὐτὸν διακοινωθέντα, ἀλλὰ καγχάζων καὶ γελῶν τοὺς εἶπεν· «ὦ δυστυχεῖς, ἀνόητοι καὶ μωρόπιστοι! Πῶς δύνασθε νὰ πιστεύετε τοὺς λόγους τοιοῦτου ἀνοήτου καλογήρου, τὰ ὅσα σᾶς λέγει ἐξεύρετε πότε θέλουσι συμβῆ; Περὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καί' ἦν μία ἐξ αὐτῶν τῶν στηλῶν καταπέσῃ ἀφ' ἐαυτῆς, καὶ ἔως τότε Ἀλλὰ κερὶ μ'».

Περίεργος σύμπτωσις ! Ὀλίγον ἤλπιζεν ὁ Δερβίσης, ὅτι ὡς ἄλλος Βαλαάμ, καίτοι ἐμπαίζων, ἐπροφήτευσεν ! Ὀλίγον βέβαια ἤλπιζεν εἰς τὸ δυνατὸν τοῦ τοιούτου συμβεβηκότος ! Ἐν τούτοις ἡ στήλη ἔπεσε πρὸ ὀλίγου ὡς μαρτύριον τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι συντόμως μεγάλων συμβεβηκότων.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς σχόλιον Ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν ΛΟΡΔΟΝ ΠΑΛΜΕΡΣΤΟΝΑ, ἐπιγραφομένης, Ῥωσικὴ Τουρκία ἢ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία ὑπὸ Γ. Δ. Π. καὶ δημοσιευθεῖσα ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸ 1853 παρὰ τῶν βιβλιωπωλῶν Short and Co. κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Τραφαλγάρ.

Ἡ προφητευθεῖσα τῆς Τουρκίας πτωσις, ὁ πρόδρομος τῆς τῶν δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ καθόδου.

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ Αἰδέσιμος Γ. Σ. ΦΑΒΕΡΟΣ, ἐξέδωκε τῷ 1853 κομψὸν βιβλιά-

ριον, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει ἐκ τῶν προφητειῶν τῆς τε Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, ὅτι ἡ πτώσις τῆς Τουρκίας ἔσεται ὁ πρόδρομος τῆς καθόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πόνημα ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ Θωμᾶ Βοσουόρθου, ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀντιβασιλέως, καὶ εἶναι ἄξιον ἀναγνώσεως.

Ἐνταῦθα θέλουσι μᾶς ἐπιτρέψει οἱ Ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ προσθέσωμεν Ἀνέκδοτον, ὅπερ μᾶς διηγῆθη ὁ ἐσχάτως ἀπὸ Τεργέστης ἐπανελθὼν ἀξιότιμος καὶ πολυπαθὴς Σ. Β. ὁ κατ' ὅλον τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα μοχθήσας, καὶ μετὰ τὴν ἀνεξερτησίαν ἡμῶν εἰς διαφόρους πολιτικὰς διαπρέψας θέσεις.

«Φθάσας» λέγει αἰς Τεργέστην κατέλυσται εἰς Ξενοδοχεῖον, καὶ ἐνῶ, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εὕρισκόμεν ἐἰς τὴν δημοσίαν τοῦ Ξενοδοχείου αἴθουσαν, ἀναγινώσκων τὸν *Τεργεσταϊον Παρατηρητήν*, ἐκάθητο ἀπέναντί μου Κύριός τις πάντη εἰς ἐμὲ ἄγνωστος, ὅστις μὲ προσέβλεπεν ἀσκαρδαμυκτί. Ἐγὼ ἐταράχθην εἰς τὸ ἀπότομον τοῦ ἀνδρός, πλὴν ἀδιαφόρησα. Μετ' ὀλίγον ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, πλη-

σιάζει πρὸς με καὶ εὐγενικῶς αἰτεῖ νὰ τῷ δώσω τὴν ὁποῖαν ἀνεγίνωσκα ἐφημερίδα, ἀφοῦ τελειώσω. Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ τὴν εἶχον ἀναγνώσει προηγουμένως, καὶ μόνον πρὸς διασκέδασιν τοῦ χρόνου μᾶλλον, ἢ πρὸς σπουδαίαν ἀνάγνωσιν ἔρριπτα τὰ βλέμματά μου ἐπ' αὐτῆς, τῷ τὴν ἐνεχείρισα ἀμέσως. Ὁ δὲ λαβὼν αὐτὴν ἐκάθησε πλησίον μου, καὶ θέσας τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τῆς τραπέζης, «Παρατηρῶ, Κύριε,» μὲ λέγει, «ὅτι εἴσθε ξένος.

—«Μάλιστα, τὸν ἀπεκρίθην.

—«Συμπεραίνω, ὡς ἐκ τῆς φυσιογνωμίας ὑμῶν ὅτι εἴσθε Ἕλλην.

—«Μάλιστα.

—«Ὅποῖον εἶναι τὸ φρόνημά σας, παρακαλῶ, ὡς πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ διατρέχοντα;

«Εἰς τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν ἐδίστασα, ὁποῖαν νὰ τῷ δώσω ἀπάντησιν, καὶ ἐσωτερικῶς ἐταραττόμενη σφόδρα· ἐσιώπησα ὅθεν πρὸς καιρὸν, καὶ ἐφαινόμην διαλογιζόμενος.

«Αὐτὸς δὲ παρατηρήσας τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν μου ἐπὶ τοῦ προσώπου μου κεχαραγμένην, διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν διαλογισμῶν

μου, ἀποταθείς πρὸς με ὡς ἐφεξῆς·

«Ἐχετε δίκαιον, Κύριε, νὰ διστάζετε εἰς τὸ νὰ με δώσετε ἀπάντησιν, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν σὰς ἀπεύθυνα ἐρώτησιν. Πλὴν παντελῶς μὴ φοβῆσθε. Μαντεύω ὁποία τις σὰς διαταράττει ἰδέα, πλὴν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ἐφησυχεῖτε. Κἀγὼ εἰμὶ ὁμοιοπαθὴς μεθ' ὑμῶν. Εἰμὶ Ἰσραηλίτης, καὶ οἱ τοῦ ἔθνους μου εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν αὐτὸν βάρβαρον καὶ ὠμὸν ζυγὸν ὡς οἱ ὑμέτεροι ὁμογενεῖς. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, συμμερίζομαι καὶ γὰρ μεθ' ὑμῶν τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ἐξοντώσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος τυραννίας, ἣτις κατηφάνισεν ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, ἵνα μὴ ἐκτείνωμαι καὶ ἐπασχολῶ τὸν καιρὸν ὑμῶν ἐπὶ ματαίῳ, ἤθελον μόνον νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν τρέφωσιν οἱ ὁμογενεῖς ὑμῶν ἐλπίδας περὶ τῆς ἀνακτήσεως τοῦ θρόνου αὐτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

«Ἀφοῦ δ' ἀπήντησα αὐτῷ καταφατικῶς, ἐπρόσθεσε·

«Μάθε, λοιπὸν, φίλε, ὅτι ὁ καιρὸς προσεγ-

γίξει καθ' ὃν ὁ Θεὸς θέλει ἐξοντώσει τὴν αἰσχρὰν ταύτην δυναστείαν, καὶ θέλει σᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων ὑμῶν. Αὐτὸ τοῦτο δὲν σᾶς τὸ λέγω πολιτικῶς κρίνων τὰ πράγματα, οὐχί· ἀλλ' εἶναι ἡ αἰώνιος τοῦ Παντοδυνάμου βουλή, ὡς διὰ τῶν προφητῶν τὸ πάλαι ἐλάλησεν. Οἱ Ῥαββίνοι, καὶ οἱ λοιποὶ τῆς θρησκείας ἡμῶν λειτουργοὶ, οἱ τὰς Ἱερὰς ἡμῶν Γραφὰς ἐξηγοῦντες, μᾶς λέγουσιν ὅτι ὁ καιρὸς διὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ψευδοπροφήτου ἤγγικε καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ θέλουσιν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτῶν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τούτου δὲ γενομένου, μετ' οὐ πολὺ, καὶ ἡμεῖς ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τὴν δοθείσαν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν διαθήκην, ἣν ὁ Θεὸς ἡμῶν μετ' αὐτοῦ ἐποίησε. Χαῖρε, λοιπὸν, φίλε καὶ ἀδελφὲ, καὶ εὐφραίνου. Ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείψει τοὺς ἐπ' αὐτὸν ἐλπίζοντας. Δὸς μοι τὴν δεξιάν σου καὶ ἐπευχηθῶμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅπως ζήσωμεν, ἵνα ἴδωμεν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Ὑψίστου.

» Αφοῦ τὸν ἤκουσα, οὕτως ἐνθέρμως πρὸς με λαλοῦντα, τὸν εὐχαρίστησα διὰ τὴν εὐάρεστον ταύτην ἐκ μέρους τοῦ ἀγγελίαν, ἐπευχθεῖς ὅπως συμβῶσι τὰ πράγματα ὡς λέγει, καὶ οὕτως ἀπεχωρίσθημεν.»

Ἐνταῦθα λήγει ἡ διήγησις τοῦ φίλου ἡμῶν Σ.Β.

Εἶναι ὄντως ἀξιοπερίεργος ἡ κίνησις, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, καὶ εἰς Ἀγγλίαν, καὶ εἰς Γερμανίαν, καὶ εἰς Ἀμερικὴν, καὶ πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχωσιν ἐπικρατεῖ γενικὴ μεταξὺ αὐτῶν ἰδέα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἐπιστρέψαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτῶν Παλαιστίνην. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν μάλιστα ἔχουσιν, ὡς ἐπληροφορήθημεν, 2,000,000 περίπου διστηλῶν προκαταβολὴν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως νὰ συμβῇ τοῦτο. Χριστιανοὶ ὄντες καὶ ἐντολὴν ἵνα πάντας ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν ἔχοντες, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ ν' ἀγαπῶμεν τοὺς Ἑβραίους καὶ νὰ θεωρῶμεν αὐτοὺς ὡς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σαρκί. Γνωρίζομεν ὅτι ἤδη ὑπὸ τὴν βαρεῖαν τοῦ Ἰψίστου εὐρίσκονται μάστιγα,

ἕνεκα τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας· καὶ συνε-
 πεία τῆς ἐπικλήσεως τῶν πατέρων αὐτῶν «Τὸ
 αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν,»
 εἰσὶν ἐν τοῖς ἔθνεσι διεσπαρμένοι, ὡς προεῖ-
 πον οἱ προφῆται· πλὴν φρυάττομεν ἀναλογι-
 ζόμενοι τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ὑπέφερον ἀπὸ αὐ-
 τῶν ἐκείνων, οἵτινες καλοῦνται ὁπαδοὶ τοῦ
 πράου Ἰησοῦ, ὅστις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐπεκαλέ-
 σθη ὡς ἐφεξῆς «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶ-
 δασιν τί ποιοῦσι.» Ἐπειδὴ εἰσὶν ἀδελφοὶ ἡμῶν
 δὲν πρέπει νὰ μισῶμεν αὐτοὺς, οὐδὲ νὰ τοὺς
 ἐκδικώμεθα, τῆς ἐκδικήσεως οὔσης τοῦ Κυ-
 ρίου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀν-
 ταποδίδων. Ὡσαύτως αἰείποτε πρέπει νὰ φέ-
 ρωμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ὅτι αὐτοὶ, καί
 τοι ἐξουθενούμενοι καὶ περιφρονούμενοι παρὰ
 τοῖς ἔθνεσιν, εἰσὶν ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Ἰψίστου
 λαοῦ, ὅτι τοὺς ἀγαπᾷ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ,
 ὅτι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη
 ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅτι οἱ πρῶτοι κηρύξαντες πρὸς
 τοὺς ἐν τῇ εἰδωλολατρείᾳ εὕρισκομένους πα-
 τέρας ἡμῶν τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸν ἦσαν Ἑβραῖοι.
 Πλὴν ὅσον καὶ ἂν θέλωμεν τὸ καλὸν αὐτῶν,

καὶ ἐπιθυμῶμεν καὶ εὐχώμεθα ἐξ ὅλης ψυχῆς
 νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἡμέρα ὁπόταν θέλῃ εὐδοκή-
 σει ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἀνακαλέσῃ ἐκ τῆς δια-
 σποράς τῶν ἐθνῶν, φοβούμεθα ὅμως, ἐπὶ τῶν
 προφητειῶν βασιζόμενοι, ὅτι ἡ ἐφετῇ αὕτη
 ἐποχὴ δὲν θέλει ἔλθῃ ἄχρις οὗ ὁμολογήσωσι
 καὶ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ τὸν
 ἅπαξ ἐπὶ Γολγοθᾶ σφαγέντα, ἄχρις οὗ ἐπι-
 στρέψωσι καὶ εὐρωσι τὸν Πανοικτίρμονα Βα-
 σιλέα, Σωτῆρα καὶ Θεὸν αὐτῶν, τὸν ἀληθῆ
 Μεσσίαν, τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώ-
 πων εἰς τὸν κόσμον ἐλθόντα. Εἴθε ἡ ἐποχὴ
 αὕτη νὰ ἐπιταχυνθῇ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡ-
 μῶν, καὶ πρὸς τὴν εὐημερίαν πάσης τῆς ἀν-
 θρωπίνου οἰκογενείας.

Ὁ Ἐρχόμενος Ἀγών.

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἐν Λονδίῳ
 παρὰ τῶν βιβλιοπωλῶν Οὐλυστῶρος καὶ
 Σεορημάρου Φυλλάδιον ἀνώνυμον πολὺ πρὸ
 τῆς ἐνάρξεως τοῦ ζητήματος τοῦ Ἁγίου Τάφου

καὶ τῶν Μεντζικοφείων, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὸν μέλλοντα νὰ συμβῇ μέγαν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς ἀγῶνα, ἢ μᾶλλον τὰ Πολιτικὰ τῆς ἐρχομένης δεκαπενταετίας Συμβάντα, βάσιν ἔχοντα τὰς προφητείας τοῦ Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ, καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἔλαχε θαυμαστῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἔφθασεν εἰς ὀγδοηκοστὴν ἔκδοσιν!!! Ἐν αὐτῷ δὲ ὁ συγγραφεὺς διαιρεῖ τὰ προσδοκώμενα συμβάντα εἰς τέσσαρα κεφάλαια·

α. Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ καταστροφή τῆς Τουρκίας ὑπὸ τῶν Ῥώσων.

β. Πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας· καταστροφή τῆς τελευταίας δυνάμεως, καὶ ὁ κατὰ συνέπειαν ἐξαφανισμὸς τοῦ Παπισμοῦ.

γ. Ἡ κατὰκτησις τῶν κεράτων ἥτοι τῶν βασιλείων τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τῶν Ῥώσων.

δ. Ἡ Βρεταννία ἐκτείνει τὰς Ἀνατολικὰς αὐτῆς κατακτήσεις, ἐμποδίζει τὴν κατοχὴν τῆς Ἰουδαίας καὶ διευκολύνει τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Εβραίων ἐν τῇ Παλαιστίνῃ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ὡς λίαν περίεργον, συνιστῶμεν εἰς τὴν προσοχὴν τῶν τὴν Ἀγγλικὴν εἰδότην.

Προφητικὴ γλῶσσα τοῦ Χρόνου,

(Ἐν τῇ κυρίῳ αὐτοῦ ἄρθρῳ τῆς 14 Δεκεμβρίου 1853.)

Ἄν ὁ παρὼν πόλεμος ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐκτείνῃ τὰς ἐνεργείας του κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ, ἔχομεν ὡς βέβαιον ὅτι ἡ ἐπανάστασις θέλει διαδοθῇ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς παραλίας, καὶ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν θέλει ὑποστηριχθῇ μετὰ τοσαύτης φιλοπατρίας καὶ τοσαύτης ἀφοσιώσεως, ὅσας εἶδομεν καὶ κατὰ τὰ πρῶτα τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἔτη. Ὅχι διότι οἱ Χριστιανικοὶ λαοὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων ἔχουσι διάθεσιν νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῆς Ῥωσσίας — ὅχι βεβαίως. ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΥΠΕΡ ΕΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΩΝ.

Ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν προέρχεται ἐκ ΞΕΝΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ, ἀλλ' ἐκ τῆς ΕΜΦΥΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ τυραννουμένου λαοῦ, θέλοντος νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν αὐτονομίαν καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Βλέπομεν ἄλλα ἔθνη ἐν Εὐρώπῃ ἐστερημένα

πολιτικῶν δικαιωμάτων, καὶ οἰκτείρομεν τὴν
 λυπηράν των κατάστασιν. Ἀλλ' οἱ Χριστιαν-
 νικοὶ λαοὶ τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους δὲν στε-
 ροῦνται μόνον πολιτικῶν δικαιωμάτων· ὁ νό-
 μος ὅστις πανταχοῦ προστατεύει τοῦλάχιστον
 τὴν ἰδιωτικὴν περιουσίαν καὶ τοὺς οἰκιακοὺς
 δεσμούς, αὐτοὺς τοὺς ἀφίνει νὰ ληστεύωνται
 ἀτιμωρήτως, καὶ νὰ ἐξυθρίζωνται εἰς πᾶν ὅ,τι
 ἔχουν προσφιλές. Ἡ μαρτυρία των καὶ σήμε-
 ρον ἀκόμη δὲν εἶναι δεκτὴ εἰς τὰ Τουρκικὰ
 δικαστήρια· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἔχωσι
 πραγματικὴν ἰδιοκτησίαν εἶναι δι' αὐτοὺς πε-
 ριωρισμένον, καὶ φόρος ἐξευτελιστικὸς, τὸ χα-
 ράτсион τοὺς ἐπιβαρύνει. Οἱ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣ-
 ΤΑΣΙΑΝ Αὐτῶν ΝΟΜΟΙ Εἶναι ΓΡΑΜΜΑ
 ΝΕΚΡΟΝ, ΕΝ ΟΣΩ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΥΠΟ
 ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ· καὶ μόνον μέσον ἐπι-
 κλήσεως πρὸς ἐπανόρθωσιν εἶναι δι' αὐτοὺς ἡ
 μεσιτεία ξένου τινὸς Προξένου.

Τί παράδοξον λοιπὸν ὅτι τὴν ὥραν τοῦ
 κινδύνου διὰ τὸ Ὄθωμανικὸν Κράτος θέλουσιν
 ἀσπασθῇ ὡς ΩΡΑΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ οἱ
 λαοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες οὔτε εὐγνωμοσύνην οὔτε

ἀγάπην πρὸς τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν ὀφείλουσιν; Εἶναι πρόθυμοι νὰ ὤφελθῶσιν ἐκ πάσης εὐκαιρίας δυναμένης νὰ βελτιώσῃ τὴν κατὰστασίν των· καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι, ἂν τὸ δίλημμα τῆς προτιμῆσεως ἤθελεν εἰς αὐτοὺς τεθῇ μεταξὺ 'Ρωσσίας καὶ Τουρκίας, ἤθελον προτιμῆσαι πᾶσαν μεταβολὴν παρὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς παρουσίας αὐτῶν τύχης*.

Ἡμεῖς ἐμποροῦμεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν Τουρκίαν κατὰ τῶν 'Ρωσσικῶν στρατῶν καὶ στόλων, διότι εἶναι τὰ ἐπιθετικὰ ὅπλα ξένου ἐφορμητοῦ· ἀλλ' εἴμεθα ὀλοτελῶς ἀνίσχυροι νὰ τὴν προστατεύσωμεν κατὰ τῶν κινημάτων τοῦ λαοῦ.

ΒΟΛΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ἢ ΓΑΛΛΙΚΟΝ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ριφθῇ κατὰ τοῦ ἔθνους τούτου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς διεπραγματεύθημεν καὶ ἠγωνίσθημεν κατὰ τὸ 1827· ἀπ' ἐναντίας εἴμεθα ἀκόμῃ ὑπόχρεοι νὰ βοηθήσωμεν τὸν ἀγῶνά του διὰ τὸν λόγον ὅτι **Ἡ ΜΕΛΛΟΥΣΑ**

* Τοῦτο μόνον ὡς σχῆμα ῥητορικὸν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ τῆς 17 Ἀπριλίου 1854.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥ
ΕΘΝΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ.

Ἄν ὁ πόλεμος σπουδαίως τὸ ἐρχόμενον ἔαρ
ἐκραγῇ, θέλει εἶσθαι ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ τὸ νὰ ἐμ-
ποδισθῇ τὸ κίνημα τοῦτο· καὶ, ὅποιονδῆποτε
εἶναι τὸ τέλος του, ἡ Πύλη ποτὲ δὲν θέλει
ἀνακτιῆσει τὴν ἐπὶ τῶν μερῶν τούτων τοῦ
Κράτους της ἐξουσίαν.

Διαμελισμὸς μᾶλλον δυσπολέμητος παρὰ
τὴν προσβολὴν τῆς Ῥωσσίας θέλει τότε ἀρ-
χίσαι, καὶ ἡ Ῥωσσία ἴσως θέλει ἀρπάξει τὴν
λείαν. (ΑΠΑΓΕ !)

Ἡ κυριωτέρα προφύλαξις τῆς Εὐρώπης κατὰ
τοῦ δυστυχήματος τούτου εἶναι Ἡ ΠΡΟΟ-
ΔΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΛΛΟΥ ΚΑΙ Ἡ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΚΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩ-
ΣΙΣ ΤΩΝ ΣΛΑΒΙΚΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Ἀλλ' ὅποιονδῆποτε πολιτικὴν γραμμὴν τη-
ρήσωσιν ὁ τόπος οὗτος καὶ ἡ Γαλλία κατὰ τὴν
παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν δὲν θέ-
λουσι βεβίως ἐπιτρέψει νὰ γείνη ἡ πολιτικὴ
των πρῶσχοιμα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἔθνους Χρι-
στιανικοῦ, τὸ ὅποιον καὶ συμφέρον καὶ χρέος των

εἶναι νὰ ὑπερασπισθῶσι ΚΑΤΑ ΞΕΝΗΣ ΚΑΤΑ-
ΚΤΗΣΕΩΣ Ἡ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ.

Τοῦ ἄρθρου τούτου 4,000 ἀντίτυπα ἐπὶ
μεγάλου χάρτου καὶ μεγάλοις γράμμασιν ἐτοι-
χοκολλήθησαν εἰς τὰς κυριωτέρας τοῦ Λονδί-
νου, Μαγκεστρίας καὶ Λιβερπούλης ἀγυιᾶς,
κατὰ τὴν 25 Μαρτίου (6 Ἀπριλίου) 1854*.
Ἐφερε δὲ ἐν κεφαλίδι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

* Ἐκ τῶν μεγάλων τούτων προγραμμάτων ἐτέθη ἐν εἰς
χρυσῶν περιθώριον, καὶ ἐδόθη πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ Ἀγ-
γλικοῦ Χρόνου τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25 Μαρτίου καθ'
ἡμᾶς, 5 πρὸς τὴν 6 Ἀπριλίου κατὰ τὸ νέον ἔτος 1854,
συνοδευθὲν μετὰ τῆς ἐξῆς προσφωνήσεως «Κύριε Συντάκτα,
οἱ Συμπολῖται ὑμῶν ἐπὶ τῶν Οὐγγρικῶν θέσαντες διάφορα
ἀντίτυπα τῆς ἀξιοτίμου ἐφημερίδος σας ἐπὶ κόντων τὰ κα-
τίκαυσαν εἰς τὰς ἀγυιᾶς περιφερόμενοι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐ-
γράψαν δῆθεν κατὰ Κοσσιούθ. Τῶν δ' ἀπανταχοῦ Ἑλλή-
νων ἡ εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀφιλοκερδῆ καὶ
δικαίαν ὑπεράσπιν τοῦ ἀγῶνός των εἶναι ἀπεριόριστος.
ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον δέχθητε παρ' ἐνδὸς ἐξ αὐτῶν τὸ ἄρ-
θρον ὑμῶν τῆς 14 Δεκεμβρίου 1853 εἰς χρυσῶν περιθώριον,
καὶ κρεμάσατε αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖν ὑμῶν πρὸς αἰωνίαν ἀνά-
μνησιν». «Τὸ δέχομαι», εἶπε, «καὶ σὰς εἶμαι λίαν ὑπό-
χρεως διὰ τὴν τιμὴν.» Τὴν ἐπιούσαν ἐφάνη ἐν τῇ Ἐφημε-
ρίδι ἀξιόλογον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ἄρθρον.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΕΛΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ.

Ἔτερα 10,000 ἀντίτυπα τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου εἰς φύλλον χάρτου τυπωθέντα διενεμήθησαν εἰς τὰ μέλη τῶν Νομοθετικῶν Σωμάτων, καὶ εἰς διαφόρους ἥλλους τῶν ὡς ἄνω εἴρηται πόλεων. Ἐπίσης δὲ τὸ Πρόγραμμα τῶν ἐπαναστατῶν ἐν Τουρκίᾳ Χριστιανῶν τὸ ἐν Ραδοβιτζίῳ τὴν 31 Ἰανουαρίου 1854 δημοσιευθὲν, μετεφράσθη Ἀγγλιστί· προσετέθησαν δὲ εἰς αὐτὸ διακηρύξεις τινες τῶν Βρεταννῶν πολιτικῶν καὶ ἐφημεριδογράφων, ἐπὶ τῶν κινήματων τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν καὶ διενεμήθησαν ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Ἀγγλίας ὑπὲρ τὰς 20,000 χιλιάδας ἀντιτύπων, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ μέλη τῶν Νομοθετικῶν Σωμάτων. Παρὰ πόδας δὲ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς περίοδος· «Εὐμενῇ

Ἀναγνώστα! πᾶσα ἐξήγησις θεωρεῖται περιττή. Ἀνάγνωθι, σκέφθητι καὶ κρίνε μόνος. Διατέλει δ' ἀγορεύων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιланθρωπίας, ἥ παῦσαι τοῦ νὰ καυχᾶσαι πλέον περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων σου! »

Τὸ αἷτιον τῆς ἀποτυχίας τῆς ὥς εἴρηται ἐπαναστάσεως τῆς λαοβούσης τοσαύτην ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν ὑποστήριξιν, καὶ συνοδευθείσης μετὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Πανελληνίου καὶ ἀπείρων Ἀγγλῶν τε καὶ Γάλλων φιλελλήνων, εἰς ἄλλο τι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν, εἰμὴ εἰς τὰ ὅσα ὁ σοφὸς ὄντως Κύμιγξ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ μνημονεύει. Δὲν ἦτο θέλημα Θεοῦ ἡ Τουρκία νὰ καταστραφῇ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν προφητικὴν ῥῆσιν, «Θέλει συντριφθῇ ἄνευ χειρός.» Ὄντως

Ὁ Θεὸς τὰ θαύματά του μυστηριωδῶς πως πράττει,
Εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του χαράττει,
- Ἐπὶ καταιγίδων βαίνει,
Καὶ ὁ νοῦς ἐκπεπληγμένος τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου μένει.

Ἀποσπάσματα ἐκ διαφόρων Ἀγγλικῶν
Ἑφημερίδων κατὰ τὸ 1853.

—
Ἐκ τοῦ Ἑβδομαδιαίου Χρόνου.

Τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰς αἰωνίους Θείας Βουλάς; Τίς δύναται νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ἀόρατον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὡς ἄλλο ἡλεκτρικὸν διαπερῶσαν τὴν οἰκουμένην ρευστὸν, «Στῆθι! Στῆθι! ἡ Τουρκία μὲν ἡμαρτε, πλὴν δύναται νὰ μετανοήσῃ;» Τίς δύναται ν' ἀπαίτησιν ἀπὸ τῆς Νεμέσεως νὰ σταματήσῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης νὰ παραβλέψῃ τὰς αἰωνίους τῆς Θείας Προνοίας ἀποφάσεις; Οὐδεὶς. Τοῦτ' αὐτὸ ἤθελεν εἶσθαι ὡς εἰ ἐζητοῦμεν τὴν ἀνέγερσιν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. Αἰρετώτερον δ' ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ἐγκατελιμπάνετο ἡ Τουρκία εἰς τὸν ἀφανισμόν αὐτῆς καὶ ἂν ἀπεφασίζαμεν τὴν ἀνέγερσιν ἀνεξαρτήτου Χριστιανικῆς Μοναρχίας ἐπὶ τῶν εἰρειπίων αὐτῆς.

*Ἐκ τῆς τριμηνιαίας Ἐπιθεωρήσεως τῆς
Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας.*

Τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον θεωροῦμεν ν' ἀνα-
νεωθῇ ἡ Τουρκία ὑπὸ Κυβέρνησιν Μωαμεθανι-
κὴν. Ἄς προσέξῃ καλῶς ἡ Ἀγγλία μὴ εὐρεθῇ
θεομαχοῦσα. Ἐὰν οἱ ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανοὶ
ἠδύναντο νὰ ὀργανισθῶσι πρὸς συναπαρτισμὸν
κράτους ἀνεξαρτήτου, τοῦτο ἐπ' ἀληθείας ἤθε-
λεν εἶσθαι ἔνδοξον καὶ ἐφετὺν κατόρθωμα.

Ἐκ τοῦ Χρόνου τῆς Κυριακῆς.

Κατὰ τὴν γενικὴν ἰδέαν, ἐναργὲς καθίσταται,
ὅτι εἴτε συμβῇ πόλεμος ἢ τ' ἀνάπαλιν, ἡ Μεγά-
λη Βρεταννία, θέλει εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην
νὰ παραδεχθῇ Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν, πρω-
τεύουσαν αὐτῆς ἔχουσαν τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν. Θέλει εἶσθαι ὄντως ἔνδοξος διὰ τὴν Εὐ-
ρώπην ἡμέρα, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ ἀνακτη-
θείσῃ αὐτῶν πατρίδι, ἔσονται ἅπαξ πάλιν
ἐλεῦθεροι. Πρὸς ποῖον ἔχομεν συμπάθειαν, ἐὰν
ὄχι πρὸς αὐτὴν τὴν ἔνδοξον γενεάν; Ἐνθυ-

μηθῶμεν ὅτι δὲν αἰτοῦσιν ἄλλο τι εἰμὴ τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον. Ἐστω ἡ Ἑλλάς σύμπασα δι' αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας Χριστιανοὺς.

Ἐκ τοῦ Ἐξεταστοῦ τῆς Μαγκεστρίας.

Τίς θέλει ἀρνηθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες κατέχουσι δραστηριότητα, καὶ διοικητικὴν ἱκανότητα, ὥστε νὰ διευθύνωσι τῇς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας τὰ πράγματα, ἐὰν τὴν λάβωσιν εἰς χεῖράς των; Ἀναγνώρισωμεν λοιπὸν τὴν Ἑλληνικὴν ἐν τῇ Τουρκίᾳ ὑπάρχουσαν ἐθνικότητα. Ἐναγκαλισθῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, τὴν φιλικῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένην, τὴν ἔχουσαν τῆς συνειδήσεως τὴν ἐλευθερίαν ὡς βᾶσιν αὐτῆς. Ἐγείρωμεν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ ἐλεύθερον καὶ Χριστιανικὸν κράτος, ὅπερ ἔσεται προπύργιον ἱκανὸν ὑπὲρ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.

Ἐκ τοῦ Οἰκονομολόγου.

Ἡ διαφιλονεικουμένη ἐπικράτεια, ἡ Τουρκία δηλονότι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ Ἑλλήνων

κατοικεῖται. Ἡ τοσοῦτον φθονομένη μεγάλη πόλις, ὑπῆρχε ποτε τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ἡ ἔδρα. Μεταξὺ τῶν νῦν κατοίκων τῆς Τουρκίας Ἑλλήνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζωή-
ρόν τε καὶ σφοδρὸν ἐθνικότητος ὑπάρχει αἰσθημα. Ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία ἅπαξ συστηθῇ, ἔχουσα τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς πρωτεύουσαν, ἃς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἤθελε παλαίσει μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἀληθὴς κατὰ τῆς Ρωσσίας φραγμός! Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς καὶ μόνη τῆς Εὐρώπης ἰσορροπία.

Ἐκ τῶν Πρωϊνῶν Εἰδοποιήσεων.

Ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας ἤχεϊ κακῶς εἰς τὰ ὦτα τῶν Ἀγγλων. Τὸ δὲ πρόβλημα τίς θέλει λάβει τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν δυνάμεθα καὶ ν' ἀκούσωμεν· ἄρα δὲν ἤθελεν εἶσθαι κάλλιον νὰ σκεφθῶμεν, ἐὰν ἡδύνατο ἡ ἀνωτέρω πόλις νὰ σχηματίσῃ τὴν πρωτεύουσαν Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς πάλαι ποτε ὑπῆρχε; Τί ἄλλο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βλέπομεν

ἐν τῇ Τουρκίᾳ, εἰμὴ Ἕλληνας Χριστιανούς. Οἱ Ἕλληνες ὑπήκοοι τῆς Τουρκίας εἰσὶν ἡ ζωὴ αὐτῆς. Ὅθεν ἰσχυρὰ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία ἤθελεν εἶσθαι πλέον ἀνεξάρτητος, καὶ ἤθελε σχηματίσει κατὰ τῆς Ῥωσσίας φραγμὸν ἰσχυρότερον τῆς Τουρκίας.

Ἐκ τοῦ Οἰκογενειακοῦ Κήρυκος.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀτελευτήτων πολυπλοκῶν ἢ μόνη πρὸς ἰσορροπίαν τῆς Εὐρώπης ἀπλὴ καὶ φυσικὴ τῆς χώρας διανομὴ, εἶναι Ἑλλὰς ἡ μεγάλη διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ναὶ μὲν ὁ πληθυσμὸς τῆς Τουρκίας εἶναι Χριστιανικὸς μᾶλλον ἢ Ἑλληνικὸς, ἀλλὰ συσταθείσης τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ Χριστιανοὶ, ἐπεὶ οἱ ὅλοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἤθελον συμπεριληφθῇ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν. Τῶν Ἑλλήνων πλειόνων ὄντων, καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας Ἑλληνικῆς, οἱ ὀλιγώτεροι ἤθελον ἐν τάχει συγχωνευθῇ μετὰ τῶν πλειόνων, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤθελεν ἀποκατασταθῇ ἡ γλῶσσα ὅλων.

Ἐκ τοῦ Χρόνου.

Ἡ γῆ στενοχωρεῖται· αἱ πηγαὶ τῶν ἀβύσσων ἀνοίγονται· ἡ ἀνθρωπότης πανταχοῦ ἐγείρεται ἐκ τοῦ ὕπνου. Παντοῦ μεταβολαί! παντοῦ ἀλλοιώσεις! Εἰς Ἰαπωνίαν, εἰς Σίναν, εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀλλαχοῦ νεωτερισμοὶ συμβαίνουσιν. Οἱ τὰς μεταβολὰς ταύτας θεωροῦντες ἄς ἀρχίσωσιν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξοικειοῦνται μετ' ἄλλης θαυμαστῆς καὶ σπουδαιοτάτης, τῆς ἀναστάσεως, λέγομεν, μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος λαοῦ, καὶ τῆς ἐμφανίσεως ἐν τῇ σημερινῇ φιλολογίᾳ γλώσσης, ἣν ἐθεώρουσαν πάντες ὡς ἀρχαῖόν τι λείψανον, ἀπαράλλακτα ὡς ἄλλο ἀπὸ τῆς Νεμρουδ μάρμαρον. Τὴν ἀπλὴν σύλληψιν ἰδέας τινος τὴν θεωροῦμεν ὡς πλεονέκτημα, καὶ ἂν ὅσοι οὐδέποτε τὸ ἐφαντάσθησαν, ἀποφασίσωσι νὰ παρασκευασθῶσι διὰ τὴν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ ἀνέγερσιν νέου κράτους, θέλουσιν ἤδη κατορθώσῃ πολὺ. Ὁ σπόρος θέλει ἀρχίσῃ νὰ φυτρώνῃ, καὶ ταχέως ἢ βραδέως θέλει ἀνυψωθῇ καὶ σχηματίσῃ δένδρον.

*Ἐκ τῶν Εἰκοτογραφημένων Ἀγγελιῶν τοῦ
Λορδίνου.*

Ἡ Τουρκία εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἀδύνα-
τος καὶ ἐκνενευρισμένη, καὶ ἀπλῇ ἀπειλῇ δύ-
νεται νὰ ἐπιφέρῃ τ' αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὡς
καὶ ἡ κατ' αὐτῆς βία. Ἐντεῦθεν λοιπὸν, καὶ
ἐκ μυρίων ἄλλων περιστατικῶν πιθανὸν καθί-
σταται ὅτι αἱ ἡμέραι τῆς Μωαμεθανικῆς ἐξου-
σίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσὶν ἡριθμημέναι· ὅτι
ἅμα οἱ Σουλτάνοι ἀποχωρήσωσιν εἰς τὴν Ἀ-
σίαν ἢ ὑπεράσπισιν τοῦ Θρόνου των κατὰ τῶν
ιδίων Σατραπῶν θέλει εἶσθαι ἀγίων αὐτῶν ἀ-
διάλειπτος· καὶ ὅτι πολλοὶ ἄλλοι Πασάδες
καὶ Βεζύραι ἐπίσης ἱκανοὶ καὶ σκολιοὶ ὡς ὁ
Μεχμέτ Ἀλλῆς θέλουσιν ἀναφανῆ ὅπως σχη-
ματίσωσι βασίλεια ἐκ τῶν σεσηπότεων μελῶν
τῆς πεπτωκυίας Αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' ἄς μὴ
ἐλπίσῃ ὁ Τσάρος Νικόλαος ὅτι τὰ τοιαῦτα
θέλουσι τραπῇ πρὸς ὄφελός του· καὶ ἐπὶ τῇ
ὑποθέσει ὅτι οἱ Τοῦρκοι θέλουσιν ἐγκαταλείψει
τὴν Εὐρώπην δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι θέλει

τῷ ἐπιτραπῇ νὰ τοὺς διαδεχθῇ. Αἱ μεγάλαι Δυνάμεις οὐδὲν ἔχουσι μὲν συμφέρον νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐξουσίαν προσωρισμένην νὰ πέσῃ, ἀλλ' ἔχουσι συμφέρον ν' ἀντιτάξωσιν ἀντίπαλον ὅπως διαφιλονεικῇσιν τὴν κτῆσιν τῆς χώρας ἐκείνης πρὸς τὴν Ῥωσσίαν. Οἱ Χριστιανοὶ ὑπήκοοι τοῦ Σουλτάνου γνωρίζουσιν ἤδη ὅτι ἡ συγχώνευσις αὐτῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Μοσκοβιτικῇ Αὐτοκρατορίᾳ δὲν ἤθελε προσθέσει τι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν νῦν χαίρουσι καὶ ἤθελε διὰ παντὸς ἐξαφανίσει τὴν γλυκεῖαν τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν ἐλπίδα. Οὕτως ἂν καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ Τσάρος δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν Τουρκίαν, εἶναι ἐπίσης πιθανὸν ὅτι δὲν θέλει συγχωρηθῇ εἰς αὐτὸν νὰ μεθέξῃ τῶν λαφύρων, καὶ ὅτι νέα Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐμπορεῖ νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Μωαμεθανικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ νὰ σχηματίσῃ ἰσχυρὸν φραγμὸν ἐναντίον τῶν κατακτητικῶν σχεδίων τοῦ ἀκορέστου Κολοσσοῦ, ὅστις ἤδη ἐνσκιάζει καὶ κατατρομάζει τὴν Εὐρώπην, παρ' ὅσον ποτὲ ὑπῆρξεν ἡ

Τουρκία αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἀρμοδία καὶ ἀνταποδοτικὴ συνέπεια τῶν ἐπιβουλῶν, τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ῥωσσίας, οὐδέποτε διέλιπον μελετῶντες κατὰ τοῦ γείτονός των. Τὴν σήμερον αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πιθανωτέρα λύσις τῆς μεγάλης ταύτης δυσκολίας. Τὴν λύσιν ταύτην ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία δὲν ἐζήτησαν μὲν ποτὲ νὰ ἐπιταχύνωσιν, ἀλλ' ὅμως ἂν λάβῃ ποτὲ χώραν, τὸ σφάλμα καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς θὰ πέσωσιν ἴσως εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Ῥωσσίας.

Ἡδυνάμεθα νὰ ἐκτείνωμεν τὴν συλλογὴν ταύτην ἄχρις οὗ σχηματίσωμεν πόνημα ὁγκῶδες, ὡς ἄλλο τοῦ Κοῦμα δωδεκάτομον, πλὴν οὐδὲ τὸ στενὸν τοῦ φυλλαδίου συγχωρεῖ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον, οὐδ' ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει. Βεβαιωθῶμεν ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων, ὅτι ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἕνεκα ὑψηλοτέρων συμφερόντων τὰ πάντα φαίνωνται καθ

ἡμῶν, ἐλεύσεται ἡ ὥρα καθ' ἣν προστάται
καὶ ὑπέρμαχοι τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν θέλουσιν ἀ-
ναφανῆ καὶ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ
(τὸ δὲ ὄνομα αὐτῶν Λεγεῶν) καὶ ἕως τότε
ὑπομένωμεν ἀγογγύστως τὰ ὅποια μᾶς περι-
κυκλοῦσι δεινά. Οὐδὲ θριξ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν
θέλει ἀπωλεσθῇ ἄνευ τῆς ῥητῆς τοῦ Ὑψίστου
ἀδείας!!!

Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης μεταβολῶν καὶ
περιπετειῶν (κύκλος ἀνθρώπινα) καὶ πάντα
τὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον ὑπάκεινται εἰς ἀλλοίωσιν.
Ἔχομεν πᾶσαν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι
ὁ Παντοδύναμος κόπτει πολλάκις τὰ πολύ-
πλοκα τῆς ἀνθρωπίνης πολιτικῆς νήματα καὶ
φέρει εἰς ἐπιτυχίαν τὰ πλεόν ἀπηλπισμένα
σχέδια.

Εἴθε ταῦτα πάντα νὰ συμβῶσιν εἰς τὰς
ἡμέρας μας, πρὸς δόξαν τοῦ Σοῦ Παναγίου
ὀνόματος, ὦ Χριστέ, ἐπάκουσον ἡμῶν Ἀμήν.

*Κρίσεις περὶ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας τοῦ
ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρλανδίας Κό-
μητος Καρλίσλου.*

Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν γνωστο-
τέρας εἰς τὸ κοινὸν τὰς περὶ Ἑλλάδος καὶ
Τουρκίας κρίσεις ἀνδρὸς ἐπίσημον κατέχοντος
θέσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρ-
λανδίας καὶ μέλους τοῦ ἀγγλικοῦ Ὑπουργείου
κόμητος Καρλίσλου, δημοσιεύομεν μετὰφρα-
σιν τινῶν περικοπῶν τοῦ Ὀδοιπορικοῦ Ἡ-
μερολογίου του, προτάσσοντες ἐνταυτῷ τὰς
περὶ τοῦ βιβλίου τούτου παρατηρήσεις τῶν
συντακτῶν τοῦ Θεατοῦ τῆς Ἀνατολῆς (Spe-
ctateur d' Orient) ἀξιολόγου περιοδικοῦ, τι-
μῶντος τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν.

»Τὸ Ὀδοιπορικὸν τοῦτο Ἡμερολόγιον (λέ-
γει ὁ Θεατῆς), ὡς μετριοφρόνως τὸ ἐπιγρά-
φει ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, εἰς διάστημα μηνῶν
πέντε ἔτυχε πέντε ἀλλεπαλλήλων ἐκδόσεων.
Εἰς κοινωνίαν ἐμβριθῆ, ὡς εἶναι ἡ ἀγγλική,
εἰθισμένην νὰ σκέπτηται, νὰ παρατηρῇ, νὰ

λαμβάνη μέρος εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας διὰ τῶν ἰδιαιτέρων πολιτικῶν συλλόγων (meetings) καὶ τοῦ ἐλευθέρου τύπου της, νὰ καθοδηγῇ δὲ καὶ διευθύνῃ τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως διὰ τῆς ἔμφρονος καὶ ἰσχυρᾶς κοινῆς γνώμης, ἥ τοιαύτη ἐντὸς βραχέος χρόνου ἀνατύπωσις συγγράμματος μὴ ἔχοντος μὲν ἀξίωσιν ὅτι πραγματεύεται τὴν λύσιν τῶν σπουδαίων ζητημάτων τοῦ παρόντος καιροῦ, ἀλλ' ὅμως ἐπιψάουτος καὶ διευκρινίζοντος ἱκανῶς αὐτὰ ἐν παρόδῳ, μᾶς φαίνεται οἰωνὸς ἄριστος. Ἄν δὲ ψυχῆς ἀνδρείας ἴδιον ἦναι τὸ νὰ κηρύττῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ὁ κόσμος ὅλος τὴν παραγνωρίζῃ, δὲν εἶναι μικρότερα ἢ ἀρετὴ ἐκείνων, οἵτινες ἀποσεύοντες τὴν μαγικὴν δύναμιν τῆς ἀπάτης, ἥτις τοὺς γοητεύει καὶ τοὺς πλανᾷ, ἀνοίγουσι τὰ ὄμματα πρὸς τῆς ἀληθείας τὸ φῶς. Δικαίως λοιπὸν ἤθελε λογισθῇ τις ἀχάριστος, ἂν δὲν ἔσπευδε ν' ἀνομολογήσῃ ὅτι καὶ ἡ ἀνδρεία αὕτη ὑπάρχει εἰς τὸν Κόμητα Καρλίσλην καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη εἰς τὸ κοινὸν τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

»Οἱ Ἕλληνες, ὀφείλουσιν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Κόμητα Καρλίσλην. Εἴτε περὶ αὐτῶν ὁμιλεῖ, εἴτε περὶ τῶν Τούρκων, αἱ σκέψεις του εἶναι ἐν γένει ὀρθόταται· καὶ τοῦτο διότι ἠθέλησε νὰ ἴδῃ καὶ ἐξακριβώσῃ τὰ πάντα ἰδίῳις ὁμμασι· καὶ ἔσας χαίρειν ὅσα ἄλλοι περιηγηταὶ πρὸ αὐτοῦ ἔγραψαν καλὰ ἢ κακὰ, συνεβουλεύθη μόνον τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ κρίσιν, καὶ ἔδειξεν ἀμεροληψίαν τόσῳ μάλλον ἀξιοθαύμαστον, καθόσον οἱ Τούρκοι εἶναι τὴν σήμερον τὸ λατρευόμενον εἶδωλον.

»Θέλομεν λοιπὸν τὸν παρακολουθήσει εἰς τὰς πεπρατηρήσεις του χωρὶς νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς ἀφ' ἑαυτῶν οὐδέν, καθότι ἡ μαρτυρία ἀνδρὸς ἔχοντος τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν οὕτως ὥριμον, καὶ κατέχοντος οὕτως ὑψηλὴν θέσιν, ὡς ὁ Κόμης Καρλίσλης, δὲν χρήζει σχολίων. Μὴ λησμονήσωμεν μόνον ὅτι ἡ ὁδοιπορία τοῦ διαρκέσασα ἐν περίπου ἔτος, ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1853 καὶ 1854, καθ' ὃν δηλαδὴ χρόνον ἡ μὲν Ῥωσσία εἰσῆρχετο εἰς τὰς ἡγεμονίας, ἡ δὲ Ἀγγλία καὶ Γαλλία μετέβαινον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ οἱ μὲν

δοῦλοι Ἕλληνες ἐπειρῶντο ν' ἀποσείσωσι τὸν
ζυγὸν αὐτῶν, οἱ δὲ αὐτόνομοι Ἕλληνες εὗρέ-
θησαν ὑπὸ κατοχὴν. Οὕτω πως μόνον δύναται
τις νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὰς παρατηρήσεις
καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ εὐγενοῦς περιηγητοῦ.
Ταῦτα προτάσσει ὁ Θεατής· ἰδοὺ δὲ καὶ αἱ
περικοπαὶ τοῦ Ἡμερολογίου, ὅσας τὸ αὐτὸ πε-
ριοδικὸν ἀναφέρει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀλη-
θείας τῶν λόγων του.

• Μεταξὺ τῶν Τούρκων, οἵτινες κατέχουσιν
» ὑψηλοτέραν κοινωνικὴν θέσιν καὶ δύνανται
» νὰ ζῶσιν ἐν εὐπορίᾳ, πολλὰ ὀλίγοι εἶναι οἱ
» μὴ ἔκδοτοι εἰς τὴν δωροδοκίαν καὶ τὴν ἄ-
» δικον καὶ δι' αἰσχροῦν μέσων γενομένην ἄρ-
» γυρολογίαν. Διὰ πάσης τῆς τῶν δημοσίων
» ὑποθέσεων διαχειρίσεως, διὰ παντὸς τοῦ πο-
» λιτικοῦ βίου των, ὑπὸ τὸ ἐπαγωγὸν πρό-
» σχημα ἄκρας φιλοφροσύνης καὶ ὑποχρεωτι-
» κωτάτων τρόπων κρύπτεται καὶ ἐνεργεῖ ἐν
» τῷ σκότει πνεῦμα δουλοφροσύνης, συκοφαν-
» τίας καὶ ἀγενῶν ἀντεκδικήσεων. Ἀδύνατον
» νὰ φαντασθῇ τις μέχρι τίνος βαθμοῦ φθάνει
» ἡ ἄγνοια καὶ ἀπαιδευσία τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

»Πιστεύουσι, μὲ εἶπαν, τὴν ὥραν ταύτην ὅτι
 »οἱ ἐδῶ παρόντες στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ
 »Γαλλίας ὑπόκεινται εἰς τὸν Σουλτάνον μι-
 »σθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι, ἀρχομέ-
 »νου τοῦ ἔτους, ἦλθεν ὁ κόμης Λεϊνιγκένιος
 »νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν, ἣν
 »εἶχεν ἀναθέσει αὐτῷ ἡ Αὐστρία, ὁ λαὸς ἐ-
 »πίστευεν ἀδιστακτως ὅτι ἦλθε νὰ παρακα-
 »λέσῃ τὸν Σουλτάνον νὰ δώσῃ εἰς τὸν νέον
 »Αὐτοκράτορα τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ φορῇ τὸ
 »στέμμα του. (Σελ. 181—182).

»Περὶ δὲ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῶν
 »Τούρκων δὲν ἐπιχειρῶ νὰ λαλήσω. Τὸ ὅλε-
 »θριώτατον, διὰ νὰ μὴ εἶπω κακουργότατον,
 »πρόσκομμα τῆς ἐθνικῆς προόδου εἶναι ἡ ἀθε-
 »ράπευτος νωθρότης καὶ ἀδράνεια ἡ κατακυ-
 »ριεύουσα ὅλας ἐξίσου τὰς τάξεις, ἀπὸ τοῦ
 »πασᾶ, ὅστις ροφᾷ τὸν ναργιλὲν ὑπὸ τὴν ἀ-
 »ναδενδράδρα τοῦ κιοσκίου του, μέχρι τοῦ
 »ἀπλοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μὲ περιείλημα ῥά-
 »κους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ πόδας συνε-
 »σταυρωμένους κάθηται ἔμπροσθεν τοῦ σεσχ-
 »θρωμένου καφενείου τῆς ἐσχάτης κωμωπό-

»λεως, καπνίζων τὴν βανχουσουργὸν πίπαν του.
 »Οἱ λόγοι τῶντι ὅσους ἀκούω κατ' ἐπανάλη-
 »ψιν παρ' ὄλων ὅσους ἐντυγχάνω (ἐξαιρουμέ-
 »νων ὀλίγων) ἀνθρώπων ἐχόντων ἀκριβεῖς πλη-
 »ροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ,
 »δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξήγησις τοῦ
 »προφητικοῦ ἐκείνου χωρίου τῆς Ἀποκαλύ-
 »ψεως τοῦ προλέγοντος τὴν ἀποξήρανσιν τῶν
 »ὕδατων τοῦ ποταμοῦ *Εὐφράτου*. Εἰς τὴν Ἡ-
 »πειρον, εἰς τὰς νήσους, ὁ Ἕλλην χωρικὸς ἐρ-
 »γάζεται καὶ πλουτίζεται. Ὁ Τοῦρκος ἀναπαύε-
 »ται καπνίζει τὴν πίπαν του καὶ φθείρεται
 »ὀλονέν. Τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικοῦμενα χω-
 »ρία προοδεύουσι κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ
 »βρίθουσι παιδίων, ἐνῶ εἰς τὰ Τουρκικὰ χω-
 »ρία βλέπει τις τοίχους ἄνευ στεγῶν, καὶ
 »τσαμῖα καταρρέοντα· ἂν ὁμιλήσῃς μετὰ τῶν
 »πολιτικῶν των ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν εἶδον ἰ-
 »δίους ὅμμασι ταῦτα, περὶ τῆς πίστεως ταύ-
 »της τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, εἶναι καλοὶ νὰ
 »σοὶ ἀποκριθῶσιν ὅτι οὕτω δὲν ἔχει τὸ πρᾶγ-
 »μα· ὅτι ὁ δεῖνα στρατηγὸς Πρῶστος ἐπιθεω-
 »ρήσας ὅχι πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τὸν Τουρκικόν

»στρατὸν ἐθαύμασε τὴν περὶ τὰ πολεμικά δε-
 »ξιότητά του, ὅτι ὁ δεῖνα πλοίαρχος Ἀγγλος
 »ἐπισκεφθεὶς τὸν στόλον των καὶ ἰδὼν τὰ περὶ
 »τὸ τηλεβόλον γυμνάσιά των, ὠμολόγησεν ὅτι
 »καλλήτερα αὐτῶν δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ
 »Ἀγγλικοῦ πλοίου, ὅτι τὰ στρατιωτικὰ νοσο-
 »κομεῖα των εἶναι τέλεια ὑποδείγματα τά-
 »ξεως καὶ σοφῆς διοργανώσεως. Ἐγὼ δὲν ἀν-
 »τιτείνω εἰς ταῦτα· παραδέχομαι μάλιστα ὅτι
 »εἰς μίαν ἢ δύο μάχας οἱ Τοῦρκοι, κατὰ τὴν
 »πρώτην ὁρμὴν των, ἐνδέχεται καὶ νὰ νική-
 »σωσι τοὺς Ῥώσους. Ἀλλὰ μακρύνθητι ὀλί-
 »γον τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐν αὐτῇ λαμ-
 »πρῶν πολιτικῶν καταστημάτων, τί βλέπεις
 »ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως χώρας, ἣν ἡ φύ-
 »σις καὶ τὸ κλίμα ἐπροίκισαν δαψιλέστατα,
 »καὶ ἥτις ὑπῆρξε τὸ πάλαι ἡ κοιτὶς πάσης τέ-
 »χνης καὶ παντὸς πολιτεύματος; Παρατήρη-
 »σον ὁ ἴδιος· ἐρώτησον τοὺς ζῶντας ἐν αὐ-
 »τῇ· χωρία ἔρημα, πεδιάδες ἐκχερσωθεί-
 »σαι, ὄρη βρῦοντα ληστῶν, νόμους ὑπνώττον-
 »τας ὑπὸ μανδραγόραν, διοίκησιν διεφθαρμένην,
 »ΛΑΟΝ ΟΣΤΙΣ ΟΙΧΕΤΑΙ! (Σελ. 182—184).

Τουρκός τις ἔλεγεν εἰς φίλον τοῦ Κ. Καρλίσλου Κ. Καλβέρτον, πρόξενον τῆς Ἀγγλίας εἰς Δαρδανέλλια, ὅτι κατήντησεν ἀναπόφρευκτον πρᾶγμα τὰ κυριώτερα δημόσια ὑπουργήματα νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς Χριστιανούς, ὁ στρατός νὰ καταρτισθῇ ἐξ αὐτῶν, καὶ καμμίαν ἡμέραν νὰ εἴπωσιν εἰς τὸν Σουλτάνον οἱ ὑπουργοὶ του νὰ βαπτισθῇ Χριστιανός, πρότασις εἰς ἣν δὲν πρέπει νὰ ἀντιτείνῃ ὁ Σουλτάνος. «Τότε λοιπὸν, ἐρωτᾷ ὁ ἠκόμης Καρλίσλης, ποῖος θέλει πρῶτος στεφθῇ ἐν τῇ βασιλικῇ τῆς Ἀγίας Σοφίας, νεοφώτιστός τις ἢ κατακτητής; Κωνσταντῖνός τις ἢ Φερδινάνδος τις;» (Σελ. 77—78.)

Παρατηρῶν δὲ τὴν ἀθλιότητα τῶν Τουρκικῶν πόλεων ἀναφωνεῖ· «Ἦθελον νὰ ἐπισκεφθῶ ἑμίαν τῶν πόλεων τούτων μὲ κἀνέναν ἀπὸ τοῦς ἐνθέρμους Τουρκομανεῖς μας, ἐξ ἐκείνων οἵτινες διαβεβαιοῦσιν ὅτι οὐδεὶς τόπος ἔκαμεν ὅσας ἢ Τουρκία προόδους εἰς διάστημα τριάκοντα ἐτῶν.» (Σελ. 310).

Ἰδοὺ προσέτι τί, ὡς περίεργον, διηγεῖται·

«Ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου ὑπάρχει μία

»μεγάλη λιθόκτιστος οίκία μὲ κῆπον καὶ κιόσκι-
 »ον, οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥεσσὶτ Πασᾶ. Με
 »εἶπαν (λέγει ὁ Κόμης Καρλίσλης) ὅτι ἡ οἰκία
 »αὕτη καθὼς καὶ στενὴ τις ταινία γῆς παρα-
 »κειμένης, ἡγοράσθησαν ἀρτίως ὑπὸ τοῦ Σουλ-
 »τάνου, ἀντὶ 200,000 λιρῶν στερλινῶν, καὶ
 »ἐδόθησαν ἀμέσως εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ῥεσσὶτ Πα-
 »σᾶ, μέλλοντα νὰ νυμφευθῇ μίαν Σουλτάναν.
 »Περίεργος τῶντι διαπραγματεύσεις μεταξὺ
 »τοῦ ἡγεμόνος καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν
 »ὑπουργοῦ του, ἥτις καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἐπεκρίθη
 »αὐστηρῶς, γενομένη μάλιστα καθ' ἣν στιγ-
 »μὴν ὑπάρχει τοσαύτη ἀνάγκη χρημάτων διὰ
 »ν ἀπαντηθῶσι τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου.» (Σελ.
 172).

Εἰς τὰς περὶ Ἑλλάδος κρίσεις του, (λέγει ὁ
 Θεατῆς), ὁ κόμης Καρλίσλης παρέχει ὁμοίως
 πεῖραν τῆς συνήθους ἀμεροληψίας του· βλέπει
 τὰς παρεκτροπὰς τῆς κυβερνήσεως* καὶ μέμ-
 φεται αὐτὰς λέγων προσέτι ὅτι ἡ γεωργία δὲν

* Τὰς ἐπιμεβάσεις καὶ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς καὶ τὰς
 καλπονοθεύσεις κατακρίνων ἐνταῦθα, ὁμολογεῖ ὁ φιλαλήθης
 συγγραφεὺς ὅτι οὐδ' ἡ Ἀγγλία εἶναι ὅλως ἀθῶα τῶν τοιούτων.

ἐμψυχοῦται, τεχνουργεῖα βιορηχανικὰ δὲν
 ὑπάρχουσι, τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐλεεινά.
 «Ὅλα ταῦτα εἶναι τόσοι λόγοι ἀπορίας καὶ
 »ἀθυμίας εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶχον συλλάβει
 »λαμπράς ἐλπίδας περὶ τῆς ἀναγεννωμένης
 »Ἑλλάδος, καὶ προσενέγκει γενναίας θυσίας
 »ὑπὲρ τοῦ σεμνοτάτου καὶ ἐντίμου ἀγῶνός
 »της, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἴπη τις, ὅτι τὰ
 »αἰσθηήματα ἐκεῖνα τὰ τόσον φυσικά, ἅτινα
 »δύσκολον εἶναι δι' ὅλους ἡμᾶς ν' ἀποφύγω-
 »μεν καὶ νὰ μὴ τὰ συμμερισθῶμεν, ἐψεύσθη-
 »σαν ὑπὸ τῶν πραγμάτων.»

«Ὅταν ἐνθυμηθῇ τις ὅτι πρὸ εἰκοσιτριῶν
 »εἰσὼν ὁ Πειραιεὺς ἦτον αἰγιαλὸς ἔρημος, μό-
 »νην στέγην ἔχων ἐν μικρὸν Μοναστήριον, καὶ
 »ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπῆρχεν ὁρθὴ οὔτε
 »μία μόνη οἰκία, ἐν ᾗ σήμερον εἰς μὲν τὸν
 »Πειραιᾶ ὁ ἐρχόμενος ξένος βλέπει ὠραίαν
 »προκυμαίαν καὶ εὐρυχώρους ἀγυίας· παρὰ
 »πόδας δὲ τῆς ἀκροπόλεως ὅχι βεβαίως τὰ
 »θαυμάσια τῆς ἀρχαίας δόξης, ἀλλὰ πόλιν
 »νεόδμητον καὶ ὁμολογουμένως ὠραίαν, ταῦτα
 »ἐνθυμηθεὶς δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ

»πρόδος εἶναι δυνατὴ καὶ ὅτι ὑπάρχει μά-
 »λιστα ἀπὸ τοῦδε πραγματικὴ πρόδος· ἀλλὰ
 »τὸ σπουδαιότατον κατ' ἐμὲ εἶναι ὅτι εἰς τὸν
 »ΛΑΟΝ αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος ἐνυπάρχουσιν
 »ἀφορμαὶ καὶ στοιχεῖα προόδου καὶ βελτιώ-
 »σεως. Οὐδεὶς κατήγορος ὑπάρχει τόσον θρα-
 »σὺς ὥστε ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐξοχὴν νοημοσύνην
 »τῶν Ἑλλήνων· ἐγκαρτεροῦσι προσέτι εἰς
 »τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς ἐνδελεχεῖς μόχθους.
 »Τὸ φιλομαθὲς αὐτῶν διαφαίνεται καὶ εἰς αὐ-
 »τὰς τὰς κατωτάτας κοινωνικὰς τάξεις. Νεα-
 »νίσκοι καὶ κοράσια μεταβαίνουσι συχνὰ εἰς
 »Ἀθήνας καὶ γίνονται ὑπηρέται, μόνον μισθὸν
 »ἀπαιτοῦντες τὴν ἄδειαν νὰ φοιτῶσιν ὀλίγας
 »ῥάρας εἰς τὰ σχολεῖα.» (Σελ. 208—210.)

Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ κόμης Καρλίσλης λέγει ὅτι
 »εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὸν λαὸν τῶν ἐπαρ-
 »χιῶν εὐρίσκει τις ἀπλότητα οἰκιακῶν ἡθῶν,
 »χαρακτῆρα φαιδρὸν, καὶ εἰλικρινῇ ἐγκάρδιον
 »καλοκαγαθίαν, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ, λέγει, νὰ
 »ἐκφέρω προώρους κρίσεις· ἀλλ' ὅμως εἶναι
 »δῆλον ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐν ἑαυ-
 »τῷ πολλὰ τὰ ἐνθαρρύνοντα τὰς περὶ αἰ-

»σίου μέλλοντος ἐλπίδας, ἂν ἐτέλθῃ εὐτυ-
»χῆς περιστάσεων συγκυρία καὶ καλὴ κυδέρ-
»νησις.» (Σελ. 195).

Ἄν τὰ ὅρια τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, (λέγει
ὁ Θεατῆς), μᾶς ἐπέτρεπον ἐκτενεστέραν ἀνά-
λυσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἠθέλομεν ἰδεῖ τὸν
Κόμητα Καρλίσλιν στρέφοντα τὴν λεπτὴν καὶ
εὐφυῆ εἰρωνίαν του κατὰ τοῦ Ἄγγλου ἐκείνου
τῶν Ἀθηναίων ὅστις ἀσχολούμενος περὶ τὴν
Ἱστορίαν τοῦ Μεσαιῶνος μεμψιμοιρεῖ κατὰ τῆς
ἀμαθείας τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, οἵτινες
κατ' αὐτὸν ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη
εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου
μέχρι τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος· (Σελ 189.)
ἠθέλαμεν τὸν ἰδεῖ ἀναφέροντα τὴν ὑπὲρ τοῦ
Ἑλληνικοῦ κλήρου εὐμενῆ μαρτυρίαν Ἀμερι-
κανοῦ τινὸς ἱεραποστόλου (Σελ. 193)· ἢ ἀπο-
φαινόμενον ἀσμένως ὅτι εἶναι δύσκολον γνω-
ρίσας τις τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν νὰ μὴ γείνη
ὁπαδὸς καὶ θιασώτης αὐτῆς, τῆς ὁποίας θαυ-
μάζει τὴν χάριν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐ-
φυίαν· ἢ τέλος κατακλύων τὴν ἀγαθὴν προαί-
ρεσιν τοῦ Βασιλέως Ὁρδῆ. (Σελ. 287—290).

Ο ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΣΤΑΘΜΕΥΩΝ ΑΓΓΛΙΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἐρανίζομεθα ἐκ τῆς Σκωτικῆς ἐφημερίδος Gallway Advertiser and Wigtownshire Free Press τῆς 2 Αὐγούστου 1855, τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν γραφεῖσαν παρ' Ἀγγλοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου τοῦ 91 Τάγματος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θέλουσιν ἀναγνώσει μὲ περιέργειαν, καθ' ὃ περιέχουσιν ἀληθῆ εἰκόνα στρατιώτου ἔχοντος ἀχραιφνῆ πατριωτισμὸν, πλήρη τοῦ ἐπιβεβλημένου αὐτῷ καθήκοντος συναίσθησιν, καὶ πρὸ πάντων θερμὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, καταφαινομένην εἰς τὰς πράξεις του καὶ τοὺς λόγους του.

Εν Πειραιεῖ, Ἑλλάς 17 Ἰουλίου 1855

Φίλτατε Ἐξάδελφε,

Ἐλάβον τὴν ἀκριβὴν μοι καὶ περιπόθητον ἐπιστολὴν σας τῆς 2 παρελθόντος, ἀφοῦ διώ-

δευσεν ἔξ ἐβδομάδας καὶ πέντε ἡμέρας καὶ
 ὑπερευχαριστήθην μαθὼν ἔξ αὐτῆς, ὅτι καθ'
 ἣν στιγμὴν τὴν ἀπεστείλατε εὐρίσκεσθε εἰς
 ἐντελῇ ὑγείαν καὶ ἰσχὺν σωματικὴν. Θεω-
 ρῶ δ' ἐμαυτὸν εὐτυχῇ δυνάμενον νὰ εἶπω ὅτι
 ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀφίνει καὶ ἐμὲ εἰς πλήρη
 κατοχὴν τῆς αὐτῆς εὐλογίας, χάρις τῷ Θεῷ,
 διὰ τὸ πλουσιοπάροχον καὶ μέγα αὐτοῦ ἔ-
 λεος. Ὡ! ὅποια μεγάλη εὐτυχία εἶναι ἡ κα-
 τοχὴ τῆς ὑγείας, ἀλλ' ὅποیان κάμνουσιν οἱ
 πολλοὶ κατὰχρησιν ἀντὶ χρήσεως αὐτῆς! Ἐκ
 τῆς ἐπιστολῆς σας εἰκάζω, ὅτι δὲν τρέφετε
 ἐλπίδας περὶ τῆς ταχείας τοῦ πολέμου παύ-
 σεως, καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι ὅταν φέρῃ τις
 κατὰ νοῦν τὸν χρόνον τῆς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς
 Σεβαστουπόλεως διαμονῆς τῶν συμμαχικῶν
 στρατῶν, ἄνευ τινὸς οὐσιώδους ἀποτελέσμα-
 τος, ἔμπορεῖ νὰ νομίσῃ, ὅτι τὰ περὶ οὗ ὁ λό-
 γος τεῖχη θέλουσιν ἀντισταθῇ διὰ πολλὰ
 κατὰ συνέχειαν ἔτη εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας
 τῶν συμμάχων· πλὴν τὸ τριοῦτον δὲν δύνα-
 ται νὰ συμβῇ εἰμὴ πρὸς τινα μόνον καιρὸν,
 ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ Σεβαστούπολις ὀφείλει καὶ

πρέπει νὰ πέσῃ (1), καὶ εὐχομαι ὁ καιρὸς οὗτος νὰ ἐπιταχυνθῇ, ὅτε ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη θέλει εἶσθαι τὸ κυριεῦον τῆς καρδίας πάθος, ὅτε ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη θέλουσιν ἀμοιβαίως ἀσπασθῇ ἀλλήλας καὶ θέλουσι βασιλεύσει ἐν θριάμβῳ ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς μακαρίας ταύτης ἐποχῆς δὲν δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν ἄλλο τι εἰμὴ πόλεμον. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ἡ βραχεῖα τοῦ βίου ἡμῶν περίοδος δύναται νὰ παρέλθῃ πρὸ τῆς παύσεως τῆς μεγάλης ταύτης πάλης καὶ τῶν σκηνῶν τούτων τῆς αἵματοχυσίας καὶ τῆς σφαγῆς, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἐποφθαλμιῶμεν πρὸς τὴν προσδιωρισμένην ταύτην ἐποχὴν, καὶ νὰ εὐχώμεθα «Κύριε ἐπίσπευσον αὐτὴν ἐν τῷ Σῶ καλῷ χρόνῳ καὶ τρόπῳ.» Ἀναμφιβόλως, ὁ Παντοδύναμος ἤδη μαστίζει τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, καὶ τῆς φανεραῆς ἀποστασίας αὐτῶν, καὶ μέλλει διὰ τινος μεγάλου συμβεβηκότος νὰ τὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· διότι ὁ πόλεμος δὲν θέλει περιωρισθῇ εἰς ἓν ἔθνος μόνον, ἀλλ' εἶναι πόλεμος ἐν ᾧ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς θέλουσι λά-

θει ενεργητικὸν μέρος. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἶναι ἤδη ἐστρωμένα τὰ πτώματα πολλῶν χιλιάδων ἀνδρείων στρατιωτῶν· τοῦ τάφου τὸ καταβιβρώσκον στόμα ἐπληρώθη ὑπὸ ἑκατοντάδων συμπατριωτῶν μας ὑπερασπιζομένων τὰ συμφέροντα τῆς τόσον προσφιλοῦς αὐτοῖς πατρίδος· καὶ ἐλπίζω, μάλιστα εὐχομαι, ὥστε αἱ ἐστίαι τῶν πατέρων ἡμῶν νὰ χαίρωνται εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ἐπὶ πολὺ. Ἀλλὰ δύνασαι νὰ εἴπης, ὦ Πῶς δύνανται αἱ ἐστίαι ἡμῶν νὰ ἦναι εἰρηνικαὶ ἀποσπώμεναι ἀπὸ τὴν γαλήνειον αὐτῶν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τῆς μεγάλης ταύτης πάλης; Ἐκεῖ μῆτηρ θρηνεῖ διὰ τὸν θάνατον ἴσως μονογενοῦς υἱοῦ, ἐδῶ ἀδελφὴ ὀδύρεται διὰ τὴν ἀπώλειαν ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ, τὰ τέκνα διὰ προσφιλεῖ πατέρα, ἡ σύζυγος δι' ἀξιεράστον ἄνδρα!— ὅθεν εἰρήνη δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὰς ἐστίας ἡμῶν, ἐνόςω ὁ πόλεμος οὗτος ἐξακολουθεῖ. Ταῦτα πάντα σύμφημι ἔχονται ἀληθείας· ἀλλ' ἐξ ἄλλου μέρους δὲν προφυλάττονται αἱ ἐστίαι αὐταὶ ἀπὸ τοῦ γυμνοῦ ξίφους, τῆς καταστροφῆς, καὶ τοῦ ἀπεχθοῦς ξένου ζυγοῦ ὑπ' αὐ-

τῶν ἐκείνων, οἵτινες εἰσὶν ἤδη οἱ αἴτιοι τῆς
 θλίψεως αὐτῶν, καὶ δι' αὐτῶν δὲν προφυλάτ-
 τεται αὐτὴ ἡ Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ νὰ γείνη ἡ
 σκηνὴ αἱματοχυσίας καὶ σφαγῆς (ὅπερ τοσά-
 κισ ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῶν καταδρασθενέντων) ;
 Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ εἰσέτι δὲν ἔλαβον δραστή-
 ριον μέρος εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος
 μου, ἀλλ' ὁ χρόνος πιθανῶς ταχέως θέλει
 φθάσει. Πρὶν παρέλθωσιν ἴσως πολλοὶ μῆνες
 θέλω δυνηθῇ νὰ σ' ἐξιστορήσω ἐκ πείρας τὴν
 εὐγενῇ τόλμην καὶ ἀνδρίαν τῶν γενναίων
 στρατιωτῶν μας, καὶ νὰ συμμεθέξω καγὼ
 μετ' αὐτῶν τῶν κινδύνων τοῦ πεδίου τῆς μά-
 χης καὶ τῆς καταιγίδος τοῦ πολέμου. Διὰ τί
 νὰ μένω ἀργὸς κινδυνευούσης τῆς δόξης
 τῆς πατρίδος μου; Οὐχί, ἂν ἡ ποθητὴ αὕτη
 ἡμέρᾳ αὔριον ἀφίχθῃ, οὐδέποτε θέλω ἀπο-
 συρθῇ τοῦ καθήκοντός μου, εἰς τοῦτο μόνον
 εἶναι νὰ θέσω τὴν Βρεταννικὴν σημαίαν ἐπὶ
 τῆς ὑψίστης ἄκρας τῆς Σεβαστουπόλεως· πλὴν
 οὐχ' ἐν τῇ ἰδίᾳ μου ἰσχύϊ θέλω δυνηθῇ νὰ
 ὑπερβάλω τὰς δυσχερείας διότι τοῦ δυστυ-
 χοῦς ἀνθρώπου αἱ ἡμέραι εἰσὶν ὡς ὁ χόρτος,

ὥς τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἀκμάζει· τὸ πρῶτ' φυ-
τρώνει καὶ ἀνθεῖ, τὸ ἐσπέρας κόπτεται καὶ
μαραίνεται. Ἀλλ' ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς
τὸν Παντοδύναμον ἐν ᾧ ὑπάρχει αἰώνιος ἰσχύς
ὅτι θέλει εἶσθαι ὁ λυτρωτὴς μου· διότι αὐτὸς
εἶναι ἰσχυρὸς πύργος, ἐν ᾧ δύναμαι νὰ ἐμπι-
στευθῶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ὡ! εἴθε νὰ μὲ
δεχθῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων αὐτοῦ
ἄχρις οὗ παρέλθωσι τὰ θλιβερά ταῦτα ἀτυχή-
ματα καὶ νὰ μὲ περιφρουρήσῃ ἀπὸ τῆς τρο-
μερᾶς κηταιγίδος· τότε ἐμπορῶ νὰ ἐκφωνήσω·
δὲν φοβοῦμαι τί δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ πρά-
ξῃ, ἀλλὰ θέλω δυνηθῇ μετὰ τοῦ Προφητά-
νακτος Δαβὶδ νὰ εἶπω, «διὰ τῆς συνδρομῆς τοῦ
Θεοῦ μου θέλω ὑπερπηδήσει· τεῖχος· καὶ ὡς
ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας ὅτι θέλω εὐρεθῇ ἐκτε-
λῶν τὸ καθήκον τοῦ ἐπιγείου κυριάρχου μου·
ἐλπίζω ὡσαύτως ὅτι θέλω εὐρεθῇ ἐκτε-
λῶν τὰ καθήκοντα Χριστιανοῦ στρατιώτου.
Καὶ ἐπειδὴ ἔπεται ὅτι θέλω εὐρεθῇ προσκολ-
λόμενος εἰς τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος μου,
ἐλπίζω ὡσαύτως ὅτι θέλω εὐρεθῇ προσκολ-
λόμενος σφιγκτᾶ εἰς τὴν σημαίαν τοῦ σταυ-

ροῦ· καὶ οὕτως αἰέποτε φέρων κατὰ νοῦν ὅτι εἶναι χρέος μου ἱερὸν νὰ προσκολλῶμαι πρὸς ἀμφοτέρας, θέλω καταστῇ ἱκανὸς νὰ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντά μου ὡς ὀφειλον.

Ἐπιθυμῶν ἤδη νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ συντόμου περιγραφῆς τῆς χώρας ἐν ᾗ ἤδη σταθμεύομεν, θέλω στραφῇ πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, καὶ ἀρχίσει ἀπὸ τῆς ἐκ Μερίτης ἀναχωρήσεώς μας.

Κατὰ τὴν 20 Μαρτίου ἀπεχαιρετήσαμεν τὴν Μερίτην καὶ μετὰ αἴσιον πλοῦν τριῶν νυκτῶν καὶ δύο ἡμερῶν, ἀφίχθημεν εἰς τὰς ἡλιοκαεῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς πρηνείας, καὶ ἐπειδὴ ἡ φαντασία μου μοι ἀπεικόνιζε σκηνὰς ἡμερῶν παρελθουσῶν ἐνόμιζα ὅτι ἤκουον σχεδὸν τοὺς φθόγγους τῆς λύρας τῶν ἀρχαίων ἀοιδῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἤμην βεβουλισμένος εἰς σοβαρὰς σκέψεις. Τὴν νύκτα τῆς ἀφίξεώς μας ἐπορεύθημεν ἐν περίπου μίλιον ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἐστρατοπεδεύσαμεν πρὸς ἀνάπυσιν. Τὴν ἐπιούσαν ἀνεχωρήσαμεν ἐκεῖθεν καὶ διευθύνθημεν πρὸς τοὺς στρατῶνας, τοὺς ὑπὸ τοῦ τρίτου τάγματος τῶν **Buffs** κατεχομένους. Τὸ

τάγμα τοῦτο ἀντικατεστήσαμεν ἐνταῦθα· ἀνεχώρησε δὲ διὰ τὴν Μελίτην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, ἐφ' οὗ ἡμεῖς ἤλθομεν. Ἐκτοτε, ὥς πληροφοροῦμαι, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τάγμα διευθύνθη εἰς Κριμαίαν.

Ἡ στρατοπέδευσίς μας τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ὥς προσῆπον, ἀπεῖχεν ἐν μίλιον περίπου ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τινος ὠραιοτάτης πεδιάδος, τέσσαρα περίπου μίλια ἀπεχούσης ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τῆς σημερινῆς τῆς Ἑλλάδος πρωτευούσης. Ἡ πόλις ἐφαίνετο καθρώτατα ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα εὐρισκόμεθα, ὥς κειμένης ἐπ' ὀλίγον τι ὑψηλοτέρου γηπέδου, καὶ δὲν μεσολαβοῦσιν ὑψώματα παρεμποδίζοντα τὴν θέαν. Ἡ χώρα διὰ τινὰ μίλια εἶναι ἐπίπεδος, πλὴν δὲν παρέχει καλλιεργείας σημεῖα, καὶ μάλιστα ἡ ὑπάρχουσα ὀλίγη διάκειται ἡμελημένη. Ὀλίγοι μόνον ἀμπελῶνες καὶ ἐλαιῶνες στολίζουσι τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ οὗτοι ἀμελοῦνται. Τὰ σιτηρὰ εἶχον θειρισθῇ τὸν Ἀπρίλιον, ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου· ἐκτοτε δὲ ἡ γῆ φαίνεται κατὰξηρος, ἕνεκα τοῦ καυστικοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐλλείψεως βροχῆς.

Ἐπεσκέφθην πολλάκις τὰς Ἀθήνας, καὶ ὑπῆγα εἰς ὅσας περιφήμους ἠδυνήθην θέσεις. Πρὸς δυσμὰς ὑψοῦται ἡ ἐξακουστή Ἀκρόπολις, ἐφ' ἧς εὐρίσκεται ὁ Παρθενών, πλὴν μὲ θλίβει νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ τῆς ἀρχαιότητος μνημεῖον εὐρίσκεται πρὸ πολλοῦ εἰς ἐρείπια, ἃν καὶ μένει ἀρκετὸν αὐτοῦ μέρος ὡς μαρτύριον τῆς ποτὲ σημαντικότητός του. Ἦτον ὅλον ἐκ μαρμάρου καλλίστης ποιότητος· τὰ διασωθέντα τμήματα εἰσὶν ἐγκωδέστατα, καὶ ἀκριβῶς ἐφηρμοσμένα ἄνευ ἀσβέστου. Αἱ στῆλαι αὐτοῦ εἰσὶ Δωρικῆς κατασκευῆς, καὶ ἀποδεικνύουσι τρανώτατα τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἥτις εἶναι ὡραιότατη ὑπάρχουσι δὲ πολλαὶ ἀρχαῖαι ἐπιγραφαὶ, αἱ ὁ χρόνος κατέστησε δυσαναγνώστους. Εἰσέτι εὐρίσκονται τινὰ ὡραῖα ἀγάλματα μεταξὺ τῶν ἐρείπίων, πλὴν οἱ Τοῦρκοι τὰ κατέστρεψαν παντάπασιν. Οὗτοι οἱ καταστροφεῖς τοῦ πολιτισμοῦ ἠρήμωσαν καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν Σφαῖραι καὶ τμήματα βομβῶν εἰσέτι φαίνονται μεταξὺ τῶν ἐρείπίων τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ

ὅταν ἐρωτηθῇ ὁ σημερινὸς Ἕλλην, 'Τί σημαί-
 νουσι ταῦτα; 'Αποκρίνεται, Εἰσὶ Τουρκικὰ,
 θέτων μεγάλην ἔμφασιν εἰς τὴν λέξιν Τουρ-
 κικὰ ἵν' ἀποδείξῃ τὸ ὅποιον τρέφει πρὸς τοὺς
 Τούρκους μῖσος. Ὀλίγον τι ἀπέχων τῆς Ἀκρο-
 πόλεως εἶναι ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐφ' οὗ ὁ θεῖος
 Παῦλος ἐστάθη, καὶ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον
 τοῦ ζῶντος Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Ἐλαβὰ
 τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀναβῶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λο-
 φιδίου, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἠσθάνθην περίερ-
 γόν τινα συγκίνησιν ἀναπολῶν εἰς τὴν μνήμην
 μου ὅλας ἐκείνας τὰς θέσεις τὰς ἐν ταῖς Ἰε-
 ραῖς Γραφαῖς ἀναφερομένας. Ἐπεσκέφθην δια-
 φόρους ἄλλας ἀρχαιότητας, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν
 εἶχον ὁδηγὸν νὰ μὲ εἴπῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν
 δὲν δύναμαι νὰ σὲ φωτίσω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμέ-
 νου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι νὰ σὲ φω-
 τίσω ἀρκοῦντως περιγράφων τὴν ἀρχαίαν πρω-
 τεύουσιν· νομίζω ὅτι εἶμαι ἐγγὺς τῆς ἀλη-
 θείας· ὅταν σὲ εἴπω ὅτι τὴν σήμερον εὐρί-
 σκεται εἰς κατὰστασιν χάους. Κτίριά τινα
 τωρινῆς κατασκευῆς καὶ τὸ Ἀνάκτορον εἶναι
 τὰ μόνα ἀξιοσημείωτα τὴν σήμερον· τὸ τε-

λευταῖον εἶναι εὐμέγεθες καὶ ὠραῖον κτίριον,
 ἀλλὰ κατ' οὐδένα λόγον δύναται νὰ συγκριθῇ
 ὡς πρὸς τὴν ὠραιότητα μὲ τ' Ἀνάκτορα τῆς
 Βασιλίσσης Βικτωρίας. Ὁ Ἀνακτορικὸς κῆπος
 εἶν' ὠραῖος τῇ ἀληθείᾳ· ἡ ὁσμὴ τῶν ποικίλ-
 λων ἀνθῶν εἶν' ἐξαισία· πλὴν τί σημαίνουνσι
 τ' ἀνάκτορα καὶ οἱ ἀνακτορικοὶ κῆποι ὅταν
 δὲν ὑπάρχη ἐντὸς αὐτῶν εὐδαιμονία;
 Ληστεῖαι καταμαστιάζουσι τὴν ἐπικρά-
 τειαν εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦν-
 ται μᾶλλον αὐξάνουσι. Διχκοῦντος τοῦ Ἀ-
 πριλίου ἐστάθμευσε μερὶς τοῦ τάγματός μας
 κατὰ τὴν Σαλαμίνα, καὶ τότε ἔλαβον τὴν εὐ-
 καιρίαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ διάφορα μέρη ἀνα-
 φερόμενα ὑπὸ τοῦ Βύρωνος εἰς τὰ ποιήματά
 του, καὶ ἀξιοσημεῖωτα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ.
 Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τό-
 πον, ἐνθα ὁ Βύρων ἀπεβίωσεν. Ὀνομάζεται
 Μεσολόγγιον, πλὴν ἀπέχει μακρὰν τοῦ Πειραιῶς
 ὅπου σταθμεύομεν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη
 ἐλπίς ὅτι ποτὲ θέλω τὴν ἰδεῖ. Ἡ πέριξ τοῦ
 κόλπου χώρα εἶναι ὄρεινῇ, πλὴν εἶναι παντά-
 πασι γυμνὴ φυτείας, καὶ τὸ μόνον φυτὸν ὅπερ

ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς εἶναι ποῦ καὶ ποῦ ὀλίγος ἄγριος θυμός, ὅστις δίδει φαῖόν τινα χρωματισμὸν εἰς τὰς πλευράς τῶν ὀρέων. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν φαίνονται τόσον φιλόπονοι (2), ὅσον ἤλπιζα νὰ τοὺς ἴδω, καὶ δὲν προχωροῦσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ Βρεταννίᾳ εἴμεθα συνειθισμένοι. Χρονοτριβοῦσιν πολὺ ἐν τοῖς καφενείοις, αἰείποτε καπνίζοντες, καὶ συζητοῦντες τὴν πολιτικὴν τοῦ κόσμου (3). Φαίνεται ὅτι εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ ὀλίγον ὅπερ ἔχουσι καὶ οὐδεὶς φροντίζει διὰ τὸ περιπλέον. Αἱ ἐνδυμασίαι τῶν κατοίκων εἶναι ποικίλαι καὶ λίαν περίεργοι. Κατὰ πρῶτην προσβολὴν νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς μετημφιεσμένον χορὸν τοῦ Βαυξαλείου κήπου (4). Ἐπὶ κεφαλῆς οἱ πλείότεροι φέρουσιν ἐρυθρόν τι κάλυμμα ὑφαντὸν μὲ μακρὰν φούνταν μεταξωτὴν, τινὲς τῶν ὁποίων εἶναι πεποικιλμέναι μὲ χρυσοῦφαντα κομβία. Περὶ τὸ σῶμα ἔχουσί τινες στενὰ ἱμάτια, ἄλλοι μὲν χρυσοῦφαντα ἄλλοι δὲ μετὰ ξωτὰ, τὰ μανίκια τῶν ὁποίων κρέμονται ὀπίσω των ὡς νὰ εἶχον τέσσαρας βραχίονας· τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς ἐνδυμασίας

ὁμοιάζει τῇ τῶν Ὀρεινῶν τῆς πατρίδος μας (Highlanders) μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι ἐκ λευκοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, ἀντὶ μαλλίνου ποικιλοχρόου. Ἡ ἐνδυμασία αὕτη ὀνομάζεται Ἀλβανικὴ, καὶ κατὰ τὴν ιδέαν μου, ὅσην θεατρικὴν ἐπίδειξιν καὶ ἂν ἔχη, δὲν εἶναι ἀρμοδία διὰ λαὸν, ἐπιθυμοῦντα νὰ ᾔναι ἐνεργητικὸς, καὶ γεωργικὸς. Εἶναι καὶ ἄλλη τις τάξις Ἑλλήνων φορούντων εἰδὸς τι γυναικείου φουστανίου ῥαμμένου εἰς τὸ κάτω μέρος, καὶ ἔχοντος δύο μόνον ὀπὰς διὰ νὰ περῶσι τὰς κνήμας των. Ἀφ' ὅσας εἶδον ἐνδυμασίας, αὕτη εἶναι ἡ ἀηδεστάτη, καὶ ὅλως θηλυπρεπὴς, μὴ ἀρμόζουσα παντάπασιν εἰς ἔθνος γενναῖον, καὶ ἀπορῶ τῇ ἀληθείᾳ, πῶς, ἐνῶ ὥς ἐπληροφορήθην ἡ ἐνδυμασία αὕτη εἶναι *Τουρκικὴ*, νὰ τὴν φέρωσιν οἱ τοσοῦτον μῖσος (καὶ δικαίως) ἐναντίον τῶν Τούρκων τρέφοντες; Ὁ δὲ Εὐρωπαῖκός ἱματισμός, ὁ ἱματισμός αὐτὸς ὁ εὐχρηστος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι δίκαιον νὰ εἴπω ὅτι προχωρεῖ σημαντικὰ, καὶ ἤδη βλέπεις πολλοὺς Ἑλληνας ἐνδεδυμένους ἀπαράλλακτα ὥς οἱ τῆς πατρίδος μας (5).

Ἀφ' οὗτου ἡλθομεν ἐδῶ εἵχομεν ἀρκετὴν ἀσθένειαν καὶ τινες τοῦ τάγματός μας ἀπεβίωσαν. Ἡ θερμὴ τοῦ ἡλίου εἶναι ὑπερβολικὴ. Καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ εἵμεθα εὐτυχεῖς. Τὸ μόνον παράπονον ὅπερ ἔχομεν εἶναι πῶς ἡ κυβέρνησις μας νὰ μὴ φροντίσῃ νὰ μᾶς πέμψῃ ἱερέα, ὅπως ἀκούωμεν τὴν σωτήριον τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλίαν. Τέσσαρες ἤδη παρῆλθον μῆνες καὶ δὲν ἠκροάσθημεν καμμίαν διδαχὴν. Μήπως νομίζει ἡ κυβέρνησις μας, ὅτι ὡς λογικὰ ὄντα δὲν ἔχομεν ἀνάγκην διδαχῆς; Δὲν γνωρίζει βέβαια τὸ Βρεταννικὸν κοινὸν ὅτι εἵμεθα ἐνταῦθα ἄνευ ἱερέως, καὶ λυποῦμαι ἀναγκαζόμενος νὰ ὁμιλῶ οὕτως ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ θεωρῶ καθήκον μου ἱερὸν νὰ ὑψώσω τὴν φωνήν μου ὅπως διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα.

Μετὰ τὴν τελευταίαν μου ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ στρατοῦ μας λόρδος Ραγλάνος ἀπεβίωσεν ἐκ χολορροίας ἐν βραχεὶ διαστήματι χρόνου. Ἀφηρέθη ἀπὸ τῆς γῆς τῶν ζώντων, καθ' ὃν καιρὸν ἐχρειάζετο. Πιθανὸν καὶ ἡμεῖς ὅσον οὕτω θέλομεν τὸν ἀκολουθήσει.

Ὁ Κύριος δίδει καὶ ὁ Κύριος ἀφαιρεῖ· εὐλογη-
μένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ἀσπασμούς πρὸς πάντας. Ἄρχοις ταῦτα
ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐξάδελφός σας.

JOHN M' KEAND.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΕΝΔΗΣ.

Σημειώσεις εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
Ἀγγλου στρατιώτου.

(1) Καθ' ὃν χειρὸν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εὗρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ τυπογράφου ἢ κυρίως πόλις τῆς Σεβαστουπόλεως, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς τοῦ λιμένος πλευρῆς καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχοντα φρούρια καὶ ὀχυρώματα περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Συμμάχων, πλὴν τὰ πάντα καταστραμμένα καὶ ἐρείπια. Οἱ δὲ φρουροῦντες αὐτὰ Ῥῶσοι μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μάλακωφείου πύργου, τῆς κλειδὸς οὕτως εἰπεῖν τῆς Σεβαστουπόλεως, διεπύρρηνσαν τὸν λιμένα ἐπὶ ξυλίνης γεφύρας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸ καιροῦ κατασκευασθείσης καὶ ὠχυρώθησαν εἰς τὸ ἀπέναντι ἀρκτικὸν τοῦ λιμένος μέρος. Συνέβη δὲ τοῦτο τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1855 ἀφοῦ ὑπέστη πολιορκίαν καὶ ἀλλεπαλλήλους τρομεροὺς βομβαρδισμοὺς ἐπὶ 11 περὶπου μῆνας.

(2) Δὲν συμφωνοῦμεν καθ' ὁλοκληρίαν μετὰ τοῦ Κ. Μακίνδου ὡς πρὸς τὸ μὴ φιλόπονον τῶν Ἑλλήνων. Ἄν ἐπεσκέπτετο τὰς ἐπαρχίας ἢ τὰς νήσους (ἢ ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἴδῃ τὸν τόπον τῆς τελευταῖας τοῦ ἀθανάτου Βύρωνος,) ἤθελε μεταβάλλει παντάπασιν γνώμην. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει τόση καλλιέργεια ὥσθιν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ, τοῦτο προέρχεται ὡς ἐκ τῆς; ἐλλείψεως βραχιόνων, καὶ διότι τὰ παραγόμενα εἶδη ἐν πολλοῖς μέρεσι δὲν ἀνταμείβουσιν ἀποχρώντως τοῦς κόπους καὶ τὰ ἐξοδα τῶν ιδιοκτητῶν. Ἄν ὑπῆρχε δὲ πολυανθρωπία ἐν τῇ Ἑλλάδι ὡς εἰς τὴν Βρεταννίαν τὸ πρᾶγμα βεβαίως εἴθελεν εἶχει ἄλλω; πως.

(3) Ἄν καὶ ὁ φίλος μας ἐπιστολογράφος ἐν μέρει ἔχῃ δίκαιον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν ταῖς καφφενείαις πλητυσμένην τῶν ἀνθρώπων, ἀγνοεῖ βέβαια τὴν κυρίαν αἰτίαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ πλεονέτεροι μὲν εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρεπίδημοι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ τῇ Πειραιεῖ, ἄλλοι δὲ κάτοικοι, εἴτινες δι' ὑποθέσεις τῶν μᾶλλον ἢ πρὸς διάχυσιν συνέρχονται, μὴ ὑπαρχόντων Χρισματηστηρίων ἐν ταῖς ἀνωτέρω πόλεσι, καὶ τῶν μερῶν τούτων ὁσίων καταλληλοτέρων διὰ συνεντεύξεις πρὸς διεξαγωγὴν συναλλαγῶν, κτλ.

(4) Ὁ Βαυζάλειος κῆπος, κτῆμα τοῦ Βρετανικοῦ στέμματος, εἶναι ἐν τῶν τερπνοτέρων ἐνθουτηρίων τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ καθ' ἐσπέρην, ἐν διαστήματι τοῦ θέρους συνέρχονται χιλιάδες πρὸς περιδιάβασιν. Ὁ κῆπος ὅλως εἶναι φαντασιωδῶς πεφωτισμένος διὰ ποικιλοχρῶν φανῶν, καὶ μουσικῆς ἁρμονίας, θεατρικαὶ παραστάσεις, κτλ. κτλ. τέρπουσι τοὺς θεωμένους. Οἱ ἐκεῖ συνεχῶς διδόμενοι μετημφισμένοι χοροὶ εἰσὶ πάσης περιγραφῆς ἀνώτεροι.

(5) Ὁ Εὐρωπαϊκὸς ἱματισμὸς, ὁ κοινῶς καὶ καταχρηστικῶς Φράγκικος λεγόμενος, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὁ Ἑλληνικὸς ἢ μᾶλλον ὁ Μακεδονικὸς μὲ τινὰς μικρὰς τροποποιήσεις. Εὐρέθησαν ἀρχαῖά τινα ἀγάλματα Ἑλληνικὰ τὸν αὐτὸν φέροντα ἱματισμόν. Εἶθε, ἀπαξ καὶ διὰ μιᾶς, σύμπαντες οἱ Ἕλληνες, παρεδίδωντο τὸν ἱματισμὸν τοῦτον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἥδη ὑπαρχούσης Βαβυλωνίας, ἧτις καταντᾷ λίαν ἀνάρμοστος καὶ ἀξιογέλαστος ἐνταυτῷ.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1864.

Ἐρριζόμεθα ἐκ τῆς οὐμιλίας ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ, *περὶ ἧς καὶ*
προηγουμένως ἀνεγέραμεν, τὴν ἐξῆς πε-
ρίεργον περικοπήν·

«Εἶναι λίαν ἀξιοσημείωτον ὅτι ὅλαι αἱ
σημαντικαὶ ἐποχαὶ καὶ χρονολογίαι τῶν
προφητειῶν συναντῶνται καὶ μίγνυνται, οὐ-
τως εἶπεῖν περὶ τὸ ἔτος 1864. Δὲν ἀπο-
φαίνομαι ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔτος θέ-
λει εἶσθαι τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου.
Δὲν προφητεύω· δὲν προλέγω τὸ μέλλον·
ἐκθέτω μόνον τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ λεχθέν-
τα· πλὴν αἰσθάνομαι ὅτι ἂν τὸ ἔτος 1864
δὲν εἶναι τὸ τέλος τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος
αἰῶνος, θέλει εἶσθαι ὁμως ἐποχή, ἧς ὁ-
μοία οὐδέποτε ὑπῆρξε — τεράστιος μὲν,
ἐκπληκτικὴ καὶ τρομερὰ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ

Θεοῦ, ἔνδοξος δὲ ἀγία καὶ πλήρης χαροποιῶν σκηνῶν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πολυμαθὴς Κλίντων ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐβδόμη Χιλιοετηρίς τοῦ κόσμου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 1863, καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ἄρχαιοι τε καὶ τωρινοί, ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἑναρξιν τῶν 7 χιλιάδων ἐτῶν διὰ τὸν Σαββατισμὸν αὐτῶν, ἢ τὴν ἐπὶ χίλια ἔτη ἀνάπαυσιν. «Εἶναι ἄρα τὸ τέλος τὸσον πλησίον;»

* * * *

«Οὕτως ὅλοι οἱ δάκτυλοι εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὴν ταχέως προχωροῦσαν ταύτην κρίσιμον περίστασιν. Τὰ πάντα ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἡ στιγμή, ἣν πληροῦμεν φέρει ἐν ἑαυτῇ τὰ σπέρματα πολλῶν καὶ ἀνεξαντλήτων μεταβολῶν. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ ἀνθρωπότης ὑπῆρξε τόσο ὑπεύθυνος. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρξε τόσο σοβαρὰ ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπέναντι τῆς θέας τοῦ μέλλοντος συμβῆναι ἐπὶ τῆς

γῆς. Ἀλλὰ τὸ πονηρὸν δὲν θέλει νικήσῃ
τὴν ἡμέραν. Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγάπη θέ-
λουσιν ἐξέλθει ἐκ πάσης συμπλοκῆς, κα-
θωραϊσμέναι καὶ νικηφόροι. Αἱ ἡμέραι τῆς
Ἀπιστίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ προσεγγί-
ζουσιν εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν. Τὰ ὕδατα τοῦ
πονηροῦ ταχέως ὀφείλousι ν' ἀποσυρθῶ-
sin ἀπὸ τῆς γῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον κατέ-
στησαν ρυπαράν. Ἡ ἐπερχομένη γένεσις
θέλει ὑπερβῇ κατὰ τὴν στυλπνότητα καὶ
δόξαν τὴν ἀρχαίαν. Τὰ παλαιὰ θέλousi
παρέλθει, τὰ πάντα θέλousi γείνει καινά.»

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

	Σελ.
Ο Μοσλήμ καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ . . .	7

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ.

Χρησμολογικὴ ἐπιγραφὴ εὐρεθεῖσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου.	81
Προφητεία Τουρκικὴ	84
Περίεργος προφητεία περὶ τῆς πτώσεως τῆς Τουρκίας	85
Προφητικὴ γλῶσσα τοῦ δειμνήστου Λόρδου Ἐρσκίνου πρὸς τὸν Λόρδον Λιβερπούλην κατὰ τῷ 1825 . .	92
Διαθήκη Βησσαρίωρος	93

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ φυλλαδίου «Νό- ξεις πρὸς λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος	94
Περίεργον Ἀνέκδοτον	95
Ἡ προφητευθεῖσα τῆς Τουρκίας πτω- σις, ὁ πρόδρομος τῆς τῶν δέκα φυ- λῶν τοῦ Ἰσραὴλ καθόδου	98
Ὁ Ἐρχόμενος Ἀγὼν	105
Προφητικὴ γλῶσσα τοῦ Χρόνου . . .	107
Ἀποσπάσματα ἐκ διαφόρων Ἀγγλ.ικῶν ἐφημερίδων κατὰ τὸ 1853.	
Ἐκ τοῦ Ἑβδομαδιαίου Χρόνου . . .	114
» τῆς τριμηνιαίας ἐπιθεωρήσεως τῆς Ἀγγλικαῆς Ἐκκλησίας	115
» τοῦ Χρόνου τῆς Κυριακῆς. . . .	—
» » Ἐξεταστοῦ τῆς Μαγχεστρίας. . .	116
» » Οἰκορομολόγου.	—
» τῶν Πρωτῶν Εἰδοποιήσεων . . .	117
» τοῦ Οἰκογενειακοῦ Κήρυκος . . .	118

	Σελ.
Ἐκ τοῦ Χρόνου	119
» τῶν Εἰκοτογραφημένων Ἀγγελιῶν τοῦ Λορδίνου.	120
Κρίσεις περὶ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρλανδίας κόμητος Καρλίσλου	124
Ἐπιστολὴ στρατιώτου ἐκ τοῦ ἐν Πει- ραιᾷ σταθμεύοντος Ἀγγλικοῦ στρα- τοῦ, πρὸς ἐξάδελφον αὐτοῦ εἰς Ἀγ- γλίαν	136
Σημειώσεις εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀγγλου στρατιώτου.	151
Τὸ ἔτος 1864	153

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Εἰς τὸ ἐν τῇ 50 σελίδι σχόλιον παρεισέφρυσεν ἀναχρονισμὸς εἰς τὴν χρονολογίαν καθ' ἣν συνέβη ἡ μάχη τοῦ Ποατιέ· ἀντὶ τῆς ἐκεῖ ἀναφερομένης ἡμερομηνίας ἀνάγνωθι «κατὰ Ὀκτώβριον 732.»

Διὰ τὰ λοιπὰ τυχόντα τυπογραφικὰ παρράματα ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τοῦ εὐμενοῦς Ἀναγνώστου.

ΓΝΩΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ.

«Περίεργον βιβλίον, καὶ ἄξιον ἀναγνώσεως παρὰ πάντων ἕκαστος Ἕλλην ὀφείλει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.» *Φήμη.*

«Ἡ βίβλος αὕτη μετεφράσθη ἐν καθαρᾷ κα καλῇ γλώσσῃ· ἐστὶ δὲ πᾶν ἄξια λόγου ἕκαστος εὐρήσει ἐν αὐτῇ νέαν τροφήν. Ἐστὶ δὲ τερπνὴ καὶ περιέχει πολλὰς ἱστορικὰς γνώσεις.» *Ἡλίου.*

«Ἡ ἀνάγνωσις μᾶς ἐπροξένησε μεγίστην εὐχαρίστησιν. Τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν αἱ γλῶσσαι ἐλπίδες ἐξεικονίζονται ἐν αὐτῷ ζωτικῷ χρώμασιν. Ἡ μετάφρασις εἶναι ἐπιτυχὴς εὐφραδής. Ὁλόκληρος ἡ ὁμιλία εἶναι ῥητορικὴ καὶ δύνатаί τις μετ' εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀναγνώσῃ πολλάκις. Ἡ τιμὴ αὐτῆς εἶναι λίαν μετρία ὥστε ἕκαστος δύνата τὸ ἀποκτήσῃ.» *Ἀρεξάρτητος.*

«Συνιστῶμεν τὸ πονημάτιον τοῦτο εἰς χρῆσιν. Ἡ χρησιμότης αὐτοῦ διὰ πάντων ἀναγκαῖα καθίσταται.» *Φιλόπατρις.*

Εὐρίσκεται παρὰ τοῦ Χ. Ν. Φιλαδελφεῖ.

Τιμᾶται Δραχ. 2.